

ΘΗΛΑΥΡΟΣ

*Χριστός
Γένει*

100 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ 4

Καλό
Πάσχα

Δ. Παπαμιχαήλ

Ε. Καλογεροπούλου

Α. Βουγιουκλάκη-Α. Αλεξανδράκης

Μ. Νικολινάκος

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Γραφεία: Δραγατσάνιου 4 - Τηλ. 36-781

ΣΤΗΝ ταβέρνα γίνεται «διάσκεψις κορυφής» επί «α-
νωτάτου επιπέδου»:
- «Ο πρώτος αποφασισμός είναι να πετάξω ο 'Αϊκ το
ουίσκι κι' ο Χρυσόστομος τή θότκα! Αποφαινεται ο πρό-
εδρος της παρέας. Ειρήνη μόνο να ορσινα γίνεται.
Ο Χρυσός τί είπε; «Και οίνος γάρ ευφραίνει καρδιαν
ανθρώπου»
- Πολύ σωστά. Κι' εμείς μαλώνουμε κι' ύστερα λέμε
«φέρε μισή» και τσουγκρίζουμε τα ποτήρια κι' όχι τα
κεφάλια! Και μηδέν παρεξηγήσει...
Ο τρίτος όμως διαφωνεί. Σε ρωμείκη παρέα, μεθυ-
μένη ή ξεμεθύστη το απαραίτητο στοιχείο είναι η
διαφωνία.
- «Αδελφοί μου ομόκραιοι, είπε - κατά το «όμο-
θαρυνόμε λιγάκι. Αυτοί δε μπορούνε να συμφωνήσουν. Θ' αφο-
πλιτούνε, λένε. Και πού θα τ' έφερν ο ένας, ότι αποφασιστικέ ο άλλος;
- Θα κάνη έλεγχο!
- Αυτά είναι... για να τα πής στή «διάσκεψι» κορυφής». Από την
Πόλη έρχομαι και... στην κορφή κανέλλα! Όλο το ζήτημα είναι να
μη μένουν οι λαοί «υποτικοί». Όπερ δηλαδή... να είναι μεθυμένοι!
Εθίδα!

ΚΑΙ έπειδή περί συνεδριάσεως των άκραφώνων ρετινοφρόνων, δι-
γείται άρτι εξέλεθων του νοσοκομείου κρασοπατέρας:
- Μπαίνω, αδερφέ μου, για γρίπη. Και μου λέει ο γιατρός: «Έ-
χεις και σπυρί». Ήπαρ!... Θα κόψης το πιστό! Και μου δίνει μία
μπουκόλα γάλα. Του τή φέρνω στο κεφάλι. Αυτόφωρο... Ένα μόνο
φυλάκι! Αυτές, λέει, είναι... οι «πινικές κερρώσεις»!

ΔΙΑΛΟΓΟΣ μεταξύ γνωστών φωτορεπόρτερ:
- Τι θα γίνει, κύριε συνάδελφε; Μαθαίνω κι' άλ-
λο συνοικέσιο. Ο Χάρολντ, λέει θα παντρευτή πριγ-
κήπισσα! Έ, άια παίρνουν οι πριγκίπες τις πριγκί-
πισσες, τότε τί θα γίνουν! Εμείς; Στο ρόφι θα μεί-
νουμε;
- Μην έχης έλπίδες! Το πήραμ' άπάνω μας! Λέει
ο άλλος. Ο Τόννυ Άρμστρογκ Τζόανς είδε στο όρ-
μο τήν Τύχη και τής είπε «μειδιάσατε, παρακαλώ!»
Κι' η Τύχη... του έμειδιάσε.
- Έγώ νομίζω πως τή «μηχανή» τήν είχε στήσει
από καιρό!... Και «υάδισε τή μαργαρίτα» κι' έπεσε
στο τέλος στο «μ' αγαπά!»
- Μα ξέρεις ποιά θα ήταν τ' ωραιότερο; Νάλενε ο
πατέρας του γαμπρού, έ... φωτογραφιστάς, στή βασιλομήτορα: «Αμ-
όρρυ, αλλά εγώ δε μπορώ να έγκρινω αυτό το γάμο, γιατί η νύφη,
πρώτον του πέφτει μεγάλη και δεύτερον έχει «πολύ άκουστή» με
κείνον τον Τάουσεντ. Άυ όρρυ, αλλά δεν πρόκειται ποτέ να δώσω
τή συνκατάθεσί μου. Είμεθα οικογένεια πολύ άυστηρών έρχών!»
Το Παρόλο Κατόικι παριστάμενον προωρίσθη να μειδιάση. Έχει
άκούσει χειρότερα...

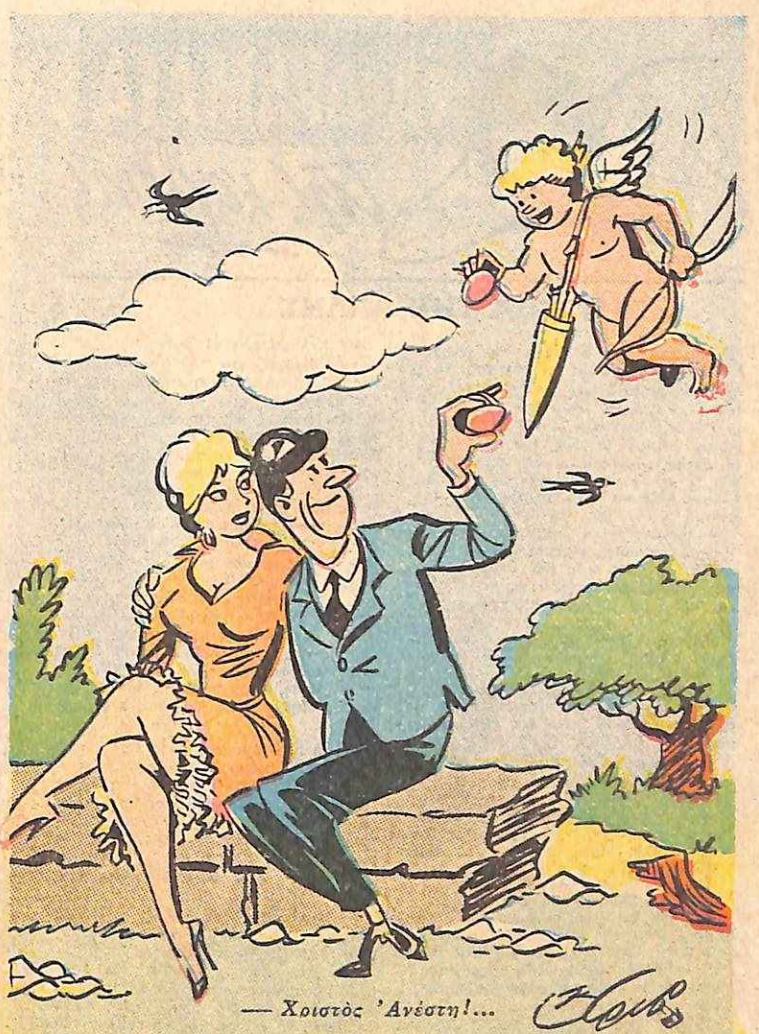

ΤΟ «θύμα», «χωιάτης», πέφτει στήν παγίδα των πα-
πατζήδων
- Έδω ο παπής, εκεί ο παπής, πούν' ο παπής;
Χάνει ένα είκοσάρι, χάνει ένα πενήνταρι, χάνει έ-
να κατσαρόνικο. Ήλπει και «μάτσο» που βγάξει ο
παπατζής για να τή επιδείξη ως αλάνθαστον δέλεαρ
τής δίψας του εύκολου κέρδους.
- Νά ρίξω εγώ τα χαρτιά! προτίνει.
Και βγάξει κι' αυτός «μάτσο» κατσαρόνικο.
- Ευχαρίστως, κύριε! άπαντάει πρόθυμος ο παπα-
τζής.
Βάζει τσίαντα κατσαρόνικο το «θύμα».
- Πάνε όλα;
- Και τή διπλή!
- Μπράβο! Πήγανε!
«Πήγανε» και πήγανε... στήν τσέπη του «θύματος», πού τή τοποθετεί
και άποχωρεί άξιοπροσεώς ψιδουρίζων:
- Γεια κορά!...
- Για στάσου, φίλε, φωνάζει τρέχοντας από πίσω του έξαλλος ο πα-
πατζής. Συνέξελος είσαι!
- Όχι, φίλε! Κορόϊδο είμαι!
Άνοίγει τήν πόρτα ο' ένα ταξί και του συμπάσώνει:
- Άν ές τίποτα... έδω είν' η άστυνόμε! Ί, να σου κένω, συνά-
δελφε! Άφού λείψανε άπ' τήν πιάτσα τή κορόϊδα, θα φανηθούμε συ-
ναμετάξυ μας κι' όστις έπίσημη! Άντιλαθού; Κεράτσια βλέπει!
Κι' ο σωφέρ θάζει μπρός...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» εύχεται
εις το άναγνωστικόν του κοινόν
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ
ΚΟΙΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

Χριστός Άνέστη!...

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ
Μίμνα τής Λαμνούς

Κερί σβυστο
κρατά ή πλάση
μπρός στο Χριστό
μήπως ή Γη
κάποιαν Αύγη
χαμογέλαση...

Πόθος κρυφός
νάρθη το φός
στής Γης τόν Άδη
κι' είναι παντού
και μέσ' το νοῦ
θαθύ σκοτάδι...

Πούναι το φός
πούν' ο σφός
πού θα τή φέρη,
το φός τ' άχρο
το πεινιρό
για τ' άγιοκέρι;

Αυτό θαρρή
μέσ' το θαθύ
παχό σκοτάδι
άπ' του πάλου
του καντηλιού
τ' άσπαστο λάδι!...

Και νά, ξανά,
στά σκοτεινά
θά λάμψ' ή πίστις
μέσ' το θραχνά
μέ τ' «Θασινα
έν τοίς Υψίστοις»...

Καρδιά θαρεία
σβυστά κεριά
και πόνοι χιλιοί
στούς ούρανους
τούς σκοτεινούς
θα γίνουν ήλιοι.

Σ' ένα σκληρό
και φοβερό
ντουλιά σατράπη
πού πάει πιά
κι' ή Άνθρωπιιά
και ή Άγάπη;

Δέν θα χαθή,
το φός θαρύ
να φέρη τ' άστη
και ή άκουστή
φωνή πίστη;
- Χριστός Άνέστη!...
Α. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Η ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ

Αμίλητοι, στη θεράντα του ξενοδοχείου, θαύμαζαν κι' οι δυο τους το πανόραμα του ανοιχτάτικου τοπίου. «Σίγουρα, σκέφθηκε η κοπέλα, έμένα. Άραγε ο νους του είναι πάλι εκείνη; Δεν μπόρεσε να κρατηθεί ως το τέλος και σε μία στιγμή τον έπιασε ναυρικός από το χέρι και τον ρώτησε απότομα:

— Τι σκέπτεσαι, αγάπη μου;
— Σκέπτομαι, είπε με κάποια δυσφορία, ο Ζάν, πως δεν έπρεπε ν'αυριόμουν εδώ. Δεν μπορώ να καταλάβω τον λόγο που σ'έκανε τόσο να επιμένεις.

— Μά γιατί, χρυσέ μου; φώναξε ξαφνισμένη η Ρενέ, είναι άμορφο αυτό το χωριό.
— Την κύτταξε με απίερη τρυφερότητα. Τι όμορφη, που ήταν! Ήταν η άρραβωνιαστική του, και την αγαπούσε.

— Άκουσε, Ζάν, του είπε εκείνη, τυλίγοντας στο λαιμό του τα γυναιχία της. Μου φαίνεται πως με το μεσοί μας δεν πρέπει να υπάρξουν μυστικά. Θέλω να μάθω όλες τις σκέψεις σου, όπως κι' εγώ σου λέω τις δικές μου.

— Την πήρε στην αγκαλιά του, φιλώντας τα βουρκωμένα μάτια της.

— Δεν θέλω να μείνουμε εδώ, μικρούλα μου, της είπε, γιατί πριν σε γνωρίσω, είχα ξαναφύγει με μία άλλη... Ήταν μία άγαστη περαστική, έφημερη... Μήπως στενοχωρήθηκες, Ρενέ μου;

— Όχι, όχι, καθόλου, συνέχισε...

— Λοιπόν, ήρθε εδώ και μείναμε ένα μήνα. Είναι αλήθεια πως περάσαμε πολύ ώραια. Κάνουμε τον πρώιμο μας περίπατο στο βουνό και τ' απογεύματα καθόμαστε στις όχθες της λιμνοθάλασσας...

— Κι' έπειτα; ρώτησε με φλογερή περιέργεια η Ρενέ.

— Έπειτα, όλα άλλαξαν ξαφνικά... Μία μέρα, καθώς η φίλη μου άνοιξε τη τσάντα της για να πουληροποιήσει, της έπεσε χωρίς να το καταλάβει, ένα ρολόι χρυσάκι. Το πήρα κρυφά και το διάβασα. Ήταν ένα ερωτικό γράμμα.

ΟΙ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΤΩΝ ΤΑΠΕΙΝΩΝ

Ο βασανισμένος συμβίος

Θεέ Πανάγαθε τη γάρι σου ζητώ: πούγκω στη πλάτη μου του γάμου τόσα βάρη και τότε τούτο, τότε εκείνο, τότε αυτό από συμβίους εκατόντητα νομάρι.

Με μία κουβέντα ελμαι σύζυξ φουκαράς κι' αν θαλαγγώνω για να βγάλω το ψωμάκι έχω από πάνω και τις γυναικίες της κυράς που με τη σέσουλ= ζητάει το παραδόκι.

— Πού να το βω; λέω πολλάκις στην κυρά Κι' εκείνη τότε — ω Θεέ μου — στο Θεό σου! μου λέει μοδούρια και μάλλον μοιρολόι: — Πού να το βω; Να πάς να κούψης το λαμό σου!

Άλλά, Πανάγαθε, κι' αν κόψω το λαμό νομίζω τίποτε για πόρτη της δε θγαίνει κι' απ' το να κόψω το λαμό μου προτιμώ να τρώω έστω παντοφλιά ξεγνοιασμένη.

Δέ λέω, Θεέ μου, πως με κάνει τ' αλάτιού, μα τρώω πάντα κάθε λίγο και λιγάκι κι' ως είμαι ο άντρας, η κολώνα του σπιτιού και ως φοράω από πάνω και μοναχάκι.

Γι' αυτό, Θεέ μου, ποιν δόλετελα γαθώ, εν' απ' τα δύο ευσεβώς θα σου γυρεύω ή να ψωρήση η κυρά να λυγρωθώ ή έστω έχω ο κακομοιράς να... γηρεύω!

Ο ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

να χτυπήσει δυνατά. Ή κοπέλλα ένοιωσε το χέρι του να τρέμει.

Τι έχεις, Ζάν; τον ρώτησε άνησυχη.

— Τίποτα, με θάβει να γυρίσω με πίσω.

Τι περιέργως που είσαι. Σε νόμιζα γι' αυτό δυνατό Φοβόσαι ν' αντικρατής πράγματα πεδωμένα; Έλα, κάνε κουράγιο.

— Ρενέ, την έκτεψε, μην προκαλής το παρελθόν.

— Το προκαλώ! του πέταξε με τείσιμα.

Τον παρέσυρε στην όχθη της λιμνοθάλασσας, εκεί στο ίδιο απαλό γρασίδι που είχε καθήσει τότε ο Ζάν με την άλλη.

— Άς εστιάσουμε λίγο εδώ να ξεκουραστούμε, τούπε μ' ένα ποσπονητό χαμόγελο. Είναι τόσο ώραια!

— Άς καθήσαμε, είπε κι' εκείνος με μάτια φλογισμένα.

— Τον συνέδη τότε εδώ μ' εκείνη; Δεν την αγαπάισες;

— Ο Ζάν, τότε άσυναισθητα, μάζεψε μερικά λουλούδια και τόνισε στα μαλλιά της Ρενέ, όπως είχε κάνει και με την άλλη.

— Γνωκίσα μου, Μαίρη, της είπε, σαν τρέλλος και την φίλησε.

— Η Ρενέ, τραβήχτηκε τρομαγμένη. Ένα σύγκρου πέσασε στο κορμί της.

— Ο άρραβωνιαστικός της έλεγε τις ίδιες φράσεις, έκανε τις ίδιες χειρονομίες σαν να βρισκόταν με την άλλη και πάνω στη σύγχυση του προδόθηκε και του ξεφύγε τ' όνομά της.

— Πάμε, τούπε η Ρενέ και η καρδιά της κόντευε να σπάσει.

— Εκείνος δεν πρόσεξε την ταραχή της. Την άκολουθούσε σαν υπνωτισμένο. Περνούσαν στο μονοπάτι που άνηλούσε στο χωριό, όταν ξαφνικά η Ρενέ σταμάτησε και τούπε:

— Μία στιγμή σε παρακαλώ να βάλω λίγη πουτίρα. Τα φίλιά σου μου φλόγισαν το πρόσωπο...

— Άνοιξε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο την τσάντα της για να πάρη τη πουτίρα της. Τη στιγμή αυτή ένα χαράκι που ήταν ένα απόλο σημείωμα, έφευγε από την τσάντα της, άφραδώς όπως συνέβη και με την άλλη, έκαμε μερικά φτερογιάσματα κι' έπεσε κάτω γρήγορα.

— Ο Ζάν έβρισε από απολιθωμένος.

— Η Ρενέ τότε τούπε με ραγισμένη φωνή:

— Ζάν, σ'άνει πιά, νικήθηκε! Έξακολουθείς να αγαπάς την άλλη. Αυτό την συλλογίζεσαι κι' όχι έμένα! Τι καλά που έκανε η Μαίρη και μούστειλε αυτό το γράμμα. Άφριο θά την τήνω στο τηλέφωνο να την ευχαριστήσω. Μ' έσωσε από μία μεγάλη δυστυχία.

— Ζάν, πήγαινε να τη βρής και να τη συγχωρήσεις. Μόνο μ' αυτή θάσαι ευτυχισμένος.

— Και κλαίγοντας μ' άνασφύλλητά, έγαλε τρέμοντας από το δαχτυλό της τον άρραβόνα και του τον έδωσε.

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

ΘΘ

Ή σύζυγος του πρώτορες ήθελε να γαχή τη ζωή της

Στην Άτλάντα της Γεωργίας (Η. Π.) κάποιος Ουίλλιαμ Τόνσον ήταν παράφορα έρωτευμένος με την ωραία Βίλμα Ρομπίνσον, σύζυγο του μεθοδιστού πάστορος της περιοχής.

Κι' η Βίλμα επίσης άναποκρινόταν στην αγάπη του και, κάθε φορά που της δινόταν η ευκαιρία, έτρεχε να φέρη τον αγαπημένο της. Ο Ουίλλιαμ κι' η Βίλμα, όμως, σαν όλους τους έρωτευμένους, δε μπορούσαν να ικανοποιηθούν μ' αυτές τις κρυφές συναντήσεις κι' ήθελαν ν' άντικουν ολοκληρωτικά ο ένας στον άλλο.

«Θά ζητήσω από τον άντρα σου διαζύγιο», είπε μία μέρα ο Ουίλλιαμ στη Βίλμα. — «Κόψες γυναικία στη Βίλμα. — «Κόψες γυναικία! απάντησε η νεαρή γυναίκα. Δεν έχεις πόσο είναι σκληροκέφαλος... Ποτέ δεν θά στερήθω αυτό το διαζύγιο».

«Με καταστρέφουμε, λοιπόν, η ζωή μας για το γαμήρι του;» πν, τη ζωή του.

— «Ο μόνος τρόπος για να γαρύσω την αγάπη μας είναι να τον θάλωμε από τη μέση», απάντησε η Βίλμα. Ο Ουίλλιαμ Τόνσον προμηθεύτηκε τότε μία έκρηκτική βόμβα και την έβαλε στη μηχανή του αυτοκινήτου του πάστορος.

Ο πάστορ, όμως, προτού ξεκινήσει από το σπίτι του, άνοιξε το καπό της μηχανής για ν' άντικαταστήσει κάποιο μπουζί και έρθηκε τη βόμβα... Φυσικά, η άστυνομία δεν άργησε ν' άνακαλύψη ποιος την είχε βάλει.

Ή Βίλμα κι' ο αγαπημένος της βρίσκονται τώρα στη φυλακή. Ο έκδικητικός πάστορ, έλλωστε ότι δεν πρόκειται να δώση διαζύγιο στη γυναίκα του.

Η ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΠΑΤΙΝ

Στο Βανκούβερ του Καναδά η Άμερικανίδα πρωταθλήτρια του καλλιτεχνικού πατινάζ Κάρολ Χέις επιδεικνύει με ύπερπρόσβαση το χρυσό μετάλλιο που κέρδισε στους χειμερινούς Όλυμπιακούς άγώνες του Σκάου Βόλφου. Η Κάρολ που είναι 23 χρόνων, είναι μία νέα εξαιρετικής όμορφιάς και πολλοί της έπρότινουν να μεταβή στο Χόλλυγουντ, για να γίνει μία νέα Σόνια Χένου και να θησαυρίσει.

Η Κάρολ όμως άρνηται. Είναι κόρη πλούσιου δικηγόρου και σκοπεύει σύντομα να παντρευτεί εγκαταλείποντας συγχρόνως και το σπόρ, που τόσο της άρέσει.

— Ζάν, σ'άνει πιά, νικήθηκε! Έξακολουθείς να αγαπάς την άλλη. Αυτό την συλλογίζεσαι κι' όχι έμένα! Τι καλά που έκανε η Μαίρη και μούστειλε αυτό το γράμμα. Άφριο θά την τήνω στο τηλέφωνο να την ευχαριστήσω. Μ' έσωσε από μία μεγάλη δυστυχία.

— Ζάν, πήγαινε να τη βρής και να τη συγχωρήσεις. Μόνο μ' αυτή θάσαι ευτυχισμένος.

— Και κλαίγοντας μ' άνασφύλλητά, έγαλε τρέμοντας από το δαχτυλό της τον άρραβόνα και του τον έδωσε.

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

ΘΘ

Ή σύζυγος του πρώτορες ήθελε να γαχή τη ζωή της

Στην Άτλάντα της Γεωργίας (Η. Π.) κάποιος Ουίλλιαμ Τόνσον ήταν παράφορα έρωτευμένος με την ωραία Βίλμα Ρομπίνσον, σύζυγο του μεθοδιστού πάστορος της περιοχής.

Κι' η Βίλμα επίσης άναποκρινόταν στην αγάπη του και, κάθε φορά που της δινόταν η ευκαιρία, έτρεχε να φέρη τον αγαπημένο της. Ο Ουίλλιαμ κι' η Βίλμα, όμως, σαν όλους τους έρωτευμένους, δε μπορούσαν να ικανοποιηθούν μ' αυτές τις κρυφές συναντήσεις κι' ήθελαν ν' άντικουν ολοκληρωτικά ο ένας στον άλλο.

«Θά ζητήσω από τον άντρα σου διαζύγιο», είπε μία μέρα ο Ουίλλιαμ στη Βίλμα. — «Κόψες γυναικία στη Βίλμα. — «Κόψες γυναικία! απάντησε η νεαρή γυναίκα. Δεν έχεις πόσο είναι σκληροκέφαλος... Ποτέ δεν θά στερήθω αυτό το διαζύγιο».

«Με καταστρέφουμε, λοιπόν, η ζωή μας για το γαμήρι του;» πν, τη ζωή του.

— «Ο μόνος τρόπος για να γαρύσω την αγάπη μας είναι να τον θάλωμε από τη μέση», απάντησε η Βίλμα. Ο Ουίλλιαμ Τόνσον προμηθεύτηκε τότε μία έκρηκτική βόμβα και την έβαλε στη μηχανή του αυτοκινήτου του πάστορος.

Ο πάστορ, όμως, προτού ξεκινήσει από το σπίτι του, άνοιξε το καπό της μηχανής για ν' άντικαταστήσει κάποιο μπουζί και έρθηκε τη βόμβα... Φυσικά, η άστυνομία δεν άργησε ν' άνακαλύψη ποιος την είχε βάλει.

Ή Βίλμα κι' ο αγαπημένος της βρίσκονται τώρα στη φυλακή. Ο έκδικητικός πάστορ, έλλωστε ότι δεν πρόκειται να δώση διαζύγιο στη γυναίκα του.

ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ ΧΩΡΙΣ ΜΗΧΑΝΗ

Το ελικόπτερο αυτό, που κατασκευάσε τελευταία ένας Άμερικανός μηχανικός είναι σχεδιασμένο έτσι ώστε να μπορεί να πετάει με δυο επιβάτες χωρίς να διαθέτη δική του μηχανή. Για να άνυψωθεί και να παραμείνη στον άέρα, άρκεί να ρυμολκηνή από ένα αυτοκίνητο, που τρέχει με ταχύτητα μεγαλύτερη των 35 χιλιομέτρων την ώρα. Όπως άποκάλυψε ο κατασκευαστής του και επαλήθευσαν οι δοκιμές, που έγιναν πρό ήμερων στην Καλιφόρνια, το ελικόπτερο μπορεί να άνυψωθεί και να κινηθί μόνο του όταν υπάρχει μεγαλύτερη των 35 χιλιομέτρων την ώρα. Φυσικά στην περίπτωση αυτή ο οδηγός του ελικόπτερου πρέπει να είναι δοκιμασμένων ικανοτήτων, γιατί μία τέτοια πτήση είναι γεμάτη κινδύνους.

Πρόκειται για την άγνωστη, περιεργη κι' άπροσδόκητη ιστορία που έχουν μερικοί δρόμοι, συνεικίες, εκκλίσεις κι' έξοχα της Άθηνας, άλλο και πολλές τοποθεσίες, κυρία, πόλεις και νησιά της Έλλάδος.

Από που έχουν πάρει τ' όνομά τους τ' Αναφαιτικά.

Μόνον, Σύνταγμα και Νεάπολις.

Η Καντακάρια είναι δυο εκκλίσεις!

Ο Άν Γιάννης ο Κερέας και οι κυνγοί.

Ο Υμνός που λέγεται Τρελλός κλπ. κλπ.

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΧΕΙΛΗ ΠΡΩΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΑΛΗΣΑΝ

Πολλοί ο άνθρωπος τόνος στο βείο δρωνα, που μέσα σε κάποια άνοητικά φύλλα στη λύση του με την Άνάστασι. Αυτός ακριβώς ο τόνος είναι που συντελεί ώστε να νιώθουμε τόσο ζεστα τη μερα του Πάσχα.

Δέ βλέπετε όνομα που της δώσαμε; Λαμπρή! Μια λαμπρότητα που δεν έχασε τίποτα από την αίγλη της επί είκοσι αιώνας.

Πολλές οι μερες που πέρασαν κατά την έβδομία των Πασών. Κυριαρχεί όμως η γυναίκα. Πρωταγωνίστρια από την άρχη ως το τέλος. Από γυναίκα ξεκινά ο Χριστιανισμός. Σε σπλάχνα γυναικας έμπιστεύεται ο Θεός το τέκνο του. Γυναίκες παραστήκουν τον Ήσου σ' όλη του την πορεία. Ποση η τρυφερότητα που άπεναντί τους! Άναμάρτητη η Μητέρα του, δεν άποκρύπει όμως τών άμαρτωλών το προσκήνιο. Άμαρτωλή η Μαγδαληνή, του κομίζει μύρα θαύματα που τόσο πλένει μ' αυτά τα πόδια, μετανοημένη.

Κι' εκείνη η θεία καλωσύνη του έμπρός στη μοιχαλδα. Η γυναίκα που άπάτησε τον άντρα της. Θάνατο με λιθοβολισμό επέβαλε ο Μωσαϊκός νόμος. Στη θανάτωση άπογούσαν με τις πέτρες στα χέρια την άπιστη. Τη στιγμή όμως εκείνη ακούεται η φωνή του Ναζωραίου: «Ο άναμάρτητος άς ριή πρώτος το λίθο άπάνω της». Και τότε δίκαια τα χέρια παρέλυσαν, έπεσαν. Κανέναν ο άναμάρτητος άναμειρα στα πλήτη.

Με το κεφάλι σκυμμένο φεύγουν ο ένας ύστερ' από τον άλλο. Δεν μένει παρά η κατάδικη και ο Ήσους. Ποία θά ήταν τώρα η στάση του άπεναντί της; Άν τη λιθοβολούσε άραγε ο ίδιος, άφου ήταν ο άναμάρτητος;

«Πού είναι οι καθήγοροι σου; Δεν έμεινε κανείς να σε κατακρίνη!» — τη ρωτά. Άλλά και ο Ήσους τράβηξε το δρόμο του χωρίς να της ριχή πέτρα στο κεφάλι.

Η γυναίκα παντού. Τον παραστήκει σε κάθε θήμα του. Ένα πλῆθος από όνοματα γυναικών άναφέρει ο Εύαγγελιστής. Γυναίκες τών άκόλουθών στο μαετῆριο και άναβάντων μαζί του στο Γολγοθά. Άσαιοι υιμαθητές. Έξαφανίστηκαν οία τών ρόθων τών Ιουδαίων». Άφήνουμε δε τον ένα που τον πρόδωσε για τριάντα άγνους. Τρείς φορές ο Πέτρος τών άπαρηθήκε και θεάταις ότι δεν τον έφει και δεν άνηκε στους όπαθούς του. Με άφιθολία θά σταθί έμπρος στο βάθρα της άναστάσεως ο άπιστος Θωμάς και, για να πιστέψη, θά ζητήση να δῆ στα χέρια του Ήσου τις πληγές που τους άνοιξαν τα καφά του σταυρικού θανάτου. Άλλά και την ώρα του μαρτυρίου θά τρωπούσουν οι μαθητές σε κρυψώνες για ν' άποφύγουν τις διώξεις. Μόνο οι γυναίκες μένουν άκλόνητες στην αγάπη και στην πίστη τους. Θά τις συναντήσουμε σε όλα τα στάδια της πορείας του Θεάνθρωπου. Γυναίκες κάτω από το Σταυρό, γυναίκες στις καλές και στις κακές μερες της ζωής του.

Πλήθος όσοι ευεργετήθηκαν από τα θαύματα. Γυφιοί που είδαν το φως, λεπροί που θεραπεύθηκαν παρ'όλου που σκόλασαν το κρεβάτι τους και περπάτησαν, δαιμονισμένοι που έβρκαν την Ισορροπία τους. Όλοι άπουσάσαν κατά την περίοδο της δοκιμασίας. Είχε επικρατήσει η φρόνησι τών μικρούφωνων και στενοκαρδών, τών δειλών, των υπολογιστικών, τών κοινών εκείνων ανθρώπων που δεν έχουν το θάρρος της θύσης.

Εκείνες που δεν άπουσάσαν ήταν οι γυναίκες. «...Ήσαν δε εκεί γυναίκες πολλὰ από μακρόθεν θεωρούσαι, ατινες ήκολουθήσαν τον Ήσουν από της Γαλιλαίας διακονούσαι αὐτῷ». Άφανη η Κάρολ κάτω από το Σταυρό. Γυναίκες, όταν ο Ήσους άπο Αρμαβελας παρέλαβε το νεκρό σώμα και το τόνισε «λεικό σαντίνο». Γυναίκες κατευθύνθηκαν με θήρους στο νημια και έορσαν με μύρα τών τάφο.

Γι' αυτό και ο Ήσους σε γυναίκες έμφανίστηκε για πρώτη φορά ύστερ' από την Άνάστασι του. Αδίκαι και όχι οι μαθητές πληροφορήθηκαν πρώτες τα θαύματα. Κι' ούτε τών ρήσεων το πος και το γιατί. Δεν ήλπιαν σαν το Θωμά άποδείξεις. Μόλις τών είδαν έπεσαν και τών προσκύνσαν.

Ήταν τόσο μεγάλη η πίστι τους. Μενάλη κυρία

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 9) την πρωτότυπη και εξαιρετικού ενδιαφέροντος σειρά του εκλεκτού συνεργάτου μας

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

ΤΟΠΟΝΥΜΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Πρόκειται για την άγνωστη, περιεργη κι' άπροσδόκητη ιστορία που έχουν μερικοί δρόμοι, συνεικίες, εκκλίσεις κι' έξοχα της Άθηνας, άλλο και πολλές τοποθεσίες, κυρία, πόλεις και νησιά της Έλλάδος.

Από που έχουν πάρει τ' όνομά τους τ' Αναφαιτικά.

Μόνον, Σύνταγμα και Νεάπολις.

Η Καντακάρια είναι δυο εκκλίσεις!

Ο Άν Γιάννης ο Κερέας και οι κυνγοί.

Ο Υμνός που λέγεται Τρελλός κλπ. κλπ.

ΕΙΔΕ ΤΟ ΝΑΖΩΡΑΙΟ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΩΛΗΣ ΝΑ ΤΗ ΣΥΧΩΡΩ...

Είχαν άγάπη τους. Έκείνος που αγαπά δε ζητά ούτε να καταλάβει, ούτε να έξηγηση. Άφραίνεται. Πουθενά δε φαίνεται η γυναίκα να προκαλή αίσθησι υποβάλλοντας έρωτικές στον Ήσου. Άσπνι στους άντρες τις περινοίες, τα ενδιαφέροντα, τις δυσπιστίες. Δέ χρειάζονται στη γυναίκα συζητήσεις και άναλύσεις. Της είναι άκετό μοναχά αυτό που θέλει.

Είδη τόσο... είδη το Ναζωραίο στο πλευρό της άμαρτωλής και της πρσπεταστή ζωής, να τη συγχωρή, να της άπαλυνη τόν πονο. Με μία διακριτικήτητα...

Η συγγνώμη πολλές φορές συνδέεται από την προσβολή και την ταπείνωση που γιορτάζουμε σήμερα. Μετασχηματίζεται η νεκρή από τα χείμαυρα τών οίβολα το γάμο. Με τα πό χτυπάει έμπούμε τους κάμπο και οι πλεγίες. Ή άνάστασι στη φύση και στον άνθρωπο. «...Τα πάντα νέα και γάμο μου και μέρα μου πάς άλλάζαν και πως δαδωσάθηκαν. Άγγελος ήρθε... η έπίτασσα πέτρα κούλησε με άνασπάρκα το γαμωδά η ποιήτρια. Πάντα νέα την άγίασση θα μένη η Άνάστασι γιατί την πούη προη της θύσεως, την προη τών θανάτων, την προη της γυναικας, η όπιστι διαθήκη με την ένοια τού Θεάνθρωπου, που με την θεία και την ανθρώπινη ιδιότητα στη γυναίκα άνεσσε πρώτη αυτή να διαλάληση το θαύμα.

Θεία ευγένεια. Ή ευγένεια και η καλωσύνη έφερε

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΕΙΔΕ ΤΟ ΝΑΖΩΡΑΙΟ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΩΛΗΣ ΝΑ ΤΗ ΣΥΧΩΡΩ...

Είχαν άγάπη τους. Έκείνος που αγαπά δε ζητά ούτε να καταλάβει, ούτε να έξηγηση. Άφραίνεται. Πουθενά δε φαίνεται η γυναίκα να προκαλή αίσθησι υποβάλλοντας έρωτικές στον Ήσου. Άσπνι στους άντρες τις περινοίες, τα ενδιαφέροντα, τις δυσπιστίες. Δέ χρειάζονται στη γυναίκα συζητήσεις και άναλύσεις. Της είναι άκετό μοναχά αυτό που θέλει.

Είδη τόσο... είδη το Ναζωραίο στο πλευρό της άμαρτωλής και της πρσπεταστή ζωής, να τη συγχωρή, να της άπαλυνη τόν πονο. Με μία διακριτικήτητα...

Η συγγνώμη πολλές φορές συνδέεται από την προσβολή και την ταπείνωση που γιορτάζουμε σήμερα. Μετασχηματίζεται η νεκρή από τα χείμαυρα τών οίβολα το γάμο. Με τα πό χτυπάει έμπούμε τους κάμπο και οι πλεγίες. Ή άνάστασι στη φύση και στον άνθρωπο. «...Τα πάντα νέα και γάμο μου και μέρα μου πάς άλλάζαν και πως δαδωσάθηκαν. Άγγελος ήρθε... η έπίτασσα πέτρα κούλησε με άνασπάρκα το γαμωδά η ποιήτρια. Πάντα νέα την άγίασση θα μένη η Άνάστασι γιατί την πούη προη της θύσεως, την προη τών θανάτων, την προη της γυναικας, η όπιστι διαθήκη με την ένοια τού Θεάνθρωπου, που με την θεία και την ανθρώπινη ιδιότητα στη γυναίκα άνεσσε πρώτη αυτή να διαλάληση το θαύμα.

Θεία ευγένεια. Ή ευγένεια και η καλωσύνη έφερε

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οι «κωνονιέρηδες»
του παλατιού

Ο Αυτοκράτορας της Ρωσίας 'Αλέξανδρος, 1ος καθώς έκανε μία μέρα τον περιπάτο του πεζός και είδε ότι από στιγμή σε στιγμή θα ξεσπούσε μπόρα, πήρε ένα αγοράζιο. Αμέσως και είπε στον άμαξά να τον οδηγήσει στα ανάκτορα. Όταν έφτασε εκεί, έβλεπε τις τσέπες του και είδε ότι δεν είχε καθόλου χρήματα για να πληρώσει την κούρσα.

—Περιμένε, είπε στον άμαξά, θα σου στείλω άμεσα το αντίτιμο της κούρσας σου.

—Α, έκανε ο άμαξας. Το ξέρω αυτό το κόλπο!

—Τι; ρώτησε ο 'Αλέξανδρος, μη καταλαβαίνοντας. Τι θέλεις να πής;

—Θέλω να πω ότι όλοι οι επιβάτες, που τους πάω σε σπίτια με δυο πόρτες, μου λένε πως θα στείλουν τα λεφτά κι' από δω πάνε οι άλλοι.

—Καλά...Κι' αυτοί, που πιά στο παλάτι, σου κάνουν το ίδιο;.....

—Πρό πάντων αυτοί...Α, αν ξέρατε πόσο εύκολα ξεγίνανε οι αφεντάδες του παλατιού!...

—Μά θα έπρεπε να τους καταγγείλεις, να τους ξεσκεπάσεις, για να τους πιάσουν.

—Εγώ να γίνω άφορη να πιάσουν ένα ευπαθή;...Μα η έχοχότης σας θ' άγνοη ότι εμείς οι φτωχοί δεν έχουμε καθόλου δύναμη!...Γι' αυτό σας παρακαλώ, ψάξτε καλύτερα στις τσέπες σας μη τυχόν έχετε τίποτα να μου δώσετε,...

—Είναι περιττό!...Δεν έχω τίποτα! άπάντως ο αυτοκράτορας.

Κι' αφού σκέφθηκε λίγο, πρόσθεσε:

—Μά, πάρε το μανδύα μου!...Αχίζει μου φαίνεται όσο κι' η κούρσα σου!....

—Βέβαια, αν η έχοχότης σας ήθελε να μου τον άφήση, θα έσφουσε έτσι όσα μου χρωνάνε οι άνθρωποι του παλατιού.

—Όχι, άπάντησε ο αυτοκράτορας. Μά κράτησε τον ως ενέχυρο και μίν τον παραώσης παρα μόνο σ' εκείνο που θα σου στείλω να σε πληρώσει.

Πέντε λεπτά άργότερα ο άμαξας έπαιρνε από ένα αούλιο ένα χαρτονόμισμα των έκτου ρουβλίων.

Ο αυτοκράτορας είχε πληρώσει και για τον έαυτό του και για τους 'εκωνονιέρηδες' του παλατιού.

Μά ο άμαξας ισχυριζόταν ότι και πάλι του χρωνότουσαν άκόμη!....

ΤΑ ΣΚΥΛΑΚΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

Ο βασιλιάς της Σπάρτης και νομοθέτης Λυκούργος είχε κάποτε προμηθευθή δυο μικρά σκυλάκια της ίδιας ράτσας, που διέταξε και τα νύμισαν με διαφορετικό τρόπο. Το ένα το έβαλε να κυνηγή και το άλλο να κάνει διάφορα παιχνίδια. Όταν πια τα σκυλιά μεγάλωσαν, διέταξε κι' έγινε μία μέρα συγκέντρωση των Σπαρτιατών σε μία μεγάλη πλατεία, όπου μετέφερε και τα δυο σκυλάκια του. Έκει πάνω σ' ένα τραπέζι έβαλε μερικά όρεκτικά φαγητά, ταυτόχρονα δέ ανοίξε ένα κλουβί, απ' όπου έεπατήχτηκε ένας λαγός. Κοι τότε όλοι είδαν ότι το σκυλί που είχε συνηθίσει στην μαλακότητα, έπεσε με τα μούτρα στα φαγητά. Το κυνηγητικό όμως ριχτηκε όλο στο λαγό. Συγχρόνως ο Λυκούργος γύρισε και είπε στους Σπαρτιάτες:

—Νά, πόσο μεγάλο ρόλο παίζει η άντρωση στο άτομο! Και τα δυο αυτά σκυλιά είναι της ίδιας ράτσας. Ωστόσο, άλλος φέρθηκε το ένα κι' άλλος το άλλο, σύμφωνα με την άντρωσή και την εκγύμναση που τους είχε κάνει!

ΠΕΙΣΜΑ ΓΑΛΛΟΥ ΚΑΛΙΠΤΗΧΗ

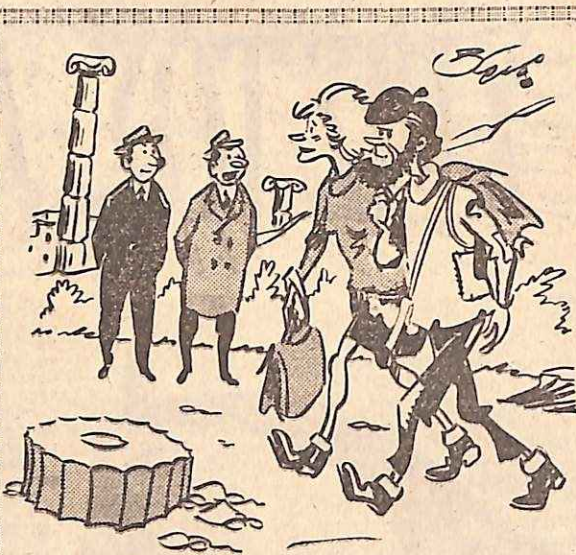
Μετά το γαλλογερμανικό πόλεμο του 1870, που τόσο στοιχεία στους Γάλλους, μία Γερμανική έταιρεία παράγγειλε στον Γάλλο καλλιτέχη Κορριέρο Μπλιέ, την προτομή του πρίγκηπα διαδόχου της Πρωσίας. Ο Μπλιέ έβλεπε δεν ήθελε, με κανέναν τρόπο, ν' άναλάξη την εργασία αυτή, από πείσμα προς τους έχοντες της πατρίδας του. Έπειδή ωστόσο οι πελάτες του έπείνεζαν, τους είπε τέλος:

—Η προτομή που μου ζητάτε θα σας στοιχίσει πολυ άκριά.

—Πόσες, πόσα θέλετε; ρώτησαν τότε οι Γερμανοί.

—Πέντε δισεκατομμύρια φράγκα! άπάντησε έληρά ο καλλιτέχης.

Φυσικά, κατόπιν αυτού οι Γερμανοί έφυγαν θυμωμένοι. Γιατί άπαιούτατα ο Μπλιέ ζητούσε για την προτομή το ποσό, που πληρώσε μετά τον πόλεμο η Γαλλία στους Γερμανούς ως άποζημιώση.

—Και υποτίθεται, φίλε μου, πως αυτοί οι τουρίστες έρχονται στον τόπο μας για ν' άφήσουνε συνάλλαγμα!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Επίκαιροι στίχοι

ΠΑΣΧΑ

Πάσχα έφτασε και πάλι, ήρθε πάλι πασχαλιά και θα δώσουν και θα πάρουν της αγάπης τα φίλια, γιατί τέτοια εορτή συμφιλίωσι απαιτεί κι' επιβάλλει να ξεκνόμε μίσση, πάθη, αντιθέσεις και να δίνουμε σε όλους των 'αμαρτιών... άφεςεις'!

Την παράδοσι εκείνη, συνεπώς όλοι τηρήστε και τους πιο σκληρούς έφορους, τέτοια μέρα, συγ- (χωρήστε, μολονότι μας τινάζουν μέχρι έσχάτων μας ταλλήρων κι' όλο βάζουν, αναγγώνσαι, 'ότα ιμάτια μας κλη- (ρον)!

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

Ντόπια ζάχαρη θα έχη ο Ρωμηός εδώ και πέρα και θα πάψη πιά να κάνει συναλλάγματος οπατάλη, μόνο που η ζάχαρη μας θάνα, λέει, άκριθωτέρα απ' τη ζάχαρη των άλλων!

Το κοινό, κατόπιν τούτου, ουλλογίζεται με λύπη, πως η ζάχαρη εκείνη θα μπορούσε και να λείπει τη στιγμή που θα στοιχίξη πάρα πάνω στον κοσμάκη κι' η τιμή της, φιλιτόλι μου, θάνα πράγματι! (μάκι)!

ΝΕΑ ΤΕΡΤΙΠΙΑ

Νέα μόδα έπιμένει να λανσάρη το Παρί, η οποία θάνα μάλλον θελκτική και τολμηρή κι' οι γυναίκες θα μπορούσε με τα κοντοφουσανά (των), να μας κάνουν έπιδείξεις των ευτόρνων των γονά- (των)...

Φοβερούς, λοιπόν, αρχίζουν να αισθάνονται βραχνά- (δες) όσοι έχουσε συζύγους, ή μνηστές και φιληνάδες, γιατί ή μόστρα των... γονάτων άκριά θα τους κό- (σιση) κι' ή λακτάρα των έξόδων άρκετους θα... (γονάτιση)!

«ΜΑΥΡΗ ΠΕΤΡΑ»

Είς την χώραν που άνθει ή φαίδια πορτοκαλέα, έπιμόνης προσπαθεί να... αϊζώση η νεολαία, αλλά δεν τα καταφέρνει μιά όρυλεια νάχη στο χέρι κι' όλο και μεταναστεύει σ' άλλη γη και σ' άλλα (μέρη)...

Φεύγει για την Αυστραλία κι' οπουδήποτε μπορεί και ή μεταναστεύει μας έτοι όπως προσκρψει, ή νεότης... θα εκλείψη με την πάροδο των χρόνων και στον τόπο μας θα μείνουν... άρκαίωτες και (μόνον)!

ΟΠΩΣ ΠΑΜΕ...

Πλήν των μέτρων των ποικίλων και των άλλων συ- (σχημάτων), που έφηρυσαν, ως τώρα, κατά των άτυχημάτων, θα έφαρμοσθ - συντόμως - και το 'πρασινό το (κύμα) για να πάψη, λέει, ο κόσμος των τροχών να πέφτη (θύμα)...

Όμως ίδια θάνα πάλιν ή φορά των όχημάτων λόγω άφθόνων γιώτα-κλήδων κι' άλλων πλειστών πα- (ραλόγων) κι' άσφαλώς μετά τα μέτρα των 'πρασίνων των κυ- (μάτων), για το σύστημα θα πάμε των 'πρασίνων των... (γυν)!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Απ' όλη την Ελλάδα

Στα 'Καλάετρα, τα αυγά που γεννιούνται τη Μεγάλη Πέμπτη τα πηγαίνουν στην έκκλησία την ίδια μέρα κι' όμα δ-α-βατούν, τα παραχώνουν σταυρωτά στ' άμ-πέλια για να μη τα τρώη το έλασέρο σκα-θόρι.

Στη Μόνη, επικρατεί το έθιμο, και μέ-χρη την Πεντηκοστή ακόμα, να προσφέρη ή οικοδεσποίνια κόκκινο αυγό στον συγγενή ή του συγγενιανού που τη φιλεί και της λέει το 'Χριστός 'Ανέστη'.

Έπίσης ο άναδοχος, όταν πηγαίνει να έπισκεφτή το θρητισμίου του θα του προσ-φερη πέντε κόκκινα αυγά, ενώ εκείνος παίρνει έξη.

Στην 'Υδρα, λίγες μέρες πριν από τη Λαμπρή, οι νοικοκυρές πιταλίζουν με ά-σέση μέσα κι' έξω τα σπίτια τους, με-ρή, ακόμα και τα καλντεριμια. Φροντίζουν έπίσης να κουβαλήσουν δειμάτια από 'κοκ-κίνο' και 'θέβιο' για το άναμα του φούρ-νου τους. Το σκίνο το προτιμούν, γιατί οι λαμπριάτικες κουλούρες παίρνουν ιδιαί-τερη μοσχοβολία.

Την Κυριακή των Βαίων θάρουν τ' αυ-γά και τη μογιά δεν τη χύνουν, γιατί πι-στεύουν, ότι έτσι διώχνουν των κοριτσιών τους την τύχη. Το πρώτο αυγό που θάρουν το βάζουν στο εικονοστάσι, γιατί είναι της Παναγίας. Κι' όταν χυμώνουν, μία κουλού-ρα τη μελετάνε για την Πρωτομαγιά. Κι' αν ξεραθ ή μοχλιάση ως τότε, την πρώ-νη, γιατί πιστεύουν, ότι ή μοχλία θύνα-μάνει τα μαλλιά και δεν πέφτουν.

Την Κυριακή των Βαίων το θάρου, με-τά το Μεγάλο Σάββατο, και θάναλίζον-ται το 'Ανάστη. Σάββατο, που θα πάνε στην 'Αναστάσι. Τα θάρου της 'Αναστάσε-ως, γυρίζοντας στην έκκλησία, σέβουν το κατήχη ή όπτι άλλο φως και το θάναλ-ίζουν με το φως της 'Αναστάσεως.

Έκει που κοιμάται ο καθένας τη Λαμ-πρή κοιμάται και τ' 'Αη-Γεωργίου το θάρ-ου, γιατί έτσι γίνεται πάντα καβαλάρης στις δουλειές του.

Της 'Αναλήψεως το θάρου δεν κοιμούν-ται όσοι θέλουν να ίδουν που άνοιγουν τα ούρανια τα μεσάνυχτα.

Το Μεγάλο Σάββατο, λίγο πριν άνα-στήσουν, οι νοικοκυρές σηκώνουν τις κλω-σες από τα αυγά τους, για να μη δουλεύ-ουν κι' αυτές την ώρα της 'Αναστάσεως κι' όταν τελειώση ή λειτουργία τις θάνα-βάζουν να κλωστήσουν.

Στα χωριά της Κερθίτας πιστεύουν ότι το πασχάλινο αυγό έχει θεραπευτικές ιδιότητες. Λένε μάλιστα ότι όσοι έχουν αι-ματόδη στίγματα στο άσπαράδι των μα-τιών τους και σπασούν το φυλαγμένο από πέρσι πασχάλινο αυγό και βάλουν επάνω τον κρόκο, θα έρουν τη θεραπεία τους.

Σε πολλά χωριά της Στερεάς 'Ελλά-δος, όλην τη συνήθεια οι νοικοκυρές το άκούμπουν στα εικονοματά και να το φυ-λά προεργεία από μαύρη κόττα, που να έχη γυμνήσει τη Μεγάλη Πέμπτη. Πιστεύουν δέ, ότι το αυγό αυτό, αν με-νη έπιασε χρόνια και ή οικογένεια είναι εϋ-σεβής, μεταβάλλεται σε κεχιμπάρι ή σε μαργαριτάρι.

Στη Θράκη το αυγό της περυσινής Πα-σχαλιάς το φυλάει και τον έπόμενο χρόνο την Μεγάλη 'Εβδομάδα το πηγαίνουν στην του Πάσχα το στρίβουν. Την ημέρα δέ σπάζουν. Αν το θάρουν καταγής και το τρώνε, γιατί πιστεύουν ότι είναι γιστρικό αποτέλεσμα για τον πονόλαιμο.

Έπίσης πιστεύουν, ότι αν τύχη και πεση χαλάει και θάρουν το πασχάλινο αυγό μα-ζί με την πυροστιά στην αλή του σπιτιού τους το χαλάει σταματάει.

Ακόμη συνήθειαν να τοποθετούν στους τάφους των συγγενών τους, το θάρου του Μεγάλου Σαββάτου και πριν από το 'Χρι-στός 'Ανέσι', αυγά κό-κκινα, ψωμί και τυρί. Όταν δέ τελειώση ή 'Ακολουθία της 'Αναστάσεως, οι φτωχοί τρέχουν στα νε-κροταφεία και τα συνάδουν όλα.

Στις Κυκλάδες και σε πολλά άλλα με-ρη, συνήθειαν να θάρουν αυγά και την Πρωτομαγιά.

Στη Ζακύνθο επικρατεί το έξης έθιμο: Ο ιερέας έπισκέπτεται τους ένοριτες στο σπίτι τους για να τους προσφέρη κόκκινο αυγό.

Έπίσης, τις άγιες εκείνες ημέρες κάθε νοικοκυρά αντί να προσφέρη γλυκό δίνει κόκκινο αυγό.

ΕΧΟ την τιμή να σας παρουσιά-σω την κυρία 'Αγλαΐα, τη 'φαρ-μακομύτα'. Πρόκειται για μία με-σόκοπη κυρία, άδύνατη σαν παστός μπακαλιάρος. Το πρόσωπό της μα-κρούλο, καθώς καταλήγει σ' ένα σουβλερό σαγόνι, με το μεγάλο στο-μα και τα προεξέχοντα αυτιά, της δίνει μία έκφρασι άντιπαση που την έπαυξανουν τα μικρά σαν χάντρες μάτια της. Το βλέμμα της είναι όδύ σαν λόγχη Ρωμαίου λεγεωνα-ρίου. Ο λαϊμός της τέλος, μακρός, μπορεί να κάνει στροφή ένενήγτα μοί-ρες, για να παρακολουθή άνέτως το μάτι της τα γύρω συμβαίνοντα.

Γενικώς, ή φύσις την έχει άδική-σει την καυμένη την 'Αγλαΐα, ή ό-ποια ως εκ τούτου διατηρεί μία έμφυτη κακία για κάθε τι και πρό-παντός για τις κυρίες και δεσποι-νίδες, που με την όμορφιά τους ύ-πογραμμίζουν περισσότερο τη δική της άσχημία. Δεν έχει πολλές άνω-δέσεις, αλλά κάθε φορά που θα ά-νιξη το στόμα της, δά στάση φαρ-μάκι. Τα βέλη της εξακοντίζονται

προς όλες τις κατευθύνσεις και ή γλώσσα της — ίδιος αυτή — ει-ναι τόσο φαρμακερή, που, όπως λέει ο ταλαίπωρος σζζυγός της, ο κύριος 'Αριστόδουλος, αν ή 'Α-γλαΐα καταπιή το σάλιο της, θα πάθη... δηλητηριάσει. Αυτή, λοιπόν, είναι ή 'Αγλαΐα, ή έπιλεγμένη στον κύκλο της 'φαρμακομύτας' κι' ο Θεός να σας φυλάη απ' τη γλώσ-σα της.

Το πρώτο θύμα της 'Αγλαΐας ει-ναι ο ταλαίπωρος κύριος 'Αριστό-δουλος, που έπι έίκοσι χρόνια τον κρατάει κάτω απ' την άδυσωπτή τυραννία της. Κι' ο φουκαριός ο 'Αριστόδουλος, φύσει καλοκάγαθος και μετριώσης, άνέχεται στωικά αυτόν τον κέρβερο, που του έχει κάνει τη ζωή μαρτύριο.

— 'Αριστόδουλε! άμόλεις τη φωνή της, που σείεται το σύμπαν εκ θεμελίων.

— 'Ορίστε, 'Αγλαΐτα μου!

— Τι όρίστε, βρε μπούφο; Κυ-ριακή είναι σήμερα, δέ θα με πιάς πουνενα να ψυχαγωγώ;

— Νά σε πάω, 'Αγλαΐτα μου, γιατί να μη σε πάω; Θέλεις να πα-με σινεμασάκι; Παίξει ένα έργο με τη Μπριζίτ Μπαρντό!

— 'Αμ' τώερα πως θα μου πής να έδωμε τη Μπριζίτ Μπαρντό! Για να τη βλέπης να τσιτσιδώνεται και να κυττάς σε χάνος. 'Οχι! Δέ θα πάμε κινηματογράφο!

— Όπως θέλεις, 'Αγλαΐτα μου! Πάμε στο θέατρο τότε! Πά-με στο 'Κυδέλης', που είναι γνω-στός μου ο ταμίας, να μάς δώση θέσεις στην πρώτη σειρά!

— Πρώτη σειρά, έ; Για να κυτ-τάς τις μπαλλαρίνες από κοντά και ν' αλλοφωριάζεις! Ού, να καθής, Ρασπουτίν! 'Οχι, δέ θέλω θέατρο!

— Καλά, 'Αγλαΐτα μου, μη θυ-

μώνης. Πάμε τότε ένα περίπατο στο Ζάππειο!

— Περίπατο στο Ζάππειο, βέ-βαια! Για να με βγάλης με μία πορτοκαλάδα, τσιγγουνάρε! 'Εξη-ταβελώνη!

— 'Οχι, 'Αγλαΐτα μου, με πα-ρεξηγείς. Πού θέλεις να πάμε; Θέ-λεις σε ταβέρνα;

— Νάτο! Ταβέρνα μου θέλεις, άχάιρευτε, για να πής κρασί, να μπρεκουλιάσεις! 'Αμ' δέ θα σου γί-νη το χατήρι!

— 'Ε! Τότε τι να σου κάνω; 'Εδώ δέ θέλεις, έκει δέ θέλεις, άς μην πάμε πουνενα!

— 'Ορίστε! Δεν στάλεγα εγώ; Τάφερες από δώ, τάφερες από κει, να με κλείσης στο σπίτι! αούλιάς ή 'Αγλαΐα, βάρε! Χυδαίε! 'Υ-ποανάπτυκε!

Και συνεχίζεται το ύβρεολόγιο μέχρι βαθείας υκτός. Κι' ο τα-λαίπωρος ο 'Αριστόδουλος άφίνει την άγανάκτηση του να έκδηλωθ... νοεράς: «Ανάθεμα την ώρα, που έμπλεξα μαζί σου, φαρμακομύτα!».

Αλλά αν στο σπίτι το θύμα της φαρμακερής γλώσσας της 'Αγλαΐας είναι ο 'Αριστόδουλος, έξω τα θύ-ματά της άριθμούνται κατά εκα-τοντάδες. Μόλις βγί από την πόρ-τα του σπιτιού της, το μάτι της γυρίζει βεβιά κι' άλίσσερα σαν ά-στρίτης, έτοιμη ν' άσπραχτή από κάπου και να στίξη το δηλητήριο της. Δεν όρρωδει πρό ούκνός. Δυ-ναμική, άρμητική και χειμαρρώδης, θα ψάλη τα έξ άμάξης στον πρό-το τυχόντα που θα τολμήση να την άντιπαλάσει.

— Χάθηκε σήμερα το φιλότιμο από τους άντρες! λέει, κυττάζον-τας άσκαρδαμυκή τον κύριο που κάβεται στο λεωφορείο, ενώ αυτή παραμένει όρθη πλάι του.

— 'Εγώ πενηντάρα, 'Αγλαΐα; λέει πικαρισμένη ή Καλλιόπη. Από που κι' ως πού;

— 'Ελα υπέ! Και σε μένα θα κρύψης τα χρόνια σου, που έγώ ή-μουν νήπιος κι' έσύ έβγαζες το Δη-μοτικό;

— Δεν είμαστε καλά! λέει ά-ναποκοκκινισμένη ή φιλενάδα και σπινει να εξαφανιστή, γιατί που να τα βγάλη πέρα ή δύστυχη με

— 'Εμ' βέβαια, όταν δέ μάς συμφέρη, κάνουν με τον φόβο κορίο! συνεχίζει ή 'Αγλαΐα και τον κυτ-τάει βλοσυράς.

— Σε μένα μιλήσατε, μαντάμ; ρωτάει ο καθήμενος έπιβάτης,

— 'Αριστόδουλε! άμόλεις τη φωνή της, που σείεται το σύμπαν εκ θεμελίων.

— Τι όρίστε, βρε μπούφο; Κυ-ριακή είναι σήμερα, δέ θα με πιάς πουνενα να ψυχαγωγώ;

— Νά σε πάω, 'Αγλαΐτα μου, γιατί να μη σε πάω; Θέλεις να πα-με σινεμασάκι; Παίξει ένα έργο με τη Μπριζίτ Μπαρντό!

— 'Αμ' τώερα πως θα μου πής να έδωμε τη Μπριζίτ Μπαρντό! Για να τη βλέπης να τσιτσιδώνεται και να κυττάς σε χάνος. 'Οχι! Δέ θα πάμε κινηματογράφο!

— Όπως θέλεις, 'Αγλαΐτα μου! Πάμε στο θέατρο τότε! Πά-με στο 'Κυδέλης', που είναι γνω-στός μου ο ταμίας, να μάς δώση θέσεις στην πρώτη σειρά!

— Πρώτη σειρά, έ; Για να κυτ-τάς τις μπαλλαρίνες από κοντά και ν' αλλοφωριάζεις! Ού, να καθής, Ρασπουτίν! 'Οχι, δέ θέλω θέατρο!

— Καλά, 'Αγλαΐτα μου, μη θυ-

μώνης. Πάμε τότε ένα περίπατο στο Ζάππειο!

— Περίπατο στο Ζάππειο, βέ-βαια! Για να με βγάλης με μία πορτοκαλάδα, τσιγγουνάρε! 'Εξη-ταβελώνη!

— 'Οχι, 'Αγλαΐτα μου, με πα-ρεξηγείς. Πού θέλεις να πάμε; Θέ-λεις σε ταβέρνα;

— Νάτο! Ταβέρνα μου θέλεις, άχάιρευτε, για να πής κρασί, να μπρεκουλιάσεις! 'Αμ' δέ θα σου γί-νη το χατήρι!

— 'Ε! Τότε τι να σου κάνω; 'Εδώ δέ θέλεις, έκει δέ θέλεις, άς μην πάμε πουνενα!

— 'Ορίστε! Δεν στάλεγα εγώ; Τάφερες από δώ, τάφερες από κει, να με κλείσης στο σπίτι! αούλιάς ή 'Αγλαΐα, βάρε! Χυδαίε! 'Υ-ποανάπτυκε!

Και συνεχίζεται το ύβρεολόγιο μέχρι βαθείας υκτός. Κι' ο τα-λαίπωρος κύριος 'Αριστόδουλος άφίνει την άγανάκτηση του να έκδηλωθ... νοεράς: «Ανάθεμα την ώρα, που έμπλεξα μαζί σου, φαρμακομύτα!».

μπροστά στην έπιμονή της ίδιό-τροπης κυρίας.

— 'Οχι, στο... Μικάδο της 'Ια-πωνίας! του' άπαντα σε ερωτικό ύφος.

— Δέ σας καταλαβαίνω, κυρία μου!

— Τι να καταλάβης, βρε άνόη-τε, που στρώθηκες στο καθίσμα σαν πασάς κι' ούτε λαμβάνεις ύπ-θύν, ότι δίπλα σου στέκεται όρ-θια μια καθώς πρέπει κυρία...

— Μά, κυρία μου...

— Τον κακό σου το φλάρο! φα-νάζει ή 'Αγλαΐα. Και φοράς και γραβάτα!... Καπίστρι σου χρεια-ζότανε, όχι γραβάτα!...

Το έπιδατικό κοινό έχει λυθή στα γέλια. Η 'Αγλαΐα παίρνει φωτιά.

— Τι γελάτε, βρε χάρηδες; 'Η θέλετε να σας τα πώ κι' εσάς χύμα;

— Νά μάς τα πής! Νά μάς τα πής! άκούγατε μία φωνή από το βάθος, μέσα στα χάχανα των έπι-δατών.

Αλλά ή 'Αγλαΐα πρέπει να κα-τεθ ή αυτή τη στάσι, αλλοίως ήξερε και τους συγγενείς της ά-ναιδείας, που ήθελαν να σπασούν πλάκα μαζί της. Πάντως, έννοει να έχη αυτή την τελευταία λέξη. Και, πριν κατέβη, στέκεται στο σκαλο-πάτι και πετάει την κουβέντα της:

— Άντε να χαθήτε, γομάρια!

Και κατέβη με ύφος πολεμι-στό, μετά από νικηφόρο μάχη.

Έκει όμως που δείχνει όλη τη φαρμακερή της διάθεση, είναι στις φιλενάδες της και στις γειτόνισ-σές της.

— Τι γίνεσαι, Καλλιόπη μου; Μιά χαρούλα εισαι! Φτού! Νά μη σε ματιάσω! Καλέ, ούτε σου φαί-νεται πως είσαι πενηντάρα!

— 'Εγώ πενηντάρα, 'Αγλαΐα; λέει πικαρισμένη ή Καλλιόπη. Από που κι' ως πού;

— 'Ελα υπέ! Και σε μένα θα κρύψης τα χρόνια σου, που έγώ ή-μουν νήπιος κι' έσύ έβγαζες το Δη-μοτικό;

— Δεν είμαστε καλά! λέει ά-ναποκοκκινισμένη ή φιλενάδα και σπινει να εξαφανιστή, γιατί που να τα βγάλη πέρα ή δύστυχη με

— 'Εμ' βέβαια, όταν δέ μάς συμφέρη, κάνουν με τον φόβο κορίο! συνεχίζει ή 'Αγλαΐα και τον κυτ-τάει βλοσυράς.

— Σε μένα μιλήσατε, μαντάμ; ρωτάει ο καθήμενος έπιβάτης,

— 'Αριστόδουλε! άμόλεις τη φωνή της, που σείεται το σύμπαν εκ θεμελίων.

— Τι όρίστε, βρε μπούφο; Κυ-ριακή είναι σήμερα, δέ θα με πιάς πουνενα να ψυχαγωγώ;

— Νά σε πάω, 'Αγλαΐτα μου, γιατί να μη σε πάω; Θέλεις να πα-με σινεμασάκι; Παίξει ένα έργο με τη Μπριζίτ Μπαρντό!

— 'Αμ' τώερα πως θα μου πής να έδωμε τη Μπριζίτ Μπαρντό! Για να τη βλέπης να τσιτσιδώνεται και να κυττάς σε χάνος. 'Οχι! Δέ θα πάμε κινηματογράφο!

— Όπως θέλεις, 'Αγλαΐτα μου! Πάμε στο θέατρο τότε! Πά-με στο 'Κυδέλης', που είναι γνω-στός μου ο ταμίας, να μάς δώση θέσεις στην πρώτη σειρά!

— Πρώτη σειρά, έ; Για να κυτ-τάς τις μπαλλαρίνες από κοντά και ν' αλλοφωριάζεις! Ού, να καθής, Ρασπουτίν! 'Οχι, δέ θέλω θέατρο!

— Καλά, 'Αγλαΐτα μου, μη θυ-

την 'Αγλαΐα τη φαρμακομύτα!

Το μεγάλο πατιρντί πάντως έ-γινε προχθές στο τσάι της κυρίας Κοντοβράκη, όπου παρευρέθη κι' ή 'Αγλαΐα με τον 'Αριστόδουλο. Έδώ της καθότανε ή κυρία Κοντοβρά-κη, έπειδή ήτανε όμορφη, εύγενική και γλυκομίλητη. «'Αμ' έννοια σου και θα σε φτιάξω εγώ με τα κρεμ-μυδάκια!», έλεγε μέσα της ή 'Α-γλαΐα κι' έφερνε βόλτες στο σαλό-νι με βρή κάτι για να πη τη φαρ-μακερή κουβέντα της.

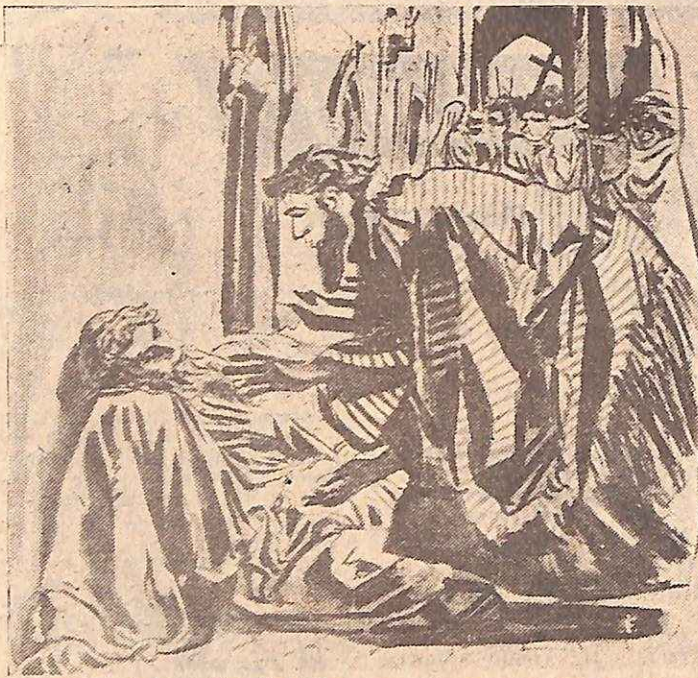
Και νά! Σε μία στιγμή, άνα-

καλύπτει ένα «άλλουμε» πάνω στο μπουρε. Το άνοίγει και στα πρώτα φύλλα βλέπει τη φωτογραφία ενός μαρζού.

— Καλέ, ποιά είναι αυτό το μαρ-ζο, κυρία 'Ελληνική μου; ρωτάει την οικοδεσποίνα, εις έπήκουσ δ-λων.

— Αυτό! Μά εγώ, χρυσή μου, ά-παντα ή κυρία Κοντοβράκη με το πρόσχαρο ύφος της.

— Μπ

— Εχω μία δουλειά για σένα, είπε ο 'Αδίαθαρ στον ξυλοκόπο 'Ιωνά. Να πιάς να μου φέρεις σήμερα κάμποσα χλωρά αγκαθέρια βλάτα απ' το λόφο. Θα σου τα πληρώσω ένα 'οϊκλό».

Ο 'Ιωνάς δεν πίστευε στ' αυτιά του. Ένας 'οϊκλό»! Ήταν πολύ περισσότερο απ' όσα κέρδιζε σε μία ολοκληρωμένη μέρα... Ήστος παρατήρησε: — Μά δεν καίγονται τα χλωρά βλάτα!

— Ποιός σου είπε πως τα θέλω για κώμιο; απάντησε γελώντας ο 'Αδίαθαρ. Να τα φέρεις στο παλάτι του 'Αρχιερέως πριν απ' τα μεσάνυχτα.

— Μά τί τα χρειάζεστε; έπεμεινε ο 'Ιωνάς.

— Για ένα στεφάνι... ένα στεφάνι για το βασίλει του 'Ισραήλ!

Είχε τραβήξει πολλά στη ζωή του ο φτωχός και καταφρονεμένος 'Ιωνάς. Ποτέ όμως δεν υπόφερε τόσο, όσο όταν είδε τον 'Αδίαθαρ να φορά το στεφάνι απ' τα βλάτα στο κεφάλι του 'Ιησού και να το σφίγγει για να χωθούν τα αγκάθια στη σάρκα του.

— Τότε, αδελφάνε μου, νόησα συμπόνα γι' αυτό το Ναζωραίο, τον καλό άνθρωπο, που θα τον θανάτωναν εύκολα. Τώρα όμως τον έβρινε ένα συναίσθημα ένδοξης και ια ακατανίκητη ανάγκη να ζητήσω τη συγγνώμη του 'Ιησού.

Ήξερε πως θα τον συγχωρούσε. Είχε ακούσει από άλλους τη διδασκαλία του. Είχε μάθει την ανεξικακία και τη μεγαλοψυχία του.

Σιγούρος λοιπόν πως θα έλαφρωνε τη συνείδησή του, αν έφτανε κοντά στο Ναζωραίο και του ζητούσε συχώρεση, προσπαθόνς ν' ανοίξει όλοο άνομο στον όλοο που άκούουθε. Μά τον κωρίς ακόμα μεγάλη απόδοσι άπό τον κατάδοκο, που βάδιζε σιγά σιγά, φορτωμένος με το σταυρό του μαρτυρίου του. Κι' άλλωστε δε μπορούσε να γλυστρήσει εύκολα άνάμεσα στο πλήθος, γιατί τραβούσε πίσω του το μούλαρι του, τον 'Ελεάσαρ.

Ή συνοδεία είχε πάρει το ζρόμο προς το όλοο του Γολγοθά. Ο 'Ιωνάς έβλεπε τα δυνάτα του για να φθάσει το Ναζωραίο, πριν νάναι πιά πολύ άρνη.

Ο ΙΩΝΑΣ

και το άναάνθο στεφάνι

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

φεντικό του. Το άσπρο ρούχο του ήταν καταματωμένο...

— Βοήθεια! Πεθαίνω, 'Ιωνά! μουρμούρισε ο 'Ελεάμ.

Ο αγνώστος χαμογέλασε με κατηγόνη. Κατηγόνη! άραγε... ο 'Ιωνάς δε βρήκε παράξενο το ότι δεν είχε ακόμα προφέρει λέξη ο άνθρωπος εκείνος...

— Προσπάθησα να τον πλησιώ και να ζητήσω τη συγγνώμη του, πρόσθεσε. 'Αλλά αν γαγκάσθηκα να σταματήσω, ό-ταν βρήκα τραυματισμένο τον 'Ελεάμ... Άν με είχε συγχωρέσει ο 'Ιησούς, δε θα ήμουν τώρα έτσι θλιμμένος...

Όσο μιλούσε στον άγνωστο, του φαινόταν πως ήρεμοσε. Κι' όταν εκείνος άκούμπησε φιλικά το χέρι του στον ώμο του, αισθανθηκε μιάν άνεφορστη ζεστασιά στην ψυχή του.

Συγχρόνως θυμήθηκε πως κι' άλλωτε είχε ζανανοιώσει το ίδιο συνείδηση: Ήταν πριν άπό πολύ καιρό... μία νύχτα που βρισκότανε ο' ένα κήνι της Βηθλεέμ και κύτταζε ένα όλόλαμπρο άστέρι στον ούρανό.

— Έτσι και τότε είχε αισθανθί να δυνάμνη το σώμα κι' η ψυχή του. Είχε ξεχάσει το κρύο, την πείνα του, όλα. Είχε ακολουθήσει τους βοσκούς, που ήλγαν να προσκυνήσουν ένα νεογέννητο μωρό γιατί τους είχα πεί ότι άγγελοι πιά ήταν ο Υιός του Θεού. Και τότε είχε προσφέρει αυτός πρώτος ένα φτωχικό δωρό.

Ο άγνωστος εξακολουθούσε ν' άκούμπη το χέρι του στον ώμο του. Ο 'Ιωνάς γύρισε, το κύτταξε... κι' είδε πάνω του μιάν ματωμένη πληγή, όαν σπασί καρδίη που το είχε τρυπήσει πέος ώς πέρα!

— Μά πρέπει νάσαι ό... άρχισε να λέπ.

Σταμάτησε ξαφνικά, βλέποντας πως ήταν μονάχος και πάλι! Ο άγνωστος είχε καθί. Δεν ύπήρχαν ούτε τι άποτυπώματα απ' τα σανδάλια του στη σκονη του δρόμου...

Ο 'Ιωνάς κούνησε άργά το κεφάλι του.

— Πρέπει να όνειρευτήκα...

μουρμούρισε.

— Άλλά η γαλήνη που πλημύριζε την ψυχή του και το άγνισμα του χεριού που ένοιωθε άκμα πάνω στον ώμο του, δεν ήταν όνειρο...

— Ο Ναζωραίος είχε ηλ πως 'ή ανασταίναντε...» είπε με το νού του.

Μά ήταν τόσο άπίστευτο να ήρθε να τον παρηγορήσει ο άνηρωπος εκείνος, ενώ αυτός είχε συντελέσει στο μαρτύριο του θανάτου! Γιατί να συμψή να τέτοιο πράγμα σ' αυτόν, τον 'Ιωνά, άφου δεν ήταν ύπαδός του 'Ιησού, ούτε και του είχε μιλήσει ποτέ!

Το μούλαρι του είχε προχωρήσει στο βήμα του για να το προστάσει. Στη στροφή του μονοπατιού, αντίκρουσε το μέρος όπου είχε μαζέψει τα χλωρά βλάτα.

Στάθηκε ξαφνικά, με την καρδιά γεμάτη χαρά. Τώρα ήξερε επιτέλους ποιος ήταν εκείνος που τον άνακούφιρε πριν από λίγα λεπτά, στο μονοπάτι! Ήξερε πως ο Ναζωραίος είχε αναστήσει πραγματικά και πως τον είχε συγχωρέσει!

Στο σημείο ακριβώς απ' όπου είχε κούφι τα βλάτα, άνθιζαν τώρα χιλιάδες λουλουδια, κατακόκκινα σαν σταλαγματιές άπό αίμα!

Πριν άπό πολύ καιρό, ο 'Ιωνάς είχε προσφέρει το πρώτο δωρό σ' ένα νεογέννητο.

Τώρα, έπειτα από τόσα χρόνια, είχε προσφέρει το τελευταίο δωρό — ένα άγκάθιο στεφάνι — στο βασίλει που θα βασιλευσε για πάντα στις ανθρωπινες καρδιές.

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

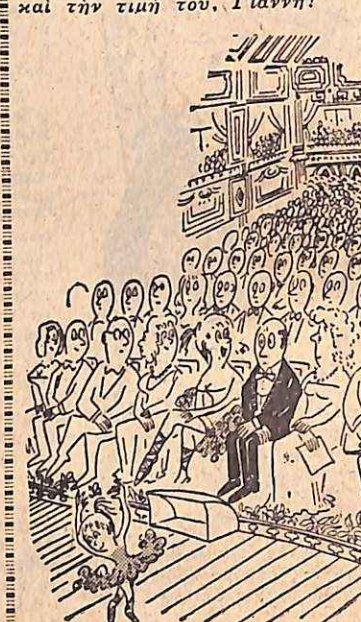
— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Μιά κι' αγοράσα τόσο ακριβό καπέλλο, πρέπει να βλέπω ό κόσμος και την τιμή του, Γιάννη!

— Ήθελα να καταλάβουν όλοι πόσ είναι κόση μου αυτή που χορεύει!

Ίστορία χωρίς λόγια.

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

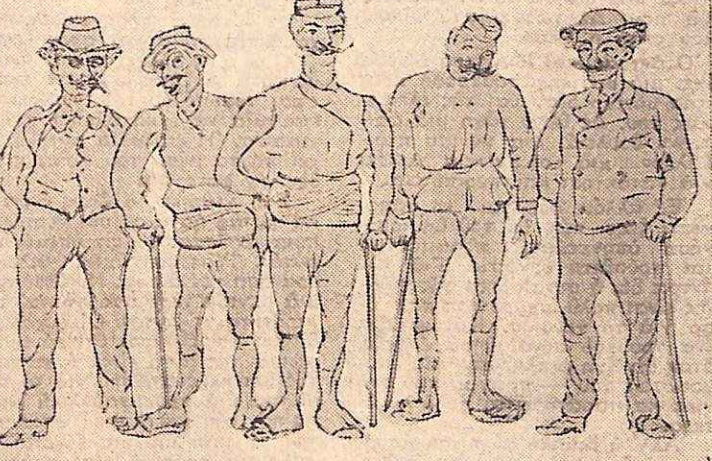
— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

— Δε σε είχα προσέξει, φίλε

Η ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΨΥΡΡΗ

στο χέρι. Όσους έπιανε, τούς κατέστειλε επί τόπου και έμμοσια με βουρδουλές, για να πληγή το γόητρό τους μπροστά στα μάτια των άλλων κούτσάδων και των άστυνοστών τους νεαρών, που προετοιμαζόντουσαν να σταδιοδρομήσουν κι' αυτοί κατά το παράδειγμα τους.

Όστε από ένα γερό ξύλο, τούς τραβούσε και μιάν βουρδουλιά κατάντροφα για τέλοο έξευτελισμό. Γιατί μιάν ιγλή από μαχαίρι ή σφαίρα στο πρόσωπο ήταν για τή

Τραμπούκοι της συνοικίας του Ψυρρή επί δημοτικής άστυνομίας

καδάρματα εκείνα παρήσημο παλληκαριά, ενώ ένα σημάδι του βούρδουλα άποτελούσε άισχος και στίγμα αιώνιο. Και χαρακτηρίζει πολύ καλά τη στενωγρία των άπαρηγόρητων τραμπούκων το δίστιχο:

«Μιά ξυλιά με το καμισίκι είν' αώνιο ρεζιλίκι».

Τότε οι κούτσαδάκδες ένωθήκανε, με την άπείρα να έξοντάσουνε το Δημητριάδη. Έπειδή όμως αυτό δεν ήταν και τόσο εύκολο, άφου έ-κείνος έδωκε πάντοτε περή με δυο πιστόλια, το ένα στη μέση και το άλλο στην πίσω τσέπη του πανταλονιού, αλλά και με συνοδεία των κλητήρων της δημοτικής άστυνομίας, άποφάσισαν κι' έκτελεσαν άμέσως κατι άλλο, πρόσληκτικό το για τις άστυνομικές άρχες: Δολοφονήσανε το γραμματικό της άστυνομίας Λύτρα, στην πλατεία του Δημοπρατηρίου, με όχτω μαχαίριές!

Τό χαστούκι των κούτσαδάκδων κατά της άστυνομίας ήταν δυνατό. Ο Δημητριάδης έγινε θηρία. Οι άστυνομικοί κλητήρες εξαορμήκανε και άσυκράτητοι, ζητούσαν να πάρουν έκδίκησι. Και θεωρήθηκε για τα όργανα της τάξεως ζήτημα τιμής ή ύλληψι ή ό φόνος των δολοφόνων. Άλλά και για τους κούτσάποιους, ή προστασία των φονέων και το άσύλληπτο τους άποτελούσε ζήτημα τιμής!

Έχοντας πληροφορίες ο Δημητριάδης, ότι οι δυο δολοφόνοι του Λύτρα κυκλοφορούσαν άσφα ή νύχτα, καταλήγοντας σ' ένα καταγώγιο του Ψυρρή, στην όδω Κοραϊσκάκη, άποφάσισε να τούς πιάσει ή να τούς σκοτώσει εκεί μέσα, με πολιορκία, εν άνάγκη, του καταγώγιου των κακοποιών.

Η έπίδρομη κατά του ύπογειου άντρου, που το συντηρούσε ένας άλλος περίφημος κακοποιός, ο Νταούφαρης — τον άναφέραμε και στην άρχή — έγινε στις δυο παρά δέκα όκρίως μετά τα μεσάνυχτα. Έπί κεφαλής πέντε δοκιμασμένων άστυνομικών, των Γεροστάδη, Δημητράκδη, Ίσκου, Γεωργαντά και Άκροπολίτη, ο Δημητριάδης μπήκε μέσα στη φωλιά των κούτσάδων, δίνοντας μιάν δυνατή κλωτσιά στην πόρτα, αλλά δε θα έκανε τίποτα, αν δεν κρατούσε και τα δυο πιστόλια του, το ένα στο δεξί και το άλλο στο άρ.σπερό χέρι, έ-

άναστατο. Ή έπίδρομη κι' ό σκατεμός, που έκανε στη συνοικία ο Δημη

να μου τυλίξει τα κόκκαλα για το σκυλί. Στην πόρτα κοινοστάθηκαν.

—Μαντάμ, είπα, μια και γάστε το δικό σας Φλόδε, δεν κρατάτε ετούτον; Έχει τα ίδια χαρακτηριστικά, πλην της καταγωγής.

—Α, Όχι, όχι, είπε, Δεν θέλω να σου τόν στερήσω καλό μου άνθρωπο. Καταλαβαίνω πόσο θά σου λείπει.

Τουλάχιστον επιτρέψτε μου να περνάμε πότε-πότε να μαθαίνουμε νεότερά σας. Αν τον θρήκατε... Αυτό το δέχτηκε. Έγώ κι' ο Φλόδε φύγαμε χαρούμενοι, έπειτα από το λαμπρό εκείνο γεύμα.

—Φλόδε είπα, δεν μάς ήρταν και τόσο καλά τα πράγματα. Έσύ έλασες μια καλή τοποθέτηση κι' ενώ την άνοιξη. Όμως είχαμε και κάποιο κέρδος. Έκασαμε μια καλή γνωριμία.

Κάθε τρεις-τέσσερες μέρες περνούσαμε από το σπίτι της κυρίας Λουλούς, για πληροφορίες τάχα. Την κυρία την ευχαριστούσε το ενδιαφέρον μας και πάντα φευγάτα χαράζατο από κεί. Μέχρι γλυκιάμα, Σ' αυτό το διάστημα άναυδων, μια φίλη, μπορεί να πω, άναυδισα στους τρεις μας, μια φίλη που γινόταν πού έσπτι, καθώς ο άλλος Φλόδε δεν έλεγε να θρεθή. Τώρα η κυρία γάιδεσε πότε-πότε το σκυλί μου, ξεγνώστως πως τόξε πη «κοπρόκυκλος». Κι' εκείνο της έκανε χαρές. Έγώ θρήκα την ευκαιρία να της μιλήσω για την δυσφορία των σκυλίων.

—Τα σκυλιά είναι όπως και οι άνθρωποι, μαντάμ. Υπάρχουν άνθρωποι σωφοί, με λαμπρό παρουσιαστικό, που έχουν ένα σωρό ψυχικά και πνευματικά ελλείμματα. Είναι άνοητοι, εγωιστές, σκληροί, κακοτόποι. Και άλλοι, που είναι άρχοντες και πάντα τόποι, αλλά είναι έξυπνοι, καλόκαρδοι, ευγενικοί, και έχουν ν' αγαπώνται. Μόνο που πρέπει να τους γνωρίσει κανείς, να τους συνιθισί. Κι' έπειτα να φαίνεται άγγελος... Έτσι είναι και τα σκυλιά...

Το παραδέχτηκε. Παραστρώσα πως τα αίσθηματά της άπέναντι στο Φλόδε άλλαξαν σιγά-σιγά. Ένα μεσημέρι του είχε και δωρο: Μία άλυσσίδα με περιλαίμιο. Τρελλάθηκε από τη χαρά του ο Φλόδε, πρώτη φορά γνώριζε ο λαϊκός του τέτοια πολυτέλεια. Κι' όταν φεύγαμε, κυττάζοντας το τοίμενο μου κοστούμι μου είπε η κυρία Λουλού:

—Μου έχουν μείνει κάτι κοστούμια του μακαριού του άντρα μου. Θα σε προσέλας αν σου τάιναι; Όχι, καθόλου. Κι' έτσι εκείνο το μεσημέρι έφυγα κι' εγώ με τρία κοστούμια σε καλή κατάσταση, ποικίλας γραφίδας, και πετούσαν. Στην επόμενη έπίσκεψη—ήταν Σάββατο—η κυρία μου είπε:

—Δεν μου τόν άφηνες για το Σάββατοκυριακό; Ο Φλόδε είχε αντίρρησης, γιατί με άκολουθούσε ως την πόρτα. Του μίλησα, κατάλαβε κι' ο Φλόδε με χαρές. Η κυρία είχε πάρει την άποψη της. Θά τόν κοστούσε και θά μου έδινε και την άμοιδή. Την άνοήθηκα στην άσχη, τη δέχτηκε κατόπιν.

—Βέβαια, αυτή η άμοιδή, μου είπε, δεν σου λύνει το πρόβλημα. Έσύ, χρειάζεται μια δουλειά.

—Αυτήν ψάχνω να βρω, μαντάμ. Αλλά καθώς ξέρεις...

Θά φροντίσω εγώ. Έγώ πολλές γνωριμίες. Σε λίγες μέρες είχα πετύχει και μια θεία, που έγινε η άρχη να σταδιοδρομήσθ στην κοινωνία. Πήγαινα τακτικά κι' έβλεπα τους δυ φίλους μου.

—Φλόδε, έλεγαν στον παλιό συνοικό μου, θυμάσαι πού σου τ'άλεγα πως θάρθουν και καλές μέρες; Τα μάτια του έλεγαν: «Ναι, το θυμάμαι...»

Ποτέ μη δώνοντες ένα σκυλί που κυρεύει την προσοχή σας. Μπορεί να σας φωνή πολύ πιο γρήγορο από τους ανθρώπους.

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

Πουν'τες!...

—Τι έγγυψι που δίνετε, για να σας δανείσω αυτό το πορσόν;

—Το λόγο ενός τιμιού ανθρώπου.

—Πολύ καλόν! Πανέναντα λοιπόν να βοηθήσει αυτό τον τιμιό άνθρωπο, κι' ύστερα έλάτε να σας δώσω τα λεφτά που μου ζητάτε!

—Μπα! Γιατί κάθεσαι καθάλλα πάνω στο λυκοσκυλό σου;

—Περιμένω κάποιο δανειστή μου!...

—Αγαπητή μου, θυμάσαι τι ευτυχισμένοι πού ήμασταν πέρυσι;

—Πέρυσι; Μα δεν είχαμε ακόμα γνωριστή!

—Γι' αυτό ακριβώς!...

—Με ζάλισες, Τότη! Ξέρεις πως τόν λένε εκείνον που βασανίζει τους άλλους με τις έρωτήσεις του;

—Και βέβαια ξέρω! Τόν λένε δάσκαλο!

—Εκείνος: Έλα, πρέπει να είσαι ειλικρινής μαζί μου. Δεν αναπας έμένα, αλλά τα λεφτά μου!

—Εκείνη: Τι άδικος πού είσαι! Δε βλέπεις λοιπόν πως τ'ο ζοδεύω, τα λεφτά σου;...

—Θέλετε να παντρευτήτε την κόρη μου; Πολύ καλά! Μα πόσα κερδίζετε το μήνα, νεαρέ μου;

—Κύριε, σκοπεύω να παντρευτώ την κόρη σας, όχι... να την αγοράσω!

—Ο πατέρας μου κρεωκόπησε και τρελλάθηκε.

—Τι τρομερό! Οντάζομαι πως θ' αναλάβετε να πληρώσετε οεις τα χρέη του...

—Μα δε σας είπα πως τρελλάθηκε εγώ!...

Θεατρικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Η Μαρία Κάλλας, ύπασχεται να μάς χαρίση στο φετινό φεστιβάλ της 'Επιδαύρου, έκτό από τη «Μήδεια», μια σπάνια μουσική απόλαυση.

Πρόκειται για την περίφημη όπερα «Νόρμα» του Μπελλίνι, που θεωρείται και η πιο δύσκολη για το μέρος της πριμαντίνας, γι' αυτό και σπάνια παίζεται από τα ξένα θέατρα.

Χαρακτηριστικό μάλιστα, είναι ότι η «Νόρμα» πριν μερικά χρόνια ήταν άφορητη του μεγάλου σκαδάλου στην όπερα της Ρώμης αφού έξ αίτιας της Κάλλας έβρισε τότε ημετέλης η παρτίστα, παρουσιάζει τού άνωτάτου άσπιντος.

Ο Κώστας Χατζηχρήστος έλαβε την άπάνση να παρουσιάσει το καλοκαίρι στο «Πάσος» μαζί με τόν Βαρόλαμο και τη Λούση Ντέ Πετρίλλιο, Ιταλικά μπαλέτο, για το σκοπό δ αυτό θά μεταβή ο ίδιος στην 'Ιταλία.

Ο θιασάρχης Κωστής Λειβαδάς, που διεκρινώς με τη Σαρρούλα Γιούλη, αναζητάει τώρα νέα πρωταγωνίστρια, την όποια θά παρουσιάσει το καλοκαίρι στον 'Εθνικό Θέατρο.

Πολλά θρυλούνται, στο μεταξύ για την έπικείμενη συνεργασία της Τζέννης Καραζή με τόν Δημήτρη Παπαγιάννη, έξ άφορμής του ότι η πρώτη άπευκόρησε από τόν θίασο τού «Ρέξ» κι' ο δεύτερος δεν άναμέωσε το συμβόλαιο τού με τόν 'Εθνικό Θέατρο.

Η Μαρίκα Καλούδα δε θά έργασθι το καλοκαίρι, άπσχολλημένη με τήν άνέγερση του ιδιοκτητού θεάτρου τών δυ άδελφών πρωταγωνιστών, στην όδο Πατησίων. Έτσι η Άννα θά κάνει μόνη της εμφάνιση στο «Περσικό».

Ο Χρ. Χαϊρόπουλος, έτοιμάζει δύο σενάρια, που θά γυριστάν φέτος.

Ο ίδιος έγραψε επίσης ένα νέο έλαϊρετικό τραγούδι με τόν τίτλο «Νοιάδω κατί».

Στην έκτακτη παράσταση που έδωσε στο «Κεντρίκι» η Κούλα Γκιουζέπη, ζωνταίνε με πολλή έπιτυχία, παλιές της δημιουργίες στην έπιθεωρηση, στον τόπο της αδέλφιας Νίτσας Μωρέττη, όπως το «Κατινάκι», το «Έλενκάκι», το «Μανγκάκι» κ.ά.

Σε μία στιγμή η σκηνη πλημμύρισε από λουλούδια, και η Γκιουζέπη με την ζωηρή άνάμνηση τού παρελθόντος, που της χάρισε τόσο μεγάλες δόξες, δέ μπόρεσε να συγκρατήση την συγκίνησή της και τήν έπαισαν λυγμοί. Χαρακτηριστικό ήταν ότι, τόνον ο συγγενεύς άλητήρας Χουλόπουλος, που προάινε την παράσταση, όσο και ο Γιόργος Μιλάρι, ώστόσο τέλεια, όχι

μόνο τα γαλλικά, αλλά και άγγλικά και Ιταλικά.

Η Ροντρίγκες άρσκει τήν άτιμοφανή της 'Αθήνας όμοια με εκείνη της πρωτεύουσας της πατρίδας της και πολύ ευγενικούς τούς 'Αθηναίους.

Σε μία μουσική φαντασία, με τόν τίτλο «Χίλιες παρά μία νύχτες», που θά παηγή ύστερα από λίγες μέρες, για πρώτη φορά, παρελθόντων από τήν ελληνική όδον, συγκειτρωμένες διενθεις άτραξιόν όπως τ' «Λος 'Ιντιος», τ' «Λος Παραγουάος», η Ραζίτα Σεράντο, η Ναντία Γκαμάλ κ.ά.

Στην ίδια ταινία, ο γνωστός χορευτής και χορογράφος Ά. πολλών Γαβριηλίδης, που είναι και από τούς πρωταγωνιστές της, εμφανίζεται σ' ένα ιδιότυπο ρόλο, πλανόδιου φωτορεπόρτερ.

Για τήν έργομένη έβδομάδα, αναγγέλλεται η εμφάνιση στην 'Αθήνα δύο ταυτοχρόνως συγκροτημάτων με ισορροπίες.

Οι «Μαριονέτες» τού Σάλ. ταμπούργκι» θα εμφανιστύν στο θέατρο «Διονύσιος» και οι ισορροπίες τού «Πίκολο Ροντρίγκες» στο θέατρο «Κοτοπούλη».

Σε μία τελευταία της εμφάνιση στην Ιταλική πλεθώρα με τόν Βαρόλαμο η χορεύτρια Μαρία Ντέ Πετρίλλιο άκούστηκε να προηγηθί το νούμερό της όχι μόνο Ιταλικά, αλλά και ελληνικά, προς μεγάλη έκπληξη τών συμπρωταγωνιστών της.

Όπως είναι γνωστό, η Μαρία Ντέ Πετρίλλιο, που παντρεύτηκε τόν Βαρόλαμο και άγαπή τήν 'Ελλάδα σάν δεύτερη πατρίδα της, έμαθε σ' ένα χρόνο να μιλά τολύ καλά τα ελληνικά.

Μετά τήν 'Αυαλία Ροντρίγκες, μία άλλη διεθνούς φήμης θεατρίτσα, η Σορτά Μοτιέλι, παρίστανται από τόν οίκο «Βιολετί» στην 'Αθήνα.

Ο «Ιπποκρίτης» τού Ά. ρία στη Ραβίνα, που έγινε τελευταία πολύ της μόδας, άσκει τρώνει κάθε βράδυ μαζί με πολύ κόσμο διαλεχτές ελληνικές και ξένες προσωπικότητες.

Ο Μανώλης Χιώτης, έπειτα από πολλά λαϊκά σουζέ, άποχράσσει τις τελευταίες μέρες σ' έπισκοπία, μία σειρά από θύλας και μπουλοπού άπό άποδοί με έγχα. ριστή έπιτυχία η Μαρία Λίνα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Κινηματογραφικές

ΠΕΝΝΕΙΣ

★ Αίσθησι προκάλεσε η εμφάνιση της Μπουζιέ Μπαρντό σ' ένα κέντρο τών 'Ηλυσίων Πεδίων με κομμένα τα μαλλιά. Η Μπέ.Μπέ. η όποια λανσάρισε πριν από χρόνια την περιφήμη «άλογιστορά» που μνηστήκαν οι νέες όλου τού κόσμου, θέλει να είναι σήμερα «Η πιο καλοχτενισμένη μητέρα τού κόσμου», γι' αυτό και θυσίασε τα μαλλιά της, πάντα με τόν δικό της τρόπο, χωρίς όρνιστρα, μόνο με δυο κιθάρες, φορά έπίσης πάντα μαύρες τουαλέτες και δεν τοξιδεύει ποτέ με αεροπλάνο.

Όλα τα τραγούδια *45 ρεπερτορίου της σ' προσηγάλλετο γλώσσα, είναι έντελως άγνωστα έδω, έκτός από ένα σπινιόλικό. Μιλάει ώστόσο τέλεια, όχι

μόνο τα γαλλικά, αλλά και άγγλικά και Ιταλικά.

Η Ροντρίγκες άρσκει τήν άτιμοφανή της 'Αθήνας όμοια με εκείνη της πρωτεύουσας της πατρίδας της και πολύ ευγενικούς τούς 'Αθηναίους.

Σε μία μουσική φαντασία, με τόν τίτλο «Χίλιες παρά μία νύχτες», που θά παηγή ύστερα από λίγες μέρες, για πρώτη φορά, παρελθόντων από τήν ελληνική όδον, συγκειτρωμένες διενθεις άτραξιόν όπως τ' «Λος 'Ιντιος», τ' «Λος Παραγουάος», η Ραζίτα Σεράντο, η Ναντία Γκαμάλ κ.ά.

Στην ίδια ταινία, ο γνωστός χορευτής και χορογράφος Ά. πολλών Γαβριηλίδης, που είναι και από τούς πρωταγωνιστές της, εμφανίζεται σ' ένα ιδιότυπο ρόλο, πλανόδιου φωτορεπόρτερ.

Για τήν έργομένη έβδομάδα, αναγγέλλεται η εμφάνιση στην 'Αθήνα δύο ταυτοχρόνως συγκροτημάτων με ισορροπίες.

Οι «Μαριονέτες» τού Σάλ. ταμπούργκι» θα εμφανιστύν στο θέατρο «Διονύσιος» και οι ισορροπίες τού «Πίκολο Ροντρίγκες» στο θέατρο «Κοτοπούλη».

Σε μία τελευταία της εμφάνιση στην Ιταλική πλεθώρα με τόν Βαρόλαμο η χορεύτρια Μαρία Ντέ Πετρίλλιο άκούστηκε να προηγηθί το νούμερό της όχι μόνο Ιταλικά, αλλά και ελληνικά, προς μεγάλη έκπληξη τών συμπρωταγωνιστών της.

Όπως είναι γνωστό, η Μαρία Ντέ Πετρίλλιο, που παντρεύτηκε τόν Βαρόλαμο και άγαπή τήν 'Ελλάδα σάν δεύτερη πατρίδα της, έμαθε σ' ένα χρόνο να μιλά τολύ καλά τα ελληνικά.

Μετά τήν 'Αυαλία Ροντρίγκες, μία άλλη διεθνούς φήμης θεατρίτσα, η Σορτά Μοτιέλι, παρίστανται από τόν οίκο «Βιολετί» στην 'Αθήνα.

Ο «Ιπποκρίτης» τού Ά. ρία στη Ραβίνα, που έγινε τελευταία πολύ της μόδας, άσκει τρώνει κάθε βράδυ μαζί με πολύ κόσμο διαλεχτές ελληνικές και ξένες προσωπικότητες.

Ο Μανώλης Χιώτης, έπειτα από πολλά λαϊκά σουζέ, άποχράσσει τις τελευταίες μέρες σ' έπισκοπία, μία σειρά από θύλας και μπουλοπού άπό άποδοί με έγχα. ριστή έπιτυχία η Μαρία Λίνα.

Ο «Ιπποκρίτης» τού Ά. ρία στη Ραβίνα, που έγινε τελευταία πολύ της μόδας, άσκει τρώνει κάθε βράδυ μαζί με πολύ κόσμο διαλεχτές ελληνικές και ξένες προσωπικότητες.

Ο Μανώλης Χιώτης, έπειτα από πολλά λαϊκά σουζέ, άποχράσσει τις τελευταίες μέρες σ' έπισκοπία, μία σειρά από θύλας και μπουλοπού άπό άποδοί με έγχα. ριστή έπιτυχία η Μαρία Λίνα.

Ο «Ιπποκρίτης» τού Ά. ρία στη Ραβίνα, που έγινε τελευταία πολύ της μόδας, άσκει τρώνει κάθε βράδυ μαζί με πολύ κόσμο διαλεχτές ελληνικές και ξένες προσωπικότητες.

Ο Μανώλης Χιώτης, έπειτα από πολλά λαϊκά σουζέ, άποχράσσει τις τελευταίες μέρες σ' έπισκοπία, μία σειρά από θύλας και μπουλοπού άπό άποδοί με έγχα. ριστή έπιτυχία η Μαρία Λίνα.

Ο «Ιπποκρίτης» τού Ά. ρία στη Ραβίνα, που έγινε τελευταία πολύ της μόδας, άσκει τρώνει κάθε βράδυ μαζί με πολύ κόσμο διαλεχτές ελληνικές και ξένες προσωπικότητες.

Ο Μανώλης Χιώτης, έπειτα από πολλά λαϊκά σουζέ, άποχράσσει τις τελευταίες μέρες σ' έπισκοπία, μία σειρά από θύλας και μπουλοπού άπό άποδοί με έγχα. ριστή έπιτυχία η Μαρία Λίνα.

Ο «Ιπποκρίτης» τού Ά. ρία στη Ραβίνα, που έγινε τελευταία πολύ της μόδας, άσκει τρώνει κάθε βράδυ μαζί με πολύ κόσμο διαλεχτές ελληνικές και ξένες προσωπικότητες.

Αγαπητέ άναγνώστη,

Σου ζητώ να φανής ειλικρίνειας, όποιος και αν είς' εσύ, πού άποφασίζεις να διαβάσης τού ρομάντου μου. Όταν τα περιέργα βλέμματα σου σταματήσουν για μία στιγμή στον τίτλο κι' άφού τόν διαβάσουν, μην κάνουν τή χαρακτηριστική έκεινη κίνηση τού σκεπτικιστού τών ψώνων που σημαίνει περιφρόνηση και ουμεία για ένα έρωτικό μυθιστόρημα. Έχε τόν θάρρος να είσαι ειλικρινής και υποχώρησε μπροστά τού λεπτή και μουσική έκεινη αισθηματική νοσταλγία, που συντελεί ώστε κάθε έρωτική ιστορία — και η πιο ταπεινή και η πιο κοινή — να έλκυη όλους τούς ανθρώπους της έποχής μας. Υποχώρησε στην άναγκη να γνωρίσης ακόμη μία έρωτική περιπέτεια, άναγκη που όλοι νοιώθουμε στη ψυχή μας και πού ποτέ, μα ποτέ δεν είναι δυνατόν να ικανοποιηθί κανείς ολότελα. Άρπσε να κυριαρχήσθ στη ψυχή σου ή κοινή σ' όλους μας μεγάλη ανθρώπινη περιέργεια τού έρωτα, πού μάς συνοδεύει πάντα σ' όλη μας τη ζωή.

Μην παραξενεύεθες αν όλη αυτή η έρωτική ιστορία φανερώνεται μόνο άπό τις έπιστολές τού Παύλου προς τή Διάνα και μόνο άπό αυτές καθορίζεται στις λεπτομέρειες και μόνο άπ' αυτές παίρνει ζωή. Ξέρεις καλά ότι η έρωτική έπιστολή, η πρώτη όσο κι' η τελευταία, είναι όλος ο έρωας.

Δεν υπάρχει άνθρωπος πού να μην έσκιε, με τρεμόμενο κέρι από τήν άγνωση τού φκελλού, με ές έπιστολής, της έπιστολής 'Εκείνης.

Κι' αν 'Εκείνη δεν ά ήνη τ ή σ' ε, δε θέλανε δηλαδή να υπογράψη ποτέ, με τόν ολόλευκο κερακι της, μία έρωτική έστφ φράση επάνω σε κάποιο κομμάτι χαρτιού, διάβασε ώστόσο τις έπιστολές αυτές και τις κατάλαβε. Μήλησαν στην αισθηματικότητα της και τούλξαν με φλόγα και με τρυφερότητα τήν καρδιά της, όπως τώρα ζητούν μόνο άπό τή ψυχή σου, φίλτατε άναγνώστη, τήν κρίσι σου...

ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΣΕΡΑΦ

ΡΩΜΗ, μία νύχτα τού Μαΐου

Δε σε γνωρίζω. Δε με γνωρίζεις. Δε σε είδα ποτέ και δεν ξέρω αν να σε δώ. Έσύ δε θά με δής ίσως ποτέ. Όστόσο η ψυχή μου, άπρόσπτα, συνδέθηκε στενά με τή δική σου και ο σύνδεσμος αυτός είναι τόσο πεισιπρόστομο στερεός και στενός όσο είναι σκοτεινός, φανταστικός και μυστηριώδης. Αισθάνομαι ότι σ' άγαπώ με όλες μου τις δυνάμεις. Λες και τόν γυναικείο σου πρόσωπο—είσαι νέα: Όραία; Δεν τ' ξέρω... γιατί δεν σε ξέρω — λες και τόν πρόσωπο αυτό, τόν κλεισμένο στον ήσκιο, να μου ήταν έλκυστικά γνώριμο από υήνες και χρόνια, λες και τόν θέλητρο της ψυχής σου άπό υήνες και χρόνια να με γοήτευε και να με δέσμευε.

Ποιά θά είναι τάχα η γυναίκα

πού θά πάω τ'ο γράμμα μου; Και θά τόν πάω τάχα ποτέ; Αδιάφορα πέπλα σ'ε σκεπάζουν και σε σφίγγουν ώ πλάσμα της άγάπης μου. Και μπροστά στο παρθένο αυτό έμπόδιο, πού δε μπορώ να δρασκέλσω ίσως ποτέ, άναρσιγώ ολόκληρος από θαυμασμό και συγκίνησι και λατρεία για τόν μόνο δικό σου πράγμα, πού μου είναι γνώριμο, άσυγκράτητα γνώριμο, άκατανίκητα γνώριμο: για τή φωνή σου! Τό χρώμα τών μαλλιών σου δεν άστραψε και δεν έλαμψε ποτέ μπροστά στο μάτια μου. Ούτε η τήρησάνη και γλυκειά έκφραση τής ματιάς σου θόδε να βυθιστείς έκστασι τή ψυχή μου. Ούτε τόν γλυκό ή τόν περιφρονητικό χαμόγελο τών χειλιών σου μ' έκανε να λυώω από έλπιδα ή από θλίψη...

Άκουσα όμως τή φωνή σου και η φωνή αυτή πάλλει έντός μου και κάνει ν' άνεβαίνουν άπό τήν καρδιά μου στο μυαλό μου κύματα συγκινησιακά και τ'ά κάνει να σκορπίζονται σ' όλα τα μέρη της ύπαιθρίας μου. Τραγουδούσες χτες τόν Βράδυ, δυό ώρες ωνότερα από τώρα, καλή μου, κι' εγώ άκούσα τόν τραγούδι σου. Θά ήταν δέκα ή ώρα, όταν η φωνή σου — φωνή πού φαίνεται σαν κάτι να θυμίζει κάτι και να άναπολούσε — σκορπίστηκε σε άομνικά κύματα, τονίζοντας τήν πιο ύπεροχην «άριαν» τού 'Ορφέως πού κλαίει και ζητάει με τόση περιπάθεια τήν Εύροδίκη του... Σκυμένος στο μικρό μπαλκόνι πού βλέπει στον κήπο μου, άκούω τή μαγική αυτή φωνή. Άπό τή στιγμή έκείνη έννοιας, ά γνωστή μου άνατημένη, ότι είσαι δικός σου, ότι σου άνήκω όλος, εγώ, ο άγνωστος...

Από' χτες τή νύχτα, μία διπλή ζωή παλεύει μέσα μου και πολεμάει με περιφάνεια μέσα στην ψυχή ενός ανθρώπου πού ως χτες περνούσε τόν καιρό του βυθισμένος σε θλίψη και μελαγχολία. Είκοσι τέσσερες ώρες, τώρα έκσφενδονίζομαι αδιάκοπα από τις σφοδρότερες αισθηματικές ήδονες στις πιο παγερές πραγματικότητες της λογικής. Από χτες τή νύχτα ως σήμερα τή νύχτα έζησα σαν ένας τρελλός. Σαν ένας έρωτευμένος τοελλός, πού υποφέρει και παθαίνεται για ένα φάντασμα. Γιατί δεν είσαι έντελώς βέβαιος για τήν ύπαρξή σου, ά γυναίκα της άγάπης μου. Αλλά αν έκείνη πού χτες τόν βράδυ με τή βαρεία, μα και γλυκειά άομνική φωνή της χτύπησε τις πόρτες της καρδιάς μου και τις είδε ν' άνοίγονται μπροστά της κι' έμπηκε μέσα και θρονιάστηκε, βασίλισσά μου και κυρά μου, ύπάρχη στην πραγματικότητα, αν έκείνη πού μου έκλεψε τις αισθήσεις μου και τή ψυχή μου πήρε τόν πρώτο μου γράμμα, αν έσύ, ά γυναίκα ά άγνωστη, διάβασες τόν πρώτο μου μυστήριο, πρέπει να

δταν κυριευμένος από μία μεγάλη νευρική έξαση, άποτελειώσα τόν πρώτο μου γράμμα — τόν γράμμα πού σου έστειλα: Τόν διάβασα δυό-τρεις, πέντε φορές και μου φάνηκε ότι κάποιος γελοῦσε μέσα μου, ότι με είρωνευόταν για τόν τρελλά λόγια μου. Πέταξα τόν γράμμα άπάνω στο γραφείο μου και τ' άφησα πεταμένο εκεί, όση ώρα προσπαθούσα να μην άκούω πια τις εірωνικές κάποιου πού γελοῦσε έντός μου. Σαφικά σηκώθηκα, πήρα τόν γράμμα και βγήκα αβόρυνδα από τόν σπίτι, όπου βασίλευε άπόλυτη ήσυχία, γιατί η άδελφή μου, Λίλα κοιμόταν και οι ύπηρετες είχαν κι' αυτοί άποσυρθη στα δωμάτιά τους. Δυό φορές έκανα τόν γύρο τού μαντρότοιχου τού κήπου, πού τριγυρίζει τήν ώραία Βίλλα—τή Βίλλα όπου κατοικείς έσύ η άγνωστη τραγουδίστρια.

Δίπλα στη μεγάλη καγκελλωτή πόρτα είδα μία άσπρη πινακίδα με χαραγμένες πάνω τις λέξεις:

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρριξα στον κήπο τόν γράμμα...»

«Πέρασε τόν χέρι μου άνάμεσα στα δυό κάγκελλα κι' έρρι

γνωρίζω ούτε την λαϊδή Μέμβιλ δ-
πως δεν γνωρίζω, αλλοίμονο! κα-
νέναν απ' όσους του Παύλου Ρούφο
φάνηκε—αλλά ίσως να ονειρευτή-
κα—ότι για μία στιγμή κάσσω-
σε τα βλεμματά σου πάνω μου.
'Αλλά είναι σωστό τάχα να πι-
στέωω στην παραισθήση μου, στο
δνειρό μου; 'Ανέθηκες στο αυτο-
κίνητο, που απομακρύνθηκε αμέ-
σως ολτοαχώς... Μόλις πρόλαβα
να προσέξω τον αριθμό του. 'Α-
γότερα ζήτησα σ' ένα κατάλογο
το όνομα του ιδιοκτήτη κι' έτσι
έμαθα ότι ανήκει στην κυρία Σε-
ριάννη από την Περούτζια. 'Η α-
δελφή μου Λίζα—που έμεινε ένα,
δύο καλοκαίρια εκεί—μου είπε, ό-
ταν την ρώτησα, ότι γνωρίζει τη
μαρκήσια Σεριάννη. Στη Ρώμη ό-
μως την συναντά πολύ σπάνια.
'Ισως έπειτα από λίγες ημέρες,
μπορέσω να μάθω κάτι πιο βετικό
για σένα, Διάνα... 'Ισως... αν ή
Λίζα θέλησε ν' αναζητήσει την
μαρκήσια... αν καταφέρει να την
πείσει να το κάνει χωρίς να δώσει
να καταλάβει τη συμπεριφορά μου
στην υπόθεσι. Όλα όσα σε πε-
ριβάλλουν, Διάνα, μου είναι άγνω-
στα. Σε κάθε βήμα, που προσπα-
σώ να κάνω για να σε πλησιάσω,
σκοντάφω εξ αιτίας αυτής της
αγωνίας. Κάθε μέσον, που προσπα-
σώ να βάλω σ' ενέργεια για να
πλησιάσω κάπως—έτσι και ελά-
χιστα—αν όχι το σώμα σου, του-
λάχιστον τη ψυχή σου, την καρδιά
σου, μου φαίνεται επικίνδυνο. Εί-
ναι αδύνατο να φαντασθώ πως
μαστούρια υπέρεσε ώς ότου μάθω
ένα μικρό πραγματάκι: ότι λέ-
γεσαι Διάνα Σφόρτσα και ότι η
λαϊδή Μέμβιλ σε φιλοξενεί στην
επαυλή της. 'Ετσι μπορώ τώρα να
σου στείλω ένα γράμμα με το τα-
χυδρομείο ή με τον υπηρέτη μου,
χωρίς να είναι ανάγκη να το ρίξω
στον κήπο από την καγκελλόπορ-
τα, όπως έκανα με τα δυο προη-
γούμενα.

Το μέλλον
δέν μου
χαμογελά πιά

ΟΛΟΙ ΣΤΟ
ΓΡΑΦΕΙΟ
Μ' ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΝ...
ΚΙ' ΑΥΞΗΝΕΙ
ΔΕΝ
ΒΛΕΠΩ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ
Σ' ΑΓΑΠΑ ΑΛΛΑ
ΞΕΡΩ ΤΙ ΘΑΤΕΙ
ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΔΗΣ
ΤΟΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΣΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΟΣΜΗ
ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ
ΣΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ
ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ Η ΚΑ-
ΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ Η ΤΕΡΗΔΩΝ ΣΥΣΤΗΝΑ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΒΟΥΡΤΙΣΜΑ
ΜΕ ΤΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
COLGATE
ME
GARDOL

ΠΟΣΟ
ΠΙΟ
ΑΣΠΡΑ
ΕΓΙΝΑΝ
ΤΑ
ΔΟΝΤΙΑ
ΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΙ
ΔΡΟΣΕΡΗ
ΓΕΥΣΙΣ

ΤΑΡΑ ΠΟΥ
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ
ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ
ΚΟΛΓΚΕΪΤ ΜΕ
ΓΚΑΡΝΤΟΛ ΟΛΑ
ΠΑΝΕ ΜΙΑ ΧΑΡΑ

Βουρτίζετε τα
δόντια σας με
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
COLGATE
με GARDOL
καταπολεμά την
κακωμία
Προλαμβάνει
την τερηδόνα
Λευκάνει
τα δόντια

ΚΟΛΓΚΕΪΤ ΜΕ ΓΚΑΡΝΤΟΛ
Η ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΜΕ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΥ-
ΤΕΡΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
COLGATE ME GARDOL
ΔΟΝΤΙΑ ΓΕΡΑ
ΚΑΘΑΡΗ ΑΝΑΠΝΟΗ

Μόνον η οδοντοκρέμα ΚΟΛΓΚΕΪΤ περιέχει ΓΚΑΡΝΤΟΛ
ένα πατενταρισμένο συστατικό που δημιουργεί μια
άορατη οσπίδα γύρω από τα δόντια και καταπολεμά την
τερηδόνα ολη την ημέρα

Βουρτίζοντας τα δόντια σας με οδοντοκρέμα ΚΟΛΓΚΕΪΤ
με ΓΚΑΡΝΤΟΛ απομακρύνετε την κακωμία του στόματος
και προλαμβάνετε την τερηδόνα.

Καθημερινή χρήση
COLGATE με GARDOL
Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΑ ΤΗΣ ΚΑΚΟΣΜΙΑΣ
Η ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΩΝΑ
ΥΑΛΕΥΚΑΙΝΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ ΤΗΝ
ΔΡΟΣΕΡΗ ΓΕΥΣΗ ΤΗΣ ΜΕΝΤΑΣ

τως τίποτα, δε μπορώ να ζητήσω
υπό την Διάνα Σφόρτσα στην ό-
ποια το όνομα του Παύλου Ρούφο
είναι άγνωστο, όπως είναι ίσως ά-
γνωστη και η μορφή του. Κι' εσύ
Διάνα, πόνεσες και έκλαψες κρυφά.
Μου τ'όλες τα μεγάλα σου υατία,
που στο σκοτεινό βάθος τους εί-
ναι αποτυπωμένη κάποιια πελά
λύπη.

Το δροσερό σου στόμα δεν χα-
μογελά ποτέ, γιατί και πολύ σκλη-
ρό έσβυσε μέσα σου την επιθυμία
του χαμόγελου.

Για όλα αυτά σε εξορκίζω, Διά-
να, άκουσέ με καλά.

Μιά ώρα μετά τη λήψη της επι-
στολής μου αυτής (θα στη δώσω
στά χέρι σου ένας υπηρέτης μου)
θα σου στείλω ένα υποκέττο τρι-
αντάφυλλο με ένα επισκεπτήριο
μου, που θα γράφει "Επισκέπτης
του Δ. Σφόρτσα".

Δεν ξέρω αν θα σου άρεσουν τα
ρόδα που θα σου στείλω. Θα εί-
ναι όμως πολύ κόκκινα, αλικά, για-
τί θέλω να συμβολίσουν την έρω-
τική φλόγα που καιει τα στήθη
μου.

"Αυα λάβες αυτά τα τριαντά-
φυλλα, Διάνα, φύλαξέ τα και κά-
πως αύριο το πιο κόκκινο στη
ζώνη σου. Αυτό θα σημαίνει ότι έ-
λαβες όλα μου τα γράμματα. Δε
θέλω άλλο, τίποτ' άλλο. Μη δι-
στάσεις να κάμεις αυτό που σου
λέω και που δεν είναι πορά μιά
απόδειξη της ευσπλαχνίας σου. Δε
θα μου πής μ' αυτό ότι μ' αγα-
πάς, δε θα μου δώσεις καμιά α-
πόδειξη του ότι σ' ευχαριστεί η λα-
τρεία μου, δε θα μου υποσχεθείς
κάν για το μέλλον, την επιτολή
αυτή ευχαριστήσι. 'Ενας άνθρω-
πος τίμιος ευθύς, ήθικος—έγω
που σου γράφω Διάνα—υποφέ-
ρει χίλια φρικτά μαρτύρια εξ αι-
τίας της αμφιβολίας, στην οποία
είναι βυθισμένος. 'Αν έχης, Διά-
να, καρδιά, άνοιχτή στην ευπλα-
χία, αν αισθάνεσαι ότι υπάρχει
κάποιος ήθικος σύνδεσμος όλων
έκείνων που υποφέρουν, αν ό,τι υ-
ποφέρεις εσύ επιθυμείς να μην υ-
ποφέρουν και οι άλλοι, δέξου να με
ανακουφίσης.

"Ενα άλλο τριαντάφυλλο καρφω-
μένο αύριο στη ζώνη σου θα μου
πεί ότι έλαβες τα γράμματά μου.
'Αλλά θα μου πεί και κάτι άλλο
ακόμη. 'Ότι η καρδιά της Διάνας
Σφόρτσα είναι ευσπλαχνική, ότι η
ψυχή της λάμπει από καλοσύνη και
ότι εκείνος που άδικησες τη συλ-
λογίζεται, την ονειρεύεται και της
γράφει, εκείνος που υπεράνθρωπα
την αγαπά, μπορεί να τη λατρεύη
και γι' αυτές τις άλλες αρετές της.

Παύλος

7 Μαΐου

Δεν βγήκες σήμερα το πρωί α-
πό τον κήπο της Βίλλας Στάς.
'Ωστόσο σε είδα και μάλιστα πε-
ρισσότερο απ' όσο περίμενα. Θα
ήταν περίπου δέκα ή ώρα, όταν
κατέβηκες στον κήπο. Δεν ήσουν,
όμως μόνη. Σε συνόδευε ο ψηλός
ηλικιωμένος κύριος, που είμαι βε-
βαιος ότι δεν είναι πατέρας σου,
αφού εκείνος είναι 'Αγγλος και
σύ 'Ιταλίδα.

Φορούσες ένα φόρεμα γαλάζιο,
ένα φόρεμα που είχε το χρώμα
που παίρνει ο φθινοπωρινός αέρα-
νος μετά από βροχή. Φορούσες ά-
κομη ένα λευκό καπέλλο και ένα
βέλο του ίδιου χρώματος.

Επεπατούσατε, εσύ και ο ή-
λικιωμένος κύριος με μικρά βήμα-
τα. Μολονότι είσαι μάλλον ψηλή,
ο κύριος εκείνος έπειδή είναι πολύ
ψηλότερος σου, αναγκαζόταν να
σκύβει λίγο για να σε βλέπει και
να σου μιλάει.

Εσύ ούτε μία φορά δεν τον κύ-
τάσες.

"Εβλεπες κατ' ευθείαν μπροστά
σου η παρατηρούσες αψηχημένη
κάποιο δέντρο ή κάποιο άνθος,
δεξιά ή αριστερά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Συνκινητικό αισθητικό μυθιστόρημα υπό ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ-ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

Είσαι κι εσύ ΜΑΝΑ!

17ον
στη γή. 'Ο Λάμπρος! Καθισμένος στο γυ-
σέ μία πολυθρόνα, με τα μάτια στραμμένα α-
νίσχυα προς την είσοδο, ό άντρας της! Μό-
λις την αντίκρισε πήδησε, έτρεξε άπάνω
της. Για μία στιγμή η 'Αγγελικούλα ένοιωσε ένα
τρελό όθο.

— 'Αγγελικούλα; Τι κάνεις, αγάπη μου; Πώς εί-
σαι; Που έχεις πάει; Σε περιμένο άπάνω από μία
ώρα.

"Εκλεισε τα μάτια της και χώθηκε στην άγκαλιά
του.

— Λάμπρο... Λάμπρο μου.

Τι έχεις; τη ρώτησε αυτός άνησυχος.

Πήγαν άπάνω στο δωμάτιό της. 'Ο Λάμπρος την
κούταξε στα μάτια.

— 'Αγγελικούλα τι συμβαίνει; Σάν να μου κρύ-
ψεις κάτι... Τώρα πές μου τα όλα. Που είναι το
παιδί;

Οι λυγμοί της εξοσσαν.

— Δε θέλει να μου το δώσει θόγγηξε. Θέλει να
μ' εκδιώξει.

— Να πληρώσουμε, 'Αγγελικούλα. Να πληρώ-
σουμε, άρκεί ν' απαλλαγούμε όριστικά από αυτόν.
Ποσα ζητάει;

— Πέντε χιλιάδες λίρες, πρόσφερε εκείνη με φωνή
παγομένη.

"Ο Λάμπρος την κούταξε σαν να μην άκουσε.

Τι λές, παιδί μου; ρώτησε έπί τέλους.

— Ναι, θόγγηξε η 'Αγγελικούλα. Τόσα ζητάει.
'Αλλιώς φοβερίζει.

— Φοβερίζει. Τι φοβερίζει; Τι άλλο μπορεί να κάνει
παρά να ζητάει το παιδί κάθε χρόνο ένα μίση, όπως
δικαιούται;

— Δεν ξέρω, Λάμπρο μου... Φοβερίζει να μη μου
το τένο τέρως είσαι;

— Αυτό θα το δομέ, είπε ο Λάμπρος με πείσμα.
Θα πάω έγώ να το ρωτήσω.

— Όχι, έκανε η 'Αγγελικούλα με τρέμο.

Την κούταξε στα μάτια ο άντρας. Για κάποιον ώ-
ρα η 'Αγγελικούλα είχε την εντύπωση πως ήθελε να
διασάση βασικά, ως τα πιο άποκρυφα βάθη της ψυ-
χής της.

— 'Αγγελικούλα της είπε έπειτα, άκουσε, παιδί
μου. Αυτός ο φόθος σου είναι άνεξήγητος, άδικαιο.
Λόγους. Τι συμβαίνει; Γιατί δε θέλεις να το μιλή-
σω έγώ; μ' αποδίδας;

— Φοβάμαι... φοβάμαι... για το παιδί, θόγγηξε η
'Αγγελικούλα.

— Μα σε φοβέρισε; Τι σοβ είπε;

— Φοβέρισε... Είναι ίκανός, λέει, να το σκοτώ-
σι το παιδί.

"Εκανε ο Λάμπρος μιά άνυπόμονη κίνηση.

— Τα θέλεις; Γι' αυτό δεν έπρεπε ναρής μόνη.

"Ηταν σφάλμα αυτό, θάρρ σφάλμα σου μάλιστα,
'Αγγελικούλα. Κατάλαβε πως φοβάσαι...

— 'Αν μ' αγαπάς, τότε είπε σ' ικετεύω! 'Αφρέ
με να πάω. Μά μόνη άλλη μία φορά τουλάχιστον.

"Ο Λάμπρος σούφωρεσε τα φρύδια του.

— Καλά, έκανε άκεφα. 'Αφού έπιμένεις. 'Αλλά,
δεν πιστεύω να σκέπτεσαι σόσάα να τους δώσεις
πέντε χιλιάδες λίρες.

— Όχι, έκανε αδύνατα η γυναίκα.

— Τα γράμματά είναι θέβασα δικά σου, 'Αγγeli-
κούλα, είπε ο Λάμπρος σόσάρα. 'Αλλά μωφ φαίνεται
πως έδωτον είσαι παντοεισμία γυναίκα, έχεις υποχρέω-
σι να δίνης κάποιο λογαριασμό στον άντρα σου. Αύ-
τό είναι ένα τεραστίο ποσό. Μιά πρωτακκυπη κλο-
πή. Δεν έχεις το δικαίωμα ν' αφήσης ένα κλέφτη να
μην στο σπίτι μας και να το ρημάξει έτσι.

— Κι' αν πρόκειται για τη ζωή του 'Αλέξανδρου;
ρώτησε η 'Αγγελικούλα με δάκρυα στη φωνή.

Κούνησε αυτός νευρικά το κεφάλι του.

— Γι' αυτό πρέπει να μ' αφήσης να πάω έγώ. Δεν
γίνονται αυτά. Δε μπορεί να διακινδυνεύη κι' αυτός
τη ζωή του.

— Σε παρακαλώ, Ικέτευσε η γυναίκα.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

"Η πρώτη σκέψη όταν δρέθηκε στο δρόμο, ήταν
να τηλεγραφήσει της μητέρας της. Κουτώντας πίσω
της, μη τυχόν και την ακολουθούσε ο Λάμπρος, μη-
κη στο τηλεγραφέιο. Κι' εκεί έστειλε το τηλεγρά-
φημα:

"Ελάδω γραμμα προς Λάμπρο από την 'Αθήνα,
επικίνδυνο, κατάστρεψέ το. Πρόσπεξε. Κινδύνος θα,
νατάς.

"Αγασσε με κάποια άνακούφιση όταν διήκε από
το τηλεγραφέιο.

— 'Ο Θεός των φώτων κι' ήρθε έδω, συλλογι-
στηκε. 'Αλλά τώρα;

Χωρίς άλλη σκέψη, πήρε ένα ταξί κι' έδωσε τη
διεύθυνση στο σπίτι της Πόπης.

Είπε στο σωφρέ να σταματήσει λίγο πιο πέρα, τον
πλήρωσε, κατέβηκε, "Επειτα προχώρησε πεζή ως το
μοναχικό σπίτι.

Της άνοιξε η Πόπη, και σούφωρεσε τα φρύδια της
όλως την είδε.

— Πέρασε της είπε χωρίς άνησυχία.

"Αγασσε θοαρεία η 'Αγγελικούλα, σαν να είχε
τρέξει πολύ.

— Τι τρέχει πάλι; Έκανε η Πόπη με ύφος αυστη-
ρό. Τι άλλο θέλεις από μένα;

— Το παιδί μου...

— Πήγαινε στο καλό, κοπέλα μου. Το παιδί σου
θα στο δώσω ο πατέρας του. Τι με υπερβείεις έμένα;

"Εξ άλλου τώρα, είπαμε, ό,τι έγινε, έγινε, το γρά-
μα έφυγε. Αυτή τη στιγμή ίσως να τάχη στα χέρια
του ο άντρας σου.

— 'Ο άντρας μου βρίσκεται έδω, δεν έλασε το
γράμμα, είπε η 'Αγγελικούλα.

Την άλλη στιγμή το μετανόησε. Είπε στην άρχη
την απογοήτευσί στα μάτια της γυναίκας. "Επειτα,
μιά λάμψη άγριας γαρός.

— 'Ο άντρας σου είναι έδω; Τόσο το καλύτερο,
τόσο το καλύτερο!... Τώρα σ' έχω στα χέρια μου,
κοπέλα μου. Τώρα το έξεις πια κι' εσύ ότι δε
μπορεί να μω ξεφύγης.

— Δεν πρόκειται να συναντηθής με τον άντρα μου.

— 'Ετσι το λές εσύ; Κι' έγώ σοβ λέω πως θα
συναντηθώ. Και πως θα μ' άκούση, Θά μ' άκούση
μάλιστα με πολλή προσοχή...

— Τέτοιο τέρως είσαι;

— Είμαι κακιά, ναι, είμαι κακιά, είπε με ύφος
γυδαίο η Πόπη... Γιατί να μην είμαι κακιά; Τι μου
δωσέ η ζωή έμένα; Τους πλούσιους γονείς, τη μό-
φωσι, την καλοπέρασι στα νεύτα μου;...

— 'Εχρησε δυστυνημένη, της είπε η 'Αγγελικού-
λα. Το καταλαβαίνω. 'Αλλά τι σοβ φταίω έγώ;

Σήκωσε τους ώμους της αυτή πειστωμένη.

— Τι με νοιάζει; 'Ακου λοιπόν, γιατί έχω δου-
λειά, και δεν μ' άρέσουν τα πολλά λόγια: "Η θα
μου φέρης σε δυό ώρες τα λεφτά, ή θα 'δω τον άν-
τρα σου.

— Πού θα τον δής;

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Καλό Πάσχα

Πάσχα — παιδιά — και πασχαλιά
ξανανοιράζει η ανθρωπότητα
και, φυσικά, στα καπνιά
θα εορτάσθω ο κρασοπότης...
Γιατί το Πάσχα είναι... "τερπνόν"
όπως ο κόσμος όλος ξέρει
και το κρασάκι το άγνό
τέρφι άνάκαθεν προσφέρει!

Τέτοια μεγάλη εορτή
και 'Αναστασείας ημέρα
λήθη, έπίσης, άπαιτεί
και λαχμονία πέρα για πέρα...
Μέσα, λοιπόν, στα ταβερνεά
πρέπει να γίνη πανηγύρι,
γιατί ως γνωστόν τη λαχμονία
την βρίσκει μόνο στο... ποτήρι!

Πώς το κρασί το χρυσαφί
όλοι, τουτέστι, θα τραπούμε
και 'λαμπρυνώμεν αδερφοί
όλοι, εν στόματι, θα πούμε...
Πράγμα που κι' ο Χριστός, θάρρ,
μετα χαράς το επιτρέπει!

Εφόσον όλο τον
(καιρό
κίνη άυπελόν μας
(επιβάλλει)!

"Επειτα ξέρουμε
(οπτός
και τυχόν όλοι ο
(μολογεί),
ότι ο ίδιος ο Χρι-
(στός)
έχει τον οίνον ευ-
(λογήσει)...
Και του κρασιού
(του) ζλευτού
πρώτος προστάτης
(είναι) απ' όλους
(αφού το "πίει"), ε-
(αυτός)
είπε σαφώς στους
('Αποστόλους)
ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Τι σε νοιάζει; "Όσο γι' αυτό, μην άνησυχές,
θα τον έρω, Διάλεξε και πάρε. 'Ας έχης χάρι, που
σε βοηθήσε η τύχη σου και δεν πήρε το γράμμα
στα χέρια του. Αυτά που θα το πω όμως, θα είναι
χειρότερα από το γράμμα. Λοιπόν, κάνε καλά. Δεν
ξέρω πως θα τα κατέφέρης. Τα λεφτά θέλω. Κι'
όταν μου φέρης τα λεφτά έχεις το λόγο μου, πως
θα σοβ δώσω άμέσως το παιδί, και πως δε θα σ' έ-
νοχηλήσουμε ποτέ πιά για τίποτε, ούτε έγώ, ούτε ο
Μάκης. 'Αν θέλεις, σοβ δίνουμε και χαρτί. Τα λε-
φτά όμως πρώτα, τα λεφτά...

"Εκανε μία κίνηση άπελπισίας η 'Αγγελικούλα.
"Εβλεπε στο πρόσωπο της αντίπαλυν της την εκσια
και την αποφασιστικότητα. "Ηταν σίγουρη πως δεν
πρόκειται να έρη έλεος.

Την κούταξε στα μάτια.

— Είναι η τελευταία σου λέξη; ρώτησε κοφτά.

— 'Η τελευταία μου! άποκρίθηκε με πείσμα η
γυναίκα.

Τότε, με μία κίνηση άρχη, αλλά σίγουρη, έβγαλε
η 'Αγγελικούλα ένα κουτί με άσπρινες από την
τσάντα της. Και πριν προλάβει να καταλάβη ή άλ-
λη τι πρόκειται να κάνει, κατάπτε μία. Τότε κατάρ-
λαβε η Πόπη την πρόθεσί της. Με μία κίνηση άστρα-
πιαία, ρίχτηκε άπάνω της, έκανε να της άρπάξη
το κουτί. "Η 'Αγγελικούλα όμως ξέφυγε. Τώρα ήταν
πιά άποφασισμένη.

— Είσαι τρελή. Τι κάνεις; φώναξε με όθο η
Πόπη.

— Βλέπεις τί κάνω, άποκρίθηκε η 'Αγγελικούλα
με τρομακτική ηρεμία. Πήγαινε τώρα να με καταν-
γυλίσ στον άντρα μου, Πήγαινε... Κι' έγώ θα πάω
έκει σοβ, ίσως να πηνάγουμε όλοι... Που ξέρεις;
Θα έρω το παιδί σου, και θα το πω όλη την αλή-
θεια.

Πήρε άλλη μία άσπρινή στο χέρι της. "Η Πόπη
την κούταξε με όρμη.

— Σταμάτα! της φώναξέ. Τι είπες για το παιδί
μου; Κάτι είπες για το παιδί μου;

Τα μάτια της 'Αγγελικούλας ήταν μεγάλα τώρα
από το όθο το θανάτου. Κι' όμως είχε άποφασί
να φέρη σε πέρας το σκοπό της.

— Είπα ότι δε συναντήσω το παιδί σου... Και
θ' αφήσω στα χέρια σου το παιδί μου... Θά είσαι
έντυχημένη τότε εσύ. Είπες ότι θέλεις το παιδί
μου. Δε μπορεί ναχνη δυό μάδες...

Προφέροντας αυτά τα λόγια, κατάπτε και τη δεύ-
τερη άσπρινή.

"Ετοξε έ η Πόπη, την κούνησε.

— Είσαι τρελή! ξεφώνισε, 'Αγγελικούλα! Στα-
μάτα! 'Ακουσε με!... 'Αγγελικούλα!

ΜΙΑ ΠΑΙΔΙΑΤΙΚΗ ΦΘΝΟΥΛΑ

"Ηταν πλάσμα της φαντασίας της: Σε να της
φάνηκε ότι από κάτω μακρού, μία παιδιατική φω-
νούλα έπαίνελάδες σαν ήχο:

— 'Αγγελικούλα!

Κι' οι δυό γυναίκες σταμάτησαν. κυττάχτηκαν,
σώπασαν. Κι' εκείνη τη στιγμή της σήγης μία πα-
διατική φωνούλα άκούστηκε πάλι από μακρού σπα-
ρακτική:

— Μαμά! 'Αγγελικούλα.

Αυτή τη φορά δε γελήσθηκε η 'Αγγελικούλα.

— Το παιδί μου! φθόρισε άγνα. "Η φωνή του
'Αλέξανδρου.

— 'Η Πόπη την κούταξε στα μάτια.

— Ναι, είναι το παιδί μου, πρόσφερε άποφασιστι-
κά. "Ελα λοιπόν. Κάνε καμιά τρέλλα. Και να τ'
αφήσω έπειτα ναρής να σε έρω περήμεν.

"Ενα φορικόσασα πέρασε στο κομμά της δυστυχής
μενούλας, σ' αυτή την κουβέιτα.

— Που είναι; ρώτησε με γέλιο πανιασμένα. Που
τόνει;

— Θά μου δώσης τα λεφτά;

— Που είναι; φώναξε έξαλλη η 'Αγγελικούλα. Που
είναι;

"Από κάποιο μακρού άκούστηκε το δρόντημα μιάς
πόρτας. Κι' η φωνή του μικρού 'Αλέξανδρου, γε-
μάτη άπελπισία:

— Μαμά! Μανούλα μου! 'Ανοιέ μου.

Πετάχτηκε η 'Αγγελικούλα, κούταξε γύρω της με
μάτια άγρια. Και πριν προλάβει να την έλπίσει η
Πόπη, έτρεξε προς το έσωτερικό του σπιτιού, από
κει που άκούονταν η φωνή.

"Ενας μακρύς διάδρομος... Κι' εκεί μία πόρτα
που τραντάζονταν από τα χτυπήματα! Στάθηκαν έξω
απ' την πόρτα οι δυό γυναίκες. 'Ο μικρός το κα-
τάλαβε κι' άρχισε τα κλάματα.

— Μαμά! Μανούλα μου! 'Ανοιέ μου!

— 'Ανοιέ, πρόσπεξε η 'Αγγελικούλα.

Τό όθος της ήταν τέτοιο, που η Πόπη έρωμαξε.

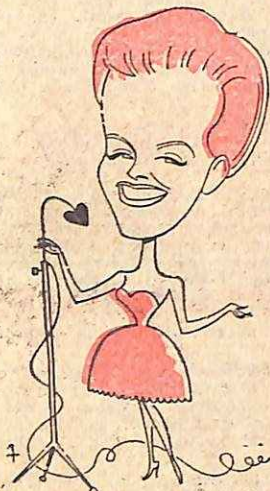
— Καλά, φιθύρισε. Θα σ' άνοίξω; Αλλά, μη νο-
μίσες πως θα το πάρης. Θα φωνάω την άστεινυία...
Θ... γίτη μεγάλη φασαρία...

— 'Ανοιέ μου! πρόσπεξε και πάλι η 'Αγγeli-
κούλα.

Κι' η Πόπη άνοιξε την πόρτα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος

ΤΟ Χόλλυγουντ μοίρασε τα καλύτερα ηθοποιούς και στα καλύτερα φιλμ του 1959. Όπως είχαμε ήδη προδλέψει, τα περισσότερα απ' αυτά τα κέρδιζαν ταινίες, που παρήγαγαν οι αμερικανικοί κινηματογράφοι, οι οποίες όμως γυρίστηκαν πολύ μακριά από το Χόλλυγουντ. Η τελευταία υπερπαραγωγή της «Μέτρον», το «Μπέν Χούρ», που γυρίστηκε έξω από τα σύνορα της «Ταινιοθήκης» στη Ρώμη, κέρδισε 11 συνολικά «Ο».

Η Χέιντ Μπρλ

σκάρ. Ο πρωταγωνιστής του έργου Τσάρλτον Χάσλεν, στον πήρε το «Οσκαρ» που προοριζόταν για τον καλύτερο ηθοποιό. Και το ίδιο το φιλμ όμως κέρδισε το «Ο» σκαρ, που προοριζόταν για το καλύτερο έργο της χρονιάς. Ένα τρίτο «Οσκαρ» πήρε ο σκηνοθέτης του «Μπέν Χούρ» Ουίλλιαμ Φάουζλερ, η ακριβώς η ίδια του οποίου εκτέλεσε ως η καλύτερη. Το φιλμ όμως κέρδισε και άλλα 8 «Οσκαρ», καταρρίπτοντας έτσι ρεκόρ τιμητικών διακρίσεων.

Το «Οσκαρ», που προοριζόταν για την καλύτερη ηθοποιό, το πήρε η Σιμόν Σιμόν, για την ερμηνεία της στο φιλμ «Στον άνεμο, στρόβιλο των παθών». Το φιλμ αυτό κέρδισε και το «Ο» σκαρ, που δίδεται στο καλύτερο υλικό, το οποίο βασίζεται σε μυθιστόρημα.

Το φιλμ της «Φόξ» «Το ήμερο γέννημα της Άννας Φρανκ» εξασφάλισε τρία «Οσκαρ»: της καλύτερης και πιο καλλιτεχνικής σκηνοθεσίας για τη γερμανική φιλμ, της καλύτερης φωτογραφίας και επέτρεψε στην πρωταγωνίστρια του Σέλλεϋ Γουίντρερς, να κερδίσει το «Οσκαρ» που προοριζόταν για τον καλύτερο δευτερεύοντα ρόλο.

Από τους άνδρες, το «Ο» σκαρ για τον καλύτερο δευτερεύοντα ρόλο το κέρδισε ο Χιού Γκρίφιθ για την ερμηνεία του στο «Μπέν Χούρ».

Το φιλμ «Τα μυστικά της κρεβατοκάμαρας» με την Ντόρις Νταϊν και το Ρόκ Χάτσον, πήρε το «Οσκαρ» που προοριζόταν για το πιο πρωτότυπο σενάριο.

Από τα ξένα φιλμ θριάμβησαν τα γαλλικά. Ο βρυλλικός «Ορφέο Νέγκρος» κέρδισε το «Οσκαρ» της καλύτερης ξένης ταινίας και «Το χρυσόφωρο» του Ζακ Ντρε, πήρε το «Οσκαρ» το προοριζόμενο για το καλύτερο φιλμ μικρού μήκους.

Η Μπέριλ Λαντλιν, η νέα που βρισκόταν κοντά στον Έρρολ Φλύνν, όταν έβρισκες πέναντί της.

Σύντομες ειδησούλες

Η «Υμα Σουμάκ» αποκάλυψε στο Λονδίνο, όπου βρίσκεται τις ημέρες αυτές, πως αποφάσισε να ξαντανταστή τον πρώην σύζυγο και μάνατζερ της Μοϊς Βιδάνο. Η Περουσιανή τραγουδίστρια με την εκπληκτική φωνή, έτοιμαζε τώρα, στην αγγλική πρωτεύουσα, ένα πρόγραμμα για την τηλεόραση, σε συνεργασία με τον Βιδάνο, που έχει συνθέσει τις μουσικές των περισσότερων τραγουδιών. Η ξαντανταστή τους το Σεπτέμβριο, δήλωσε ο Βιδάνο, και θα εγκατασταθούν στο Λονδίνο. Θα ξανταπόρουν έτσι κοντά μας τον αγαπημένο μας γυιό, τον Τσάρλντ, που είναι σήμερα 10 χρονών, και ο οποίος είναι κλεισμένος σ' ένα κολλέγιο της Καλιφόρνιας.

Ο Αμερικανός τραγουδιστής Πάτ Μπουρν έφτασε αεροπορικά στο Παρίσι, προκειμένου να γυρίσει για την αμερικανική τηλεόραση δύο φιλμ δαρκίας μήκους ώρας: «Το Παρίσι την ημέρα» και «Το Παρίσι τη νύχτα».

Η πριγκίπισσα Μαργαρίτα της Σουηδίας, σε συνεργασία με τον Βιδάνο, που έχει συνθέσει τις μουσικές των περισσότερων τραγουδιών.

Η Μπελίντα Λή

ρίτα της Άγγλις και ο μνηστήρ της κ. Λουιζιόν, παρακολούθησαν στο Λονδίνο την πρεμιέρα του φιλμ

«Ακόμα μία φορά, αλλά με πάθος», που γύρισε η Κάιη Κέντλ. Λίγο πριν πεθάνει, ενώ παρακολουθούσε το φιλμ, που αποτελεί ένα τελευταίο αποχαιρετισμό της καλλιτέχνιδος, η πριγκίπισσα έβγαλε σε μια στιγμή ένα «έσκαρ». Δύο Άγγλοι έκτιμωσαν ιδιαίτερα και αγαπούσαν πολύ την έκλεκτη καλλιτέχνη, που είχαν χειροκροτήσει σε τρεις θιατρικές επιτυχίες και που πέναντι από λευγαμία, ως γνωστόν, σε ηλικία 32 χρονών.

Ο μικρός Ζερμί, ο γυιός της Ζάν Μορώ, έγκυρως λειψή την κλινική στην οποία βρισκόταν από τις 29 Φεβρουαρίου, ημέρα κατά την οποία συνέβη το αυτοκινητιστικό δυστύχημα, που λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Ο μικρός Ζερμί, ο οποίος έμεινε 13 μέρες σε κωματώδη κατάσταση, φεύγοντας από την κλινική, πήρε μαζί του όλα τα παιχνίδια, που του έστειλαν εκεί φίλοι και θαυμαστές της μητέρας του και έσπευθη στους γονείς και στις νοσοκόμες, που τον έβλεπαν με τις φροντίδες τους, να τον γράφει τακτικά από την Κουβή Ακτή, όπου θα περάσει την περίοδο ανάρρωσής του.

Η Έλίζαμπετ Τάιλορ, που ήλπιζε να πάρει το «Οσκαρ» της καλύτερης ηθοποιού, χάρις στο φιλμ «Σαφίρα πέτρινο το καλοκαίρι», δήλωσε, την παραμονή της διανυκτέρευσης των «Οσκαρ», μαντεύοντας φαίνεται πως θα το έβρισκε σ' άλλη: «Αν δεν το κερδίσω, η «Φόξ» θα με πληροφορήσει με το ένα εκατομμύριο δολάρια, που μου δίνει για να πρωταγωνισήσω στην «Κλεοπάτρα». Το φιλμ αυτό θα είναι ασφαλώς το φαβορί κατά την προσεχή θιανική των «Οσκαρ».

Το πρώτο γύρισμα της «Κλεοπάτρας» θα γίνει σε λίγες μέρες στο Λονδίνο. Οι φοιτητές του Πανεπιστημίου του Χάρτφορντ ανακηρύξαν, όπως κάθε χρόνο τους, «πιο καλούς ηθοποιούς της χρονιάς». Ο κάθε άλλο παρά ζηλευτός αυτός τίτλος άπενεμμή έφτασε στη Λάνα Τάινερ και στο Σάμ Μιντ. Οι φοιτητές φροντίζουν κάθε χρόνο η ανακηρύξει τους αυτή

Ο Μπόμπ Χόπ

δικηδω για όλους τους αποτυχημένους συναδέλφους μου, τους οποίους οι διάφορες διασημότητες εμπνέουν να δείξουν την πραγματική τους αξία. Αυτό και δεν έλεγα παρα μόνο δατέρια πρώτου μεγέθους.

Μπαίνοντας στα καμρίνια των ηθοποιών ο Μποντάν, κατόρθωσε μέσα σε 10 μήνες να κλέψει χρήματα και αντικείμενα συνολικής αξίας άνω των 200.000 δολαρίων. Μεταξύ των θημάτων του είναι η Κλιντ Ζινιά (400 νέα φράγκα), Λουί Σενιέ (250 νέα φράγκα), Ραβιόν Ντεβός (350 νέα φράγκα), Άνρι Ρολάν (2500 νέα φράγκα), Σιμόν Βαλιέρ και Ζαν Ντεσάγυ (από ένα χρυσό ρολόι).

Ακολουθώντας το παραδειγμα των συναδέλφων της, η Γερμανίδα καλλιτέχνης Χέιντ Μπρλ, αποδεικνύει κι' αυτή στο νέο της φιλμ πως, εκτός από το δραματικό, έχει και ένα υπολογισμένο φωνητικό ταλέντο.

Ο Μπόμπ Χόπ, το οποίο η ύλη παρουσιάζει μεγάλη βελτίωση, ύστερα από την διανομή ανάπαυσης, του επέβλεπε η παρατηρητική απεργία των ηθοποιών, καταστρώνει τώρα τα σχέδια μιας μεγάλης εξομολόγησης. Οι τρεις όμως του δήλωσαν πως να εδωσόντα μάτια του απαιτούν να μείνει για λίγο ακόμα μακριά από τους ακτυλολαττικούς προβολείς.

Ο ηθοποιός Στέρελινγκ Χέιντνεν παντρεύτηκε στη Νέα Υόρκη, σε ηλικία 42 χρονών, την Κάθριν Μακ Κόνελ (29 χρονών). Ο γάμος αυτός είναι ο τέταρτος για τον Στέρελινγκ, που έχει ήδη 4 γιούς, και ο δεύτερος για την Κάθριν, που έχει ένα γυιό.

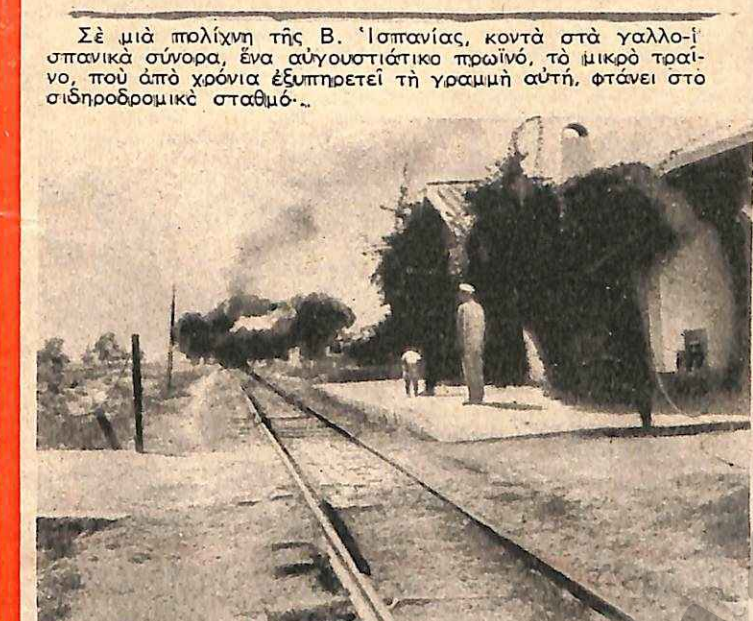
Παρά την κατηγορηματική δήλωσή της Μπελίντα Λή, ότι όλα τελείωσαν μεταξύ αυτής και του πριγκίπου Ολίβιου Όρσινι, οι δύο ηρωίς του σκανδάλου, που αναστατώσε πρό καιρού τη Ρώμη, εξακολουθούν να συναντώνται, αλλά κινεί δέν ενδιαφέρον πια για τον έρωτα αυτό, που κατέστρεψε οικονομικά τον άλλοτε πανίχτρο πρίγκιπα.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Φλογισμένα ΝΕΙΑΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ: ΛΟΛΙΤΑ
ΛΟΛΙΤΑ ΒΑΛΛΙ: ΡΟΖΙΝΑ
ΣΤΕΦΕΝ ΜΠΟΥΝΤ: ΦΕΡΝΑΝΤΟ
ΠΕΡΕ ΝΙΕΤΟ: ΚΟΝΚΕ ΡΙΜΠΕΡΑ

Σε μία πολίχνη της Β. Ισπανίας, κοντά στα γαλλο-ισπανικά σύνορα, ένα αυγουστιάτικο πρωινό, το μικρό τραίνο, που από χρόνια εξυπηρετεί τη γραμμή αυτή, φτάνει στο σιδηροδρομικό σταθμό...

Η νέα, μόλις βρίσκεται μαζί με τις βαλίτσες της στην αποβάθρα του σταθμού, κυττάζει γύρω της προσπαθώντας να δει τη θεία της, που πίστευε πως θα την περίμενε εκεί. Βλέπει όμως ένα σωφό με στολή να την πλησιάζει και να υποκλίνεται μπροστά της:

— Η δεσποινίς Λολίτα Φοντάνα;

— Μάλιστα.

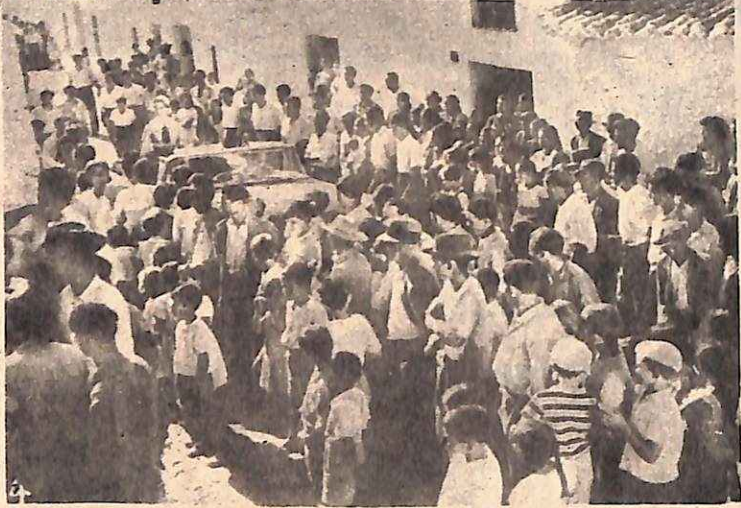
Χωρίς να πη τίποτε άλλο ο σωφό παίρνει τις δυο βαλίτσες της νέας και τις μεταφέρει σ' ένα αυτοκίνητο τελευταίου τύπου, που περιμένει εκεί κοντά. Η Λολίτα τον ακολουθεί και ανεβαίνει σ' αυτό.

— Γιατί δεν ήρθε να με παραλάβει η θεία μου;

— Η θεία σας ήταν απασχολημένη και ο θείος σας κοιμάται...

Το αυτοκίνητο ξεκινάει άμέσως για την δίλλα των Ριμπέρα, ακολουθώντας τον πιό σύντομο δρόμο. Ξαφνικά όμως ο σωφөр αναγκάζεται να σταματήσει. Πλήθος κόσμου έχει συγκεντρωθεί σ' ένα σημείο και δεν αφήνει το αυτοκίνητο να περάσει.

Το συνεχές κορνάρισμα του οδηγού κάνει μερικούς να παραμερίσουν κι έτσι το αυτοκίνητο προχωρεί και πάλι άργά. Η Λολίτα όμως περίεργη, θέλει να δει τι συμβαίνει και τότε, όρθια στο αυτοκίνητό της, βλέπει ένα φοικτό θέαμα.

Οι χωροφύλακες θγάζουν εκείνη τη στιγμή από ένα πηγάδι το πτώμα μιας ώρας μελαχροινής νέας. Η μητέρα της τρέχει άμέσως και παίρνει στην αγκαλιά της το άψυχο σώμα της. Λίγο πιό πίσω, ο αδελφός της νέας παρακολουθεί σιωπηλός τη δραματική σκηνή.

— Η δυστυχημένη ή αδελφούλα σου αυτοκτόνησε!...

Ενώ το αυτοκίνητο εξακολουθεί ν' απομακρύνεται άργά, ο αδελφός του θύματος, σαν να πήρε μια ξαφνική απόφαση, αρχίζει να τρέχει πίσω του. Μάταια ή μητέρα του, ξεχνώντας για μια στιγμή τον πόνο της, του φωνάζει να γυρίσει πίσω. Μαντεύει πως ο γιός της πηγαίνει να δει τον υπεύθυνο για το θάνατο της κόρης της και φοβάται κανένα νέο δυστύχημα.

Η Λολίτα ζητά από τον οδηγό να σταματήσει, εκείνος όμως χωρίς να δώσει σημασία στις παρακλήσεις της, πατάει γκάζι και προσπαθεί, κάνοντας απότομες στροφές, ν' απαλλαγεί από τον ανεπιθύμητο επιβάτη του. Τέλος το αυτοκίνητο φτάνει έξω από την έπαυλη των Ριμπέρα και τότε μόνο ο νεαρός πηδά κάτω απ' αυτό.

Μόλις το αυτοκίνητο μπαίνει στη μεγάλη αύλη της έπαυλης, ή Λολίτα βλέπει τη θεία της να μιλά με κάποιον. Βρίσκονται και οι δύο κοντά σ' ένα άλογο και από το διάλογο που άκούει, καταλαβαίνει άμέσως πως είναι κτηνίατρος.

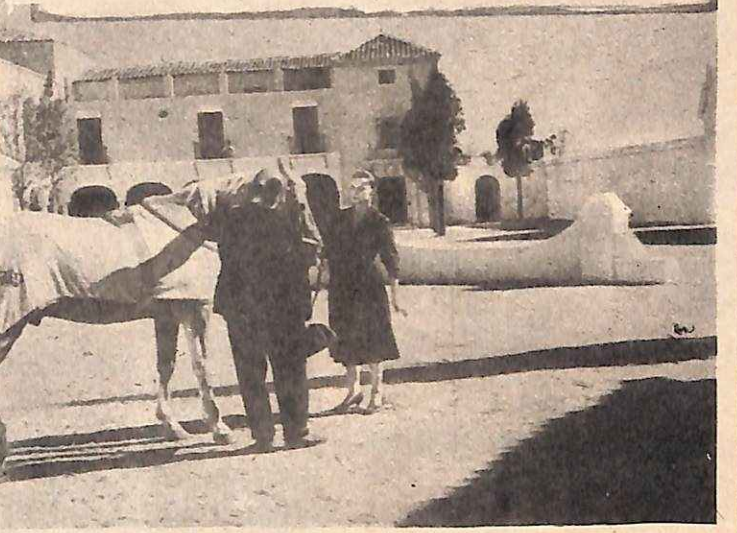
— Δυο βδομάδες ακόμα αν το προσέξετε, θα γίνει πια τελείως καλά.

Την ίδια στιγμή εμφανίζεται στην είσοδο της έπαυλης και ο κόμης. Αντί να κυτάξει τη γυναίκα του και την ανηψιά του, κυτάζει θυμωμένος τον νέο, που έφεραν με το αυτοκίνητο και ό οποίος προχωρεί με σταθερό δήμα προς το μέρος του.

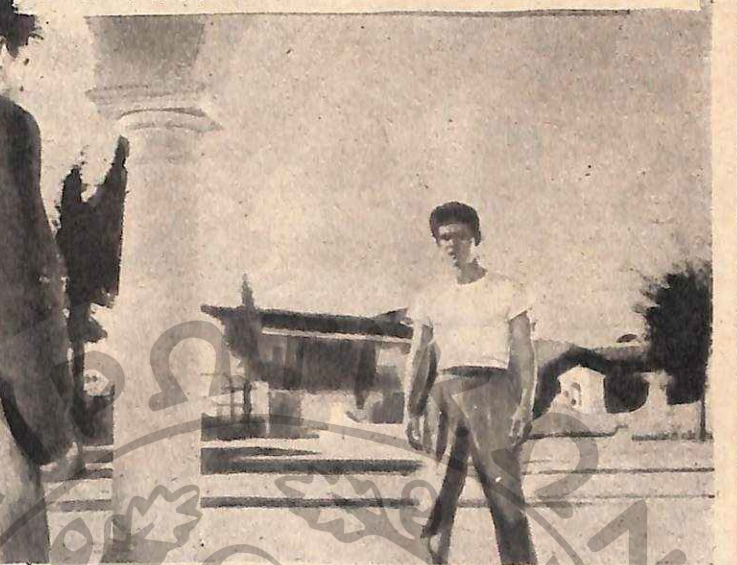

— Ποιός σου επέτρεψε να μπής εδώ μέσα; Φύγε άμέσως απ' εδώ παληόσκυλο!

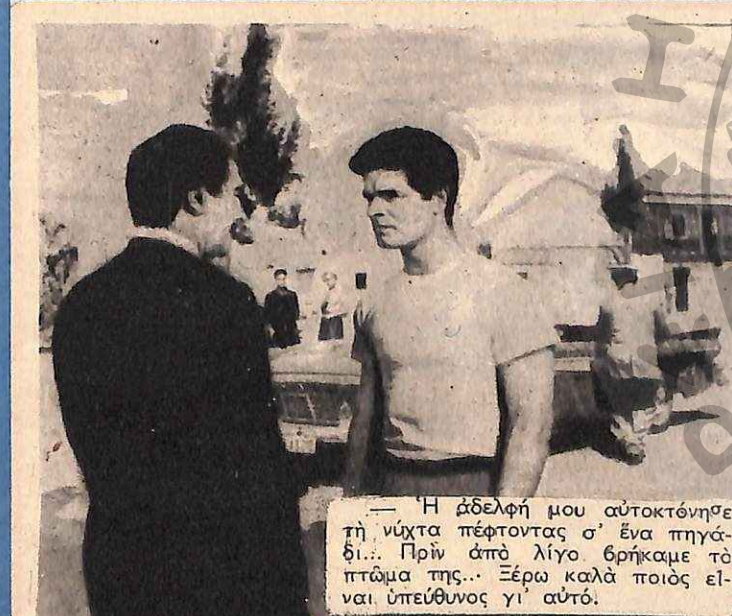
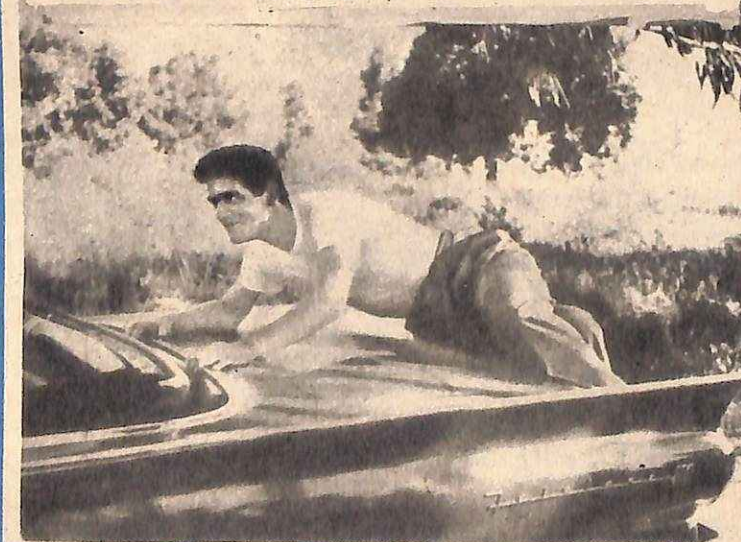
Βλέποντας το αυτοκίνητο, που φέρνει την ανηψιά της από το σταθμό, ή κυρία Ριμπέρα ζητά συγγνώμη από το συνομιλήτή της και τρέχει να την αγκαλιάσει και να την φιλήσει.

Εκείνος όμως αδιαφορεί για την απειλή και εξακολουθεί να προχωρή.

Ο νέος όμως αδιαφορώντας για τις φωνές της, τρέχει πάντα πίσω από το αυτοκίνητο και κατορθώνει να πηδήσει πάνω στο πόρτ-μπαγκάζ, όπου γαντζώνεται με πείσμα.

— Η αδελφή μου αυτοκτόνησε τη νύχτα πέφτοντας σ' ένα πηγάδι... Πριν από λίγο βρήκαμε το πτώμα της... Ξέρω καλά ποιός είναι υπεύθυνος γι' αυτό.

Ήξερε πράγματι πως ο κόμης είχε παρασύρει την αδελφή του με διάφορες υποσχέσεις και πως την εγκατέλειψε κατόπιιν κάνοντάς την, πάνω στην απελπισία της, να πέσει στο πηγάδι για να πνιγεί. Με μία απότομη κίνηση ο Φερνάντο δίνει στον κόμητα μια πρώτη γροθιά.

A vintage black and white photograph of two young women standing in front of a large, light-colored building with a tiled roof and arched windows. The women are wearing dark dresses and are holding hands. The building has a prominent arched entrance and is surrounded by trees and a low wall.

Ἡ Λολίτα, τὴν ὁποία τὸ θέαμα ἔχει ἀναστατώσει, προ-
τείνει στὴ θεὰ τῆς νὰ ἐπέμβουν γιὰ νὰ χαρίσουν τοὺς δυὸ
ἀνδρες. Ἐκεῖνη ὁμως φαίνεται στενοχωρημένη, ἀλλὰ ἀδίσ-
φορη. Ἡ Λολίτα, ὕστερα ἀπὸ ὅσα ἀκούσε καὶ εἶμαθε, δικαιο-
λογεῖ ἀπολύτως τὴν ὁργὴ τοῦ Φερνάντο.

“Έξαλλος από οργή ο κόμης αρπάζει το αγαλματάκι από
τά χέρια του υπηρέτη του και έξακολουθεί νά κτυπά με
λύσσα τόν αντίπαλό του.

‘Ο δυστυχισμένος φερνάντο ουρλιάζει από τούς πόνους. Ασφαλώς ο κόμης θά τόν αποτελείωνε. Ξαφνικά όμως, γίνεται κάτι, που κανείς δέν περίμενε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : ‘Η συνέχεια.

—“Ἐχεις δίκιο τοῦ εἶπε ξαφνικά. Γιατί νὰ εἶσαι μόνον στρατηγός; Γιατί νὰ μὴ βασιλεύῃς, ἀφοῦ ἔχεις ὅλες τὶς ἱκανότητες νὰ κυβερνήσῃς τὸν τόπο; Εἶμαι θέσθαι πῶς ὁ πατέρας μου θὰ συμφωνήσῃ. Πρέπει ὁμῶς νὰ τοῦ ἀποδείξῃς τὴν εὐλακίαν σου.

—Μὲ ποῖον τρόπο;

—Μὲ τὸ ἐλευθέρωσῃς τοὺς αἰχμαλώτους σου. Στείλε κατόπιν ἐνα πιστό σου ἄνθρωπο ν’ ἀρχίστῃ τις δια-

Ξέρεις δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στα μάτια του. *Ἦταν ποτὲ δυνατόν εἷνας στρατηγὸς σάν τὸν Πλαυσανία, νὰ θέλῃ νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του; Κατάλαβε θεάσαι πῶς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, εἶχε τὸ δοχτυλάκι τῆς ἑξυμνητοῦσας τῆς θυγατρὸς του ποὺ εἶχε πιστή κι’ οὕτῃ αἰχμάλωτη ἀπὸ τὸν Πλαυσανία. Μήπως ὁμῶς ἐπρόκειτο γιὰ παγίδα; Διόλου ἀπίθανο, ἀν σκετῶνται καλεῖς τὸς ὡς τότε πομπιῆς τῶν Ἑλ-

— Κέρδιζες τόσους πολέμους, ώστε δεν έχεις ανάγκη από μένα... του είπε η Τελχίς.

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» την εξαιρετική ενδιαφέρονσα Ιστορική σειρά του εκλεκτού συνεργάτου μας

ΓΙΑΝΝΗ ΒΗΛΑΡΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΡΟΔΟΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Στη συναρπαστική αυτή σειρά θα πασελάσουν όλοι οι μεγάλοι προδότες, που πέρασαν στην ιστορία του τόπου μας, αρχίζοντας από την Πατριανία και τον Ξεφιλτή της αρχαιότητας, φτάνοντας στην εποχή του Βυζαντίου, υπαινιγνόντας στα χρόνια που οι Ένιστοι κυριαρχούσαν στα νησιά μας και τελειώνοντας με το θάνατο Βάγια και το Γουγουσίου. Άν τα περισσότερα αυτά ονόματα είναι σήμερα άγνωστα ή λησμονημένα, στην εποχή τους ήταν απίθνη κάταρα και μόνο να τα προσέρε κανείς! Γιατί οι άνθρωποι αυτοί, που άλλαξαν πολλές φορές το ρεύμα της Ιστορίας, έφεραν παντού την καταστροφή και τον όλεθρο.

[illegible]

Ο Ραφαήλ ντέλ Πίντο.

Ο έρωτας έσωσε το μελλοθάνατο

Με την επεμβάση της, η Χουανίτα Κάστρο γλύτωσε από την θανατική καταδίκη τον άπειρο έχθρο του αδελφού της

ΤΑ μέλη του στρατοδικείου της Αβάνας, της πρωτεύουσας της Κούβας, είχαν αποσυρθεί σε σάκεψι. Κανένας δεν άφειβαλε ποια θα ήταν η απόφασι τους. Ο κυβερνητικός επίτροπος είχε ζητήσει, όπως συνήθως, την καταδίκη σε θάνατο των δυο κατηγορουμένων, του Ραφαήλ ντέλ Πίντο και του Λουσιάνο Λιναρές Καστέλ. Και — πάλι όπως συνήθως... — το δικαστήριο δε θ' αποφασίσει ποινή διαφορετική.

«Όμως, τη φορά αυτή, οι πράξεις των δυο παρακοιλούσαν την τιμή, ακόμη και των δυο κατηγορουμένων και των δικηγόρων τους, δε βήκαν σωτές. Έπιτρέποντας από τη σάκεψι, τα μέλη του στρατοδικείου ανακοίνωσαν για τους κατηγορουμένους μια ποινή που δε συνήθιζεται στο καθεστώς του Φιντέλ Κάστρο: Ο Ραφαήλ ντέλ Πίντο και ο Λουσιάνο Λιναρές Καστέλ καταδικάζονταν σε τριάντα ετών κάθειρξη.

Ιο ακροατήριο έβριμε από το στόμα ανοιχτό γι' αυτή την πρωτοφανή «επιείκεια». Οι δυο κατηγορούμενοι νομισαν πως ονειρεύονταν. Οι συνήγοροι τους αλληλοκυττάθηκαν καταπληκτικά. «Όμως, στους διαδρόμους του δικαστηρίου, κυκλοφορούσε από στόμα σε στόμα το μεγάλο νέο, που εξήγηση την αβυσσική των ποινών, γι' αυτόν τον δικαστήριο σε σάκεψι, έφτασε στο δικαστήριο μια γυναίκα: η μονή γυναίκα σ' όλο κληρή την Κούβα, που είναι γι' αυτήν ανοιχτές όλες οι πορτές. Η γυναίκα αυτή αξίωσε από τους φρουρούς, με επιτακτικό ύφος, να την οδηγήσουν στην αίθουσα, όπου συσκέπτονται οι στρατιωτικές. Έκινον υπακούσαν αμέσως.

Η όμορφη Χουανίτα Κάστρο, η αδελφή του παντοδύναμου δικτατορα, δε χρειάστηκε να πη πολλά ούς πέντε ακούω, απίστευτα, που συνειρμένα. Αυτοί έβλεπαν πως, για να έρση να τους μιλήσει, είχε τη συγκατάθεσι, σιωπηρή εσώ, του αδελφού της. Και, με τη συγκατάθεσι των υπαρχόντων, απευθύνει να συμμορφωθούν με την παρ-καθησίου. Ενώ η αν είκομι πρως καταδικάζουν το Ραφαήλ ντέλ Πίντο σε θάνατο, άλλοιαν την απόφασι τους, σε 30 χρόνια έγκληση, για το έρωτα κατηγορούμεν, που δε τον βρυνε ποια η κατηγορία του συντρόφου, η επιείκεια, που του δείχνει οι στρατιωτικές η-αν αναγκαστική. Η Χουανίτα είχε επέμβει μόνο για το Ραφαήλ. Όταν έμιας, αυτός, που η φασία ο κύριος ένοχος, δε θα καταδικάζονταν σε θάνατο, θ' αποτελούσε έλκος σ' όλο το σώμα — ακόμη και σε Ραφάηλ Καστέλ — να καταδικαστεί η συνήγορος του.

Η συνταρακτική είδηση, για την επεμβάση της Χουανίτας, έκανε την άλλη μέρα, το γρο βλως της Αβάνας, φασικά, οι κουβανέζικες εφη-

μερίδες, που βρίσκονταν κάτω από ασυτήρη έλεγχο, παράλιναν να κάνουν και την παραμικρή μνεία του πραγματικού δημοσίου την άποψαι του στρατοδικείου, χωρίς κανένα σχολιο. Αλλά, στην πρωτεύουσα της Κούβας, δεν έμεινε κανείς που να μη μάθαι ποιος είχε σωσει το κεφάλι του «προδότη» Ραφαήλ ντέλ Πίντο και ποιος φλογερός έρωτας κρυβόταν πίσω από το άναπιστο διάστημα της Χουανίτας.

Η αρχή του ειδυλλίου αυτόου βρίσκεται στα χρόνια, που οι δυο σημερινοί έχθροι, ο Φιντέλ Κάστρο και ο Ραφαήλ ντέλ Πίντο, ήταν στενοί και αχώριστοι φίλοι. Τους είχε ενώσει η κοινή τους εχθρότητα για το δικτατορικό και διεφθαρμένο καθεστώς του Μπατίστα και η κοινή προσδοκία τους για ένα καλύτερο μέλλον της Κούβας. Οι συνειδήσεις του συνωμοτικού πυρήνα, που μέλη του ήταν οι δυο νέοι, γίνονταν στον σπύτι του Κάστρο. Έκει ο Ραφαήλ γνώρισε την όμορφη Χουανίτα. Ένα άμοιαιο ειδύλλιο γεννηθήκε μεταξύ τους και όλοι, στον κύκλο τους, πίστευαν πως δε θ' αργούσαν να παντρευτούν. Άνοποιαν, η Χουανίτα, περίμενε τη μέρα, που ο Ραφαήλ δε έρχονταν για να ζητήσει το χέρι της.

«Όμως, το όνειρό της αυτό έμελε-

μερίδες, που βρίσκονταν κάτω από ασυτήρη έλεγχο, παράλιναν να κάνουν και την παραμικρή μνεία του πραγματικού δημοσίου την άποψαι του στρατοδικείου, χωρίς κανένα σχολιο. Αλλά, στην πρωτεύουσα της Κούβας, δεν έμεινε κανείς που να μη μάθαι ποιος είχε σωσει το κεφάλι του «προδότη» Ραφαήλ ντέλ Πίντο και ποιος φλογερός έρωτας κρυβόταν πίσω από το άναπιστο διάστημα της Χουανίτας.

Η αρχή του ειδυλλίου αυτόου βρίσκεται στα χρόνια, που οι δυο σημερινοί έχθροι, ο Φιντέλ Κάστρο και ο Ραφαήλ ντέλ Πίντο, ήταν στενοί και αχώριστοι φίλοι. Τους είχε ενώσει η κοινή τους εχθρότητα για το δικτατορικό και διεφθαρμένο καθεστώς του Μπατίστα και η κοινή προσδοκία τους για ένα καλύτερο μέλλον της Κούβας. Οι συνειδήσεις του συνωμοτικού πυρήνα, που μέλη του ήταν οι δυο νέοι, γίνονταν στον σπύτι του Κάστρο. Έκει ο Ραφαήλ γνώρισε την όμορφη Χουανίτα. Ένα άμοιαιο ειδύλλιο γεννηθήκε μεταξύ τους και όλοι, στον κύκλο τους, πίστευαν πως δε θ' αργούσαν να παντρευτούν. Άνοποιαν, η Χουανίτα, περίμενε τη μέρα, που ο Ραφαήλ δε έρχονταν για να ζητήσει το χέρι της.

«Όμως, το όνειρό της αυτό έμελε-

μερίδες, που βρίσκονταν κάτω από ασυτήρη έλεγχο, παράλιναν να κάνουν και την παραμικρή μνεία του πραγματικού δημοσίου την άποψαι του στρατοδικείου, χωρίς κανένα σχολιο. Αλλά, στην πρωτεύουσα της Κούβας, δεν έμεινε κανείς που να μη μάθαι ποιος είχε σωσει το κεφάλι του «προδότη» Ραφαήλ ντέλ Πίντο και ποιος φλογερός έρωτας κρυβόταν πίσω από το άναπιστο διάστημα της Χουανίτας.

Η αρχή του ειδυλλίου αυτόου βρίσκεται στα χρόνια, που οι δυο σημερινοί έχθροι, ο Φιντέλ Κάστρο και ο Ραφαήλ ντέλ Πίντο, ήταν στενοί και αχώριστοι φίλοι. Τους είχε ενώσει η κοινή τους εχθρότητα για το δικτατορικό και διεφθαρμένο καθεστώς του Μπατίστα και η κοινή προσδοκία τους για ένα καλύτερο μέλλον της Κούβας. Οι συνειδήσεις του συνωμοτικού πυρήνα, που μέλη του ήταν οι δυο νέοι, γίνονταν στον σπύτι του Κάστρο. Έκει ο Ραφαήλ γνώρισε την όμορφη Χουανίτα. Ένα άμοιαιο ειδύλλιο γεννηθήκε μεταξύ τους και όλοι, στον κύκλο τους, πίστευαν πως δε θ' αργούσαν να παντρευτούν. Άνοποιαν, η Χουανίτα, περίμενε τη μέρα, που ο Ραφαήλ δε έρχονταν για να ζητήσει το χέρι της.

Η αρχή του ειδυλλίου αυτόου βρίσκεται στα χρόνια, που οι δυο σημερινοί έχθροι, ο Φιντέλ Κάστρο και ο Ραφαήλ ντέλ Πίντο, ήταν στενοί και αχώριστοι φίλοι. Τους είχε ενώσει η κοινή τους εχθρότητα για το δικτατορικό και διεφθαρμένο καθεστώς του Μπατίστα και η κοινή προσδοκία τους για ένα καλύτερο μέλλον της Κούβας. Οι συνειδήσεις του συνωμοτικού πυρήνα, που μέλη του ήταν οι δυο νέοι, γίνονταν στον σπύτι του Κάστρο. Έκει ο Ραφαήλ γνώρισε την όμορφη Χουανίτα. Ένα άμοιαιο ειδύλλιο γεννηθήκε μεταξύ τους και όλοι, στον κύκλο τους, πίστευαν πως δε θ' αργούσαν να παντρευτούν. Άνοποιαν, η Χουανίτα, περίμενε τη μέρα, που ο Ραφαήλ δε έρχονταν για να ζητήσει το χέρι της.

Η αρχή του ειδυλλίου αυτόου βρίσκεται στα χρόνια, που οι δυο σημερινοί έχθροι, ο Φιντέλ Κάστρο και ο Ραφαήλ ντέλ Πίντο, ήταν στενοί και αχώριστοι φίλοι. Τους είχε ενώσει η κοινή τους εχθρότητα για το δικτατορικό και διεφθαρμένο καθεστώς του Μπατίστα και η κοινή προσδοκία τους για ένα καλύτερο μέλλον της Κούβας. Οι συνειδήσεις του συνωμοτικού πυρήνα, που μέλη του ήταν οι δυο νέοι, γίνονταν στον σπύτι του Κάστρο. Έκει ο Ραφαήλ γνώρισε την όμορφη Χουανίτα. Ένα άμοιαιο ειδύλλιο γεννηθήκε μεταξύ τους και όλοι, στον κύκλο τους, πίστευαν πως δε θ' αργούσαν να παντρευτούν. Άνοποιαν, η Χουανίτα, περίμενε τη μέρα, που ο Ραφαήλ δε έρχονταν για να ζητήσει το χέρι της.

Η αρχή του ειδυλλίου αυτόου βρίσκεται στα χρόνια, που οι δυο σημερινοί έχθροι, ο Φιντέλ Κάστρο και ο Ραφαήλ ντέλ Πίντο, ήταν στενοί και αχώριστοι φίλοι. Τους είχε ενώσει η κοινή τους εχθρότητα για το δικτατορικό και διεφθαρμένο καθεστώς του Μπατίστα και η κοινή προσδοκία τους για ένα καλύτερο μέλλον της Κούβας. Οι συνειδήσεις του συνωμοτικού πυρήνα, που μέλη του ήταν οι δυο νέοι, γίνονταν στον σπύτι του Κάστρο. Έκει ο Ραφαήλ γνώρισε την όμορφη Χουανίτα. Ένα άμοιαιο ειδύλλιο γεννηθήκε μεταξύ τους και όλοι, στον κύκλο τους, πίστευαν πως δε θ' αργούσαν να παντρευτούν. Άνοποιαν, η Χουανίτα, περίμενε τη μέρα, που ο Ραφαήλ δε έρχονταν για να ζητήσει το χέρι της.

Η αρχή του ειδυλλίου αυτόου βρίσκεται στα χρόνια, που οι δυο σημερινοί έχθροι, ο Φιντέλ Κάστρο και ο Ραφαήλ ντέλ Πίντο, ήταν στενοί και αχώριστοι φίλοι. Τους είχε ενώσει η κοινή τους εχθρότητα για το δικτατορικό και διεφθαρμένο καθεστώς του Μπατίστα και η κοινή προσδοκία τους για ένα καλύτερο μέλλον της Κούβας. Οι συνειδήσεις του συνωμοτικού πυρήνα, που μέλη του ήταν οι δυο νέοι, γίνονταν στον σπύτι του Κάστρο. Έκει ο Ραφαήλ γνώρισε την όμορφη Χουανίτα. Ένα άμοιαιο ειδύλλιο γεννηθήκε μεταξύ τους και όλοι, στον κύκλο τους, πίστευαν πως δε θ' αργούσαν να παντρευτούν. Άνοποιαν, η Χουανίτα, περίμενε τη μέρα, που ο Ραφαήλ δε έρχονταν για να ζητήσει το χέρι της.

Η αρχή του ειδυλλίου αυτόου βρίσκεται στα χρόνια, που οι δυο σημερινοί έχθροι, ο Φιντέλ Κάστρο και ο Ραφαήλ ντέλ Πίντο, ήταν στενοί και αχώριστοι φίλοι. Τους είχε ενώσει η κοινή τους εχθρότητα για το δικτατορικό και διεφθαρμένο καθεστώς του Μπατίστα και η κοινή προσδοκία τους για ένα καλύτερο μέλλον της Κούβας. Οι συνειδήσεις του συνωμοτικού πυρήνα, που μέλη του ήταν οι δυο νέοι, γίνονταν στον σπύτι του Κάστρο. Έκει ο Ραφαήλ γνώρισε την όμορφη Χουανίτα. Ένα άμοιαιο ειδύλλιο γεννηθήκε μεταξύ τους και όλοι, στον κύκλο τους, πίστευαν πως δε θ' αργούσαν να παντρευτούν. Άνοποιαν, η Χουανίτα, περίμενε τη μέρα, που ο Ραφαήλ δε έρχονταν για να ζητήσει το χέρι της.

Η αρχή του ειδυλλίου αυτόου βρίσκεται στα χρόνια, που οι δυο σημερινοί έχθροι, ο Φιντέλ Κάστρο και ο Ραφαήλ ντέλ Πίντο, ήταν στενοί και αχώριστοι φίλοι. Τους είχε ενώσει η κοινή τους εχθρότητα για το δικτατορικό και διεφθαρμένο καθεστώς του Μπατίστα και η κοινή προσδοκία τους για ένα καλύτερο μέλλον της Κούβας. Οι συνειδήσεις του συνωμοτικού πυρήνα, που μέλη του ήταν οι δυο νέοι, γίνονταν στον σπύτι του Κάστρο. Έκει ο Ραφαήλ γνώρισε την όμορφη Χουανίτα. Ένα άμοιαιο ειδύλλιο γεννηθήκε μεταξύ τους και όλοι, στον κύκλο τους, πίστευαν πως δε θ' αργούσαν να παντρευτούν. Άνοποιαν, η Χουανίτα, περίμενε τη μέρα, που ο Ραφαήλ δε έρχονταν για να ζητήσει το χέρι της.

λε να μην πραγματοποιηθεί. Η άστυνμία του Μπατίστα, που παρακολουθούσε άγρυπνα όλες τις υποτιτες κινήσεις, δεν άργησε ν' ανακαλύψει το συνωμοτικό πυρήνα του Φιντέλ Κάστρο και του Ραφαήλ ντέλ Πίντο. Ο Φιντέλ έπεσε στα χέρια των αστυνομικών — για να πιασεί έπειτα από δίκη και να καταδικαστεί σε φυλάκισι — ενώ ο Ραφαήλ κατάφερε να ξεφύγει και να φύγει λαθραία για τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ωστόσο, όταν το καθεστώς του Μπατίστα έπεσε και ο Φιντέλ Κάστρο τον διαδέχθηκε στην εξουσία, ο Ραφαήλ δεν έτρεξε κοντά στον παλιό του φίλο. Από τις πρώτες κιόλας μέρες, το καινούργιο καθεστώς έδειξε πως δε φιλοδοξούσε παρά να αντίγραφή πιστά τις μεθόδους του Μπατίστα και οι θανατικές εκτελέσεις των αντιπάλων ακολουθούσαν τρομαχτικό ρυθμό. Πικραμένος κι' απογοητευμένος, ο Ραφαήλ ντέλ Πίντο, όρκίστηκε να μην ξαναγυρίσει στην Κούβα, όσο θα την κυβερνούσε ο άπιστος φίλος του, που είχε προδώσει, όπως πίστευε, τα ιδανικά τους.

Μία φορά μονάχα, όταν ο Κάστρο επισκέφθηκε τις Ηνωμένες Πολιτείες, ο Ραφαήλ επιχείρησε να τον συναντήσει. Διατηρούσε κάποιες ελπίδες πως θα μπορούσε να τον επηρεάσει σε μια πρόταση με προορισμό της Κούβας, όπου είχε καταλάβει ο δικτάτορας, και ζητήσει να γίνει δεκτός σε ακρόασι. Ο Κάστρο, όταν έμαθε ποιος τον ζητούσε, άρνήθηκε να τον δεχτεί. Ο ντέλ Πίντο επιχείρησε τότε να μη με τη βία στο γραφείο, όπου βρίσκονταν εκείνος μαζί με τον πρόξενο. Οι φρουροί άρνήσαν να τον αφήσουν να είναι άγνωστο ποια θα ήταν η τύχη του, αν, τη στιγμή εκείνη, δεν έφτανε στο προξενείο ένας εκπρόσωπος του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και δεν έβρισκε έτσι ο Ραφαήλ τον καιρό να ξεφύγει.

Το επεισόδιο αυτό έκανε όριστικά έχθρους τους δυο παρην φίλους. Μά, λίγους μήνες αργότερα, έμελλε να συμβεί κάτι πολύ δραματικό. Μία νύχτα, κά αντισεπορική πυροβολεία της Κούβας επισημάνανε ένα άγνωστο αεροπλάνο, που έρχονταν κατευθυνόμενο από την Αμερική, κι' άρχισαν να του βρύνουν. Χτυπημένο, το αεροπλάνο προσγειώθηκε σε κάποιον άγνωστο χώρο. Οι πιλότοι του, ο Λουσιάνο Λιναρές Καστέλ, δεν είχε παρά μικροτραυματισμούς, αλλά ο άλλος επίδοτης του, ο Ραφαήλ ντέλ Πίντο, ήταν σοβαρά πληγωμένος.

Από τις ανακρίσεις, που ακολούθησαν, διαπιστώθηκε πως ο Ραφαήλ ντέλ Πίντο είχε έρθει, για να παραλάβει και να φυλακιστεί στη Νέα Υόρκη, μερικούς φίλους του, έχθρους του καθεστώτος, που βρίσκονταν σε κίνδυνο. Η απόπειρά του χαρακτηρίστηκε σαν έγκλημα έχρηστη προσδοκία του σε δίκη, μαζί με τον συντροφο πιλότο.

— Άγαπούσα κάποτε σαν αδελφό μου τον Φιντέλ Κάστρο, είπε ο Ραφαήλ στην απολογία του. Ο Θεός άς τον λυπηθεί, αν σάς αφήσει να με θανατώσει!

Ο Φιντέλ δεν ενδιαφερόθηκε. Μα η αδελφή του, η Χουανίτα, δεν είχε εξαγοσι τον άνθρωπο που άγαπούσε. Κανείς δεν έμαθε τι διαδραματίστηκε άμεσα στους ους τους και πως η Χουανίτα κατάφερε να πείσει το δικτάτορα να την αφήσει να επεμείνει στους στρατιωτικές. Μάλιστα, όμωθ, η όμορφη έρωτευμένη κέρρασε τον άγνωστο που έδωσε. Χαρα στην άγλη της και μόνο ο Ραφαήλ ντέλ Πίντο, ο παλιός φίλος και σημερινός άσπονδος έχθρος του Φιντέλ Κάστρο, βρίσκεται τώρα στη ζωή!

ΟΙ ορμονες τον βυρσεειδούς

Περί τις 60 διαφορες ορμονες έχουν απομονωθι ως τωρα απο το βυρσεειδο άδενα. Αποτελουν όλες τους παραλλαγες της βασικής ορμόνης που το άδενος της «βυρσεϊνης». Οι έπιστημονες μελετούν τα ειδικά αποτελέσματα όρισμένων από τις ορμονες αυτές. Μία απ' αυτές π.χ. ελαττώνει τη γολοπρόσλη στο αίμα, άλλη διεγείρει την καρδιά. Η νεώτερη απ' αυτές, το «τεριβοδοπρηνικό» άδεν, λιγοστεύει τη γολοπρόσλη, αλλά χωρίς ν' αδειήσει καθόλου το βασικό μεταβολισμό.

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ Θεόδωρος και Φιλίππη

Από τους Άγιους της εβδομάδας

Οι δυο αυτοί καλλινοί μαρτυρες του Χριστού — γιοις και μητέρα — έλαψαν στα έωθινα χρόνια του Χριστιανισμού όλην την κατά τον 2ο αιώνα.

Ο Θεόδωρος ήταν ένας διαφορος και γενναίος νέος και ζούσε στην πόλι Πέργη της Παμφυλίας. Έπειδή πίστευε στο Χριστό κι' όμολογούσε με θάρρος την ιδιότητά του σαν μέλους της Έκκλησίας η ρωμαϊκή εξουσία τον συνέλαβε και καταδικάστηκε να καθ' ζωντανός πάνω σε μία μεγάλη σάρα.

Όταν, όμως, τον τοποθέτησαν πάνω σ' αυτή κι' άναψαν από κάτω την πυρά, έγινε ξαφνικά ένας σεισμός.

Η γη σχίστηκε τότε στα δυο στο μέρος εκείνο και ξεπήδησε άφθονο νερό, που έβουσε τη φωτιά.

Επρόκειτο φανερά για μία θεία επέμβασι, που έκανε μεγάλη έντονησι στους ειδωλολάτρεις. Ο πιο έπισμος, μάλιστα απ' αυτούς, ο Ιερέας Διοσκóρος, συγκλονίστηκε τόσο από το γεγονός, ώστε έγινε Χριστιανός. Ο έπαρχος προσάθεσε να μεταπειθή τον Διοσκóρο, αλλά δεν κατάφερε τίποτα και πρόσταξε στο τέλος να τον δολοφονούν στο δήμε.

Στο μεταξύ, φύλαγε το Θεόδωρο στο δεσμωτήριο, πασχίζοντας να σκεπή κανένα έξευτελιστικό τρόπο για να τον θανατώσει.

Ένα άπογεμα ο δεσμοφύλακας άνήγγειλε στον άγιο ότι είχε έρσει μία ηλικιωμένη γυναίκα και ζητούσε να τον δει. Όταν, ύστερα από λίγο, η γυναίκα αυτή άφηνε μπροστά του, ο Θεόδωρος σάστισε. Δεν ήταν άλλη από την άγαπημένη του μητέρα, τη Φιλίππη που πριν από κάποινα χρόνια την είχαν πάρει μαζί τους κάποιι ληστές όταν είχαν επιτεθεί στο χτήμα τους.

Μάνα και γιοις, που τόσο καιρό θαρρούσαν χαμένο ο ένας τον άλλο, άγκαλιάστηκαν και φιληθήκαν.

Η συναντησι τους αυτή ήταν, όμως, σι' άλλη θινά ένα ευτυχισμένο γεγονός. Η Φιλίππη έβρισκε το τελευταίο της παιδί στο κατώφλι του θανάτου.

Από μέρα σε μέρα, από ώρα σε ώρα, ο Θεόδωρος σ' αντιμετώπιζε τον όριστικό χαρισμό απ' όλα θά τον συνέδαν ν' αυτόν τον κόσμο. Θα περνούσε από την πρόσκαιρη, την φθαρτή, τη γήινη πατρίδα στην αιώνια, την ούρανια.

Η Φιλίππη, όμως, δεν ήταν λιγότερο πιστή και φωτισμένη ψυχή απ' ότι ο γιος της. Αντί, λοιπόν, να του έκδηλωση τον πόνο της, αυτή που έμελλε να συνήθει, τον πρότεινε, σαν πραγματική χριστιανή μητέρα, να μείνει σταθερός στην πίστι του και ν' άψηφισι τον μαρτυρικό θάνατο.

Όταν ο έπαρχος πληροφορήθηκε την έπιστάση της Φιλίππης στο παιδί της, έτοιμης τα χέρια του από χαρά. Έκανε τη σκέψη, ότι θα μπορούσε να χρησιμοποιήσι τη στοργή της μητέρας αυτής σαν όργανο για να κλονισι με τη μεσολάβησι της τον Θεόδωρο.

Τη φώναξε, λοιπόν, μπροστά του και με πλανερά λόγια προσπάθησε να την κάνει να έξει σκέψη την έπιστάση της. Όταν άπαρηβή ο νέος το Χριστό.

Η Φιλίππη, όμως, του άποκαλήκε:

— Άγαπώ το παιδί μου όσο τίποτα στον κόσμο. Γι' αυτό δε θά το κάνω το κακό, που μου ζητάς. Τι μεγαλύτερο κακό θα μπορούσε να ύπαρξη από το να στερήσω το Θεόδωρο τη δόξα του μαρτυρίου;

— Έξερεις τι πρόκειται για το κακό; της έλεπε άργισμένος ο έπαρχος. Θα τον θανατώσω με σταυρώσι.

— Δέ λυπάμαι, αλλά γαίρω περισσότερο άκούοντας αυτή τη λεπτομέρεια, άπάντησε η γενναία χριστιανή μητέρα. Ο γιος μου θ' αείωνθι, λοιπόν, να πεθάνη με τον ίδιο τρόπο που πεθανε κι' ο Ιησούς.

Και σένα, όμως, δε θά σ' αφήσω, συνέχισε ο έπαρχος. Θα σε άποκαλώ... — Ευχαριστώ και γι' αυτό, έλεπε η Φιλίππη. Θα έγω έτσι την ευτυχία να συνδέσω το παιδί μου στον παράδεισο και να μπό στη χαρά των ούρανών μαζί του.

Ο έπαρχος έκπληκτος και τις δυο άπειλές του. Η Φιλίππη άποκαλώστηκε. Κι' ο Θεόδωρος άδολήθηκε στον σταυρό. Όταν αντίκρισε τα δυο δοκάρια, ο άγιος γονάτισε κι' έλεπε με κατανύξι:

— Χαίρε τίμιο σχήμα, απ' όπου ξεπήγησε η σωτηρία!

Η ψυχή του πέτυξε στους ούρανους την τρίτη ημέρα. Σε όλο αυτό το διάστημα, καρφωμένος πάνω στον σταυρό, ο έγιος ύπνεε με καρτερικά, δοξάζοντας τον Κύριο για την τιμή που είχε λάβει.

Η μνήμη των δυο ένδοξων μαρτύρων τελείται στις 13 Απριλίου.

Η κόρη του άγιου Θεοδώρου θρίσκει στη «ογή Ιθέρων, στο Άγιον Όρος».

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

ΣΤΑ περισσότερα δρεινά χωριά μας η τελετή του γάμου γίνεται τη δεύτερη Κυριακή του Πάσχα. Είναι το έθιμο παμπάλαιο τόσο για τα μέρη του Όλύμπου, όσο και του Παρνασσού, του Ταυγέτου κι' όλων των ψηλών ελληνικών βουνών, που οι πλαγιές τους είναι γεμάτες από μικρά χωριά βουνησιών. Όλο το χειμώνα από περιοχές μένουσ άποκλεισμένες με τα μέγιστα κρύα και τα σποιδάμενα χιόνια. Ποτέ εκεί δε θ' άκούση κανείς κελάδημα άδωνια, ούτε τα μέσα του καλοκαιριού. Περιέργεια μόνο κάνει πως τα χελιδνι, ενώ είναι ένα πουλι από τα περισσότερα φοβησιάρικα και κοινωνικά (γι' αυτό άλλωστε είναι και άποδημητικό) άποτολμάει να φτάσι ίσα με τα ψύμετρα των δυο χιλιάδων μέτρων για ν' άναγγείλουν τον έρχομό του καλοκαιριού μ' εκείνα τ' ατέλειωτα τερτίσιματά του:

— Τίσι, τίσι, τίσι τίσι... — Έίως, λένε, να κάνει αυτή τη θυσία από φιλοθωπία προς τους πληθυσμούς, εκείνους, τους έβελούσι άξορισμένους για να τους γίνει παρήγορος άγγελος πως η άνοιξη έφτασε και το καλοκαίρι είναι κοντά, πολύ κοντά. Κι' αυτό όμως δε θά κρατήσι πολύ. Δυό μήνες είναι όλοι-όλοι οι βερνιοί. Ένας πάλι είναι το φθινόπωρο κι' άλλος ένας είναι η άνοιξη. Οι άλλοι όχτω είναι της βαρυχειμωνιάς.

Ακόμη τα τριαντάφυλλα εκεί ψηλά άνθίζουν μόλις τον Ιούνιο και η σίκαλι με τα κουκά ώριμάζουν μόλις τον Δεκαπενταύγουστο.

Μου έτυχε Πάσχα να το περάσω στο όρεινό χωριό Καταφυγιο του Όλύμπου. Κι' εκεί έμαθα ότι οι Καταφυγιώτες τους έννιά μήνες του χρόνου βρίσκονται μακριά από τα σπίτια τους, δουλεύοντας στους κάμπους μαραγκοί ή χτίστες και πως ξαναγυρίζουν πίσω τέλη Μαΐου στο σπιτικό τους, σαν άλλες εργάτισσες μείλισες στην κυφέλη. Το καζάντι τους, από τη δουλειά των όχτω ή έννιά μηνών, είναι τιποτένιο σχεδόν. Και μ' αυτό πρέπει να πληρώσουν και τους φόρους και ν' άνταποκριθούν στις άπαραίτητες άνάγκες του σπιτιού. Έτσι γίνονται άναγκαστικά λιτοδίαιτοι πρώγοντας ψωμί, χόρτα και σπάνια τυριά.

Τη λιτή αυτή διαδίσω τους συναγωνίζεσαι ο γάμος που είναι άμοιρος από κάθε πολυτέλεια και έξωτερική επέδειξι. Δε θά δει κανείς, όπως άλλου, άκριβά φορεμένα νηρικά, ούτε κοσμήματα άξια, ούτε ποικιλία φαγητών. Με έγκύρια ύφασμα, τα είναι ραμμένα τα ρούχα του γαμπρού και της νύφης. Κι' από κοσμητικά μερικά άσημένα νομίσματα και τίποτα σκουλαρική έπιχρυσά, θεωρούνται μέγα γεγονόσι, ίσως και σπατάλη...

Τώρα τα τραπέζια τα γαμήλια είναι κι' αυτά φτωχικά. Έχουμε όλησιν κρέας βραστό ή άρνη ψημένο, τυρί και κρασί. Και ο γάμος άρχίζει από την Κυριακή του Πάσχα και τελειώνει την άλλη Κυριακή. Κρατάει, λοιπόν, όχτω μέρες, είναι άπίστευτο αλλά είναι γεγονός ότι σήμε-

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΙ ΓΑΜΟΙ

ρα ακόμη σ' εκείνα τα ψηλά βουνά γίνονται έτσι οι γάμοι από πεντακάσια τόσα χρόνια...

Την πρώτη Κυριακή του Πάσχα μαζεύονται στο σπίτι του γαμπρού και της νύφης τα συγγενικά κορίτσια και κάνουν την προετοιμασία του γάμου, που θα γίνει τη δεύτερη Κυριακή. Οι άνωπαιτες κόρες, τογχοποιώντας τα νηρικά της νύφης, λένε στην όρχη το τραγούδι της πεθεράς της νύφης:

«Η πεθερά της νύφης όλη τη βδομάδα τις στράτες φροκαλούσε, τον θρόνο παρα- (καλούσε)»

— Κύριε μ' να κάνης ήλιο, οι στράτες να στεγνώσουν, χαρά θέλω να κάνω στο μοναχο το γυιό (μου).

Μετά έρχεται η σειρά του τραγουδιού της νύφης, που το λέει στις φιλενάδες της:

«Άχι συντρόφισσές μου, συμνηλικές Τι κακό σάς κάνω και με ξενωπάτε (μου) απ' την καλή μου μάνα και τον καλό μου (κύρη);»

Το τραγούδι του γαμπρού θέλει να φανέρωσι την εύθυνη του νέου νοικοκύρη για το σπιτικό το καινούργιο θ' άνοιξη με την παρθένά που παντρεύεται. Κι' άνοιξη στην όρχη άποχαιρείται το πατρικό το σπίτι του όπου κι' αυτός έζησε χρόνια και μεγάλωσε καταλήγει έτσι:

«Θέλυν κλαίοντασι, φύγυν βουρκωμένους, Πέρυν 'να στρατι τριμμένο μονοτάρι, βρίζω 'να δεντοί ήψηλό σαν κυπαρίσι, πάλιν το ρωτώ, και το καλοζιτάω»

— Δείξε μου, δεντοί, και που να πάω να (μείνω);

— Για οι κλώνοι μου και κρέμα' τ' αμοιά (σου), για η ρίζα μου και πέσε και κοιμήσου!»

Την Παρασκευή το βράδυ στα σπίτια του γαμπρού και της νύφης μαζεύονται πάλι οι στενοί συγγενείς άπου μετά το δείπνο γίνεται το άνάψιαμα της ζώης (προσέμμι). Με αυτό το προθύμι το Σάββατο το πρωί θα γίνει το τεράστιο ψωμί του «γαμπριού άρτου». Αυτό το ζύμασιν που μεγάλου ψωμιού γίνεται από τα κορίτσια και τ' αγόρια του χωριού. Τα κορίτσια κοσκινίζουν και ζυμώνουν, ενώ τ' αγόρια κρατάντας γεωργικά εργαλεία στα χέρια — σαν σύμβολα άφθονιάς

Την Παρασκευή το βράδυ στα σπίτια του γαμπρού και της νύφης μαζεύονται οι στενοί συγγενείς, άπου γίνεται το άνάψιαμα της ζώης...

Το Σάββατο το βράδυ μένουσ ως τα έσημέρια μαζα σχεδόν οι φιλενάδες της νύφης που θα γίνουν και παρηνμφιοι και γλεντούν ως ότου άνατελή η δεύτερη Κυριακή του Πάσχα που είναι και η ημέρα του γάμου. Αυτή την ημέρα βγαίνουν οι προσκεκλημένες των μελών της οικογένειας, κρατώντας παγούρια γεμάτα κρασί και πηγαίνουν από σπίτι σε σπίτι συγγενικά και φίλους για να καλέσουν τους συγγενείς και τους φίλους στο μυστήριο του γάμου, ενώ συγχρόνως τους κερνάει από το διαλεχτό κοκκινέλι, που έχουν μαζί τους.

Μετά από αυτά άκολουθεί το έκδημα του γαμπρού για το σπίτι της νύφης, με όλοκληρη συνοδεία των συγγενών και φίλων. Ένας νέος σ' όλη την διάρκεια αυτής της πορείας κρατούσε κάπαλιότερα χρόνια (γιατί σήμερα πιά αυτό δε γίνεται) μία σημαία από κόκκινο βαμβάκερο ύφασμα, με στουρό από τρία ήλια κι' ένα κίτρινο βασιλικό. Αυτό το δομιάσιν φλάμπουρο «Όταν σπύση η συνοδεία στο σπίτι της νύφης την ύποδεχεται στην πόρτα χορός πάλι των γυναικών με το τραγούδι αυτό:

«Συμπέθερε πως άργηπάτε; Μήπως έμεις (άργηπάμε); Ο κύρ γαμπρός μας άργησε, της νύφης (ρούχα έβρασε)»

παπούτσια της άγόραζε...»

«Όστε» απ' το τραγούδι αυτό μπαίνει πρώτος στο σπίτι ο γαμπρός και άκολουθούν οι άλλοι. Ο γαμπρός άφου κοιτάσθι στην πόρτα και χαιρετίση πρως φορές με άκνυμο στο κεφάλι, ρίχνει μέσα ένα ήλιο κι' αείσας κατόπιν προχωρεί στο μέσα ένα άλλο μέλος της συνοδείας που είναι η νύφη από το χέρι και την παρηνμφία στα άδέλφια της και τα έσδέρφια, που αυτοί θα την πάνε ως την έκκλησια για το μυστήριο του γάμου. Μόλις κατέβουν από το σπίτι και φτάσι τα χέρια όλων εκείνη η νύφη στέκεται και φιλάει τα χέρια όλων εκείνων, που θα περάσουν από μπροστά της για να πάνε στην έκκλησια. Στο μεταξύ η προίκα της θά φορτωθι όλη στα άλογα, ενώ η ίδια φεύγοντας από το πατρικό της δά το άποχαιρείται με τρεις βάσεις όποκλίσας και με το τραγούδι του χορού που λέει:

«Έχε γεια, καλή μου μάνα, οκιάσε γλιόττα στην αλή σου, δεύτερο να μην πατήσι»

Κι' άν πατήσι να γλιώτρησι»

Έπειτα με άνογ βήμα προάγουν έλοι στην έκκλησια όπου γίνεται ο γάμος. Οι παρηνμφιοι βγαίνοντας από εκεί μετά το μυστήριο της προγαμίας το χέρι. Έδώ τελειώνει η διαδικασία το προγαμια αία και η γαμήλια. Άκολουθεί το προγαμιαστικό γάμου και τα καλά σπασίσιμα και με κρέας και κρασί αλλά και με τα προαεζιέτωσα, όπως τα λένε τραγούδια.

«Έχε γεια, καλή μου μάνα, οκιάσε γλιόττα στην αλή σου, δεύτερο να μην πατήσι»

Τι τ'είδ' κίβηρα

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Οι διαπιστώσεις τριών Γερμανών επιστημόνων για τις ώρες ύπνου, που χρειάζεται το παιδί σε κάθε ηλικία.

Πενήντα και κοίμαται, όταν είναι χορτάτο. Έτσι, το μόνο μέσο, ως την ηλικία των τριών μηνών, για να το κάνουμε να κοιμάται, είναι να το ταΐζουμε κανονικά. Σύμφωνα με τα πορίσματα των πειραμάτων, που έγιναν στην Παιδική Πολυκλινική του Μονάχου, το σωστό είναι να ταΐζουμε το νεογέννητο κάθε τρεις ώρες. Για πρώτη φορά τη μέρα στις 6 το πρωί και για τελευταία στις 10 το βράδυ. Αν όμως παρισταται ανόγκη, αν δούμε, δηλαδή, πως το ζήτησε το παιδί, υπονοούμε να το ταΐζουμε ακόμη μία φορά, κατά τη διάρκεια της νύχτας.

Ο ρυθμός στις ώρες του ύπνου αρχίζει, δυσδιάκριτα στην αρχή να εμφανίζεται μετά τον πρώτο μήνα της ζωής του παιδιού. Σίγα - σίγα τότε, το παιδί παύει να ξυπνάει και να κοιμάται σε ακανόνιστα διαστήματα και αρχίζουν να ξεχωρίζουν η περίοδος του ύπνου, τη νύχτα, από την περίοδο του ξύπνου, την ημέρα. Αλλά η μετάβαση αυτή στο καθεστώς των περισσότερων ώρων ύπνου τη νύχτα και περισσότερων ώρων ξύπνου την ημέρα, γίνεται προοδευτικά και ο κανονικός ρυθμός δεν αποκοιμίζεται πριν από τον τρίτο μήνα της ηλικίας του παιδιού. Η αποκαταστασία του, άλλωστε πραγματοποιείται, όπως παρατηρήθηκε, εντελώς φυσιολογικά και δεν πρέπει να αποδοθεί σε επίδραση του εξωτερικού περιβάλλοντος.

Στο δεύτερο τρίμηνο της ζωής του το βρέφος κοιμάται χωρίς διακοπή σχεδόν έξη ώρες τη νύχτα. Ο συνεχής αυτός έξαυρος ύπνος γίνεται συνήθως ανάμεσα στις 7 το βράδυ και στις 6 το πρωί. Στο διάστημα αυτό, το παιδί παίρνει ακόμη έναν - δυό ύπνους μικρότερης διάρκειας. Η συνολική μέση διάρκεια του ύπνου για εκείνα, που μόλις έκλεισαν τους πρώτους τρεις μήνες της ζωής τους, φτάνει τις 14 ως 15 ώρες το ημερονύκτιο και περιορίζεται, για εκείνα, που πλησιάζουν να κλείσουν τους έξη, σε 13 ως 14 ώρες.

Στην περίοδο αυτή, δε ξυπνάει ματαιά του παιδιού δεν βρίσκονται Παράκολοι από το σημερινό τεύχος του «Θεσσαυρού» (σελίς 38) την πρωτότυπη αισθηματική σειρά του εκλεκτού συνεργάτου μας ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΝΟΤΕΣ ΔΙΗΓΟΥΝΤΑΙ...

Κάθε τραγουδί είναι και μία ιστορία - πονεμένη, μελαγχολική, ερωτική... Τραγουδάμε τις νότες του, ψιθυρίζουμε τα λόγια του και φέρνουμε την ύποθεσι που μας υποβάλλει στην καρδιά μας...

Αυτή την ύποθεσι, το τρυφερό ή παραπονεμένο αφήγημα, την ιστορία μιας αγάπης που προσμένεται, ή μιας αγάπης που χάθηκε, που τον αντίλαλο της μάς μεταφέρουμε μελωδικά οι νότες ενός αγαπημένου τραγουδιού, θα δώση για τους αναγνώστες του «Θεσσαυρού» ο Χρήστος Κ. Χαίροπουλος, που είναι από όλες τις πλευρές ο πιο ειδικός γι' αυτό - και σαν συνεργάτης, και σαν συνθέτης και σαν αλκυονίδας των πιο αγαπημένων συνθέσεων της εποχής μας.

σε καμιά συνάρτηση με τον παράγοντα της πείνας. Αν δούμε, λοιπόν, πως το παιδί έχει παραγμένο ύπνο και ξυπνάει κάθε τόσο, πράγμα που παύει να είναι φυσιολογικό σ' αυτή την ηλικία, πρέπει να αναζητήσουμε τις πραγματικές αιτίες γι' αυτό και να φροντίσουμε να τις θεραπεύσουμε, χωρίς να ξεγελιόμαστε πως το παιδί ξυπνάει επειδή πεινάει και να του παραφορτώνουμε το στομάχι.

Από τις παρατηρήσεις, που έγιναν σε παιδιά που διανύανε το δεύτερο έτος της ηλικίας τους, διαπιστώθηκε πως τα παιδιά αυτά μένουν ξυπνά, σε ποσοστό 75 ως 100%, από τις 7 το πρωί ως τις 5 το απόγευμα, και πως κοιμούνται, σε ποσοστό 80%, από τις 7 το βράδυ ως τις 3 το πρωί. Όπως βλέπουμε, δηλαδή, στην ηλικία αυτή τα παιδιά δεν έχουν καμιά έμφυτη κλίση για το μεσημεριώτικο ύπνο και κανουν βασικό λάθος όσοι γονείς επιμένουν να τα πειθαγωγούν να κοιμηθούν αυτές τις ώρες.

Αντίθετα η ανάγκη του μεσημεριώτικου ύπνου παρουσιάζεται στα περισσότερα παιδιά ηλικίας από 2 ως 5 ετών. Η νύστα αυτή τα πιάνει γύρω στις 1 ή 2 το μεσημέρι και φεύγει στο ότι ξυπνούν, κατά κανόνα, εξαιρετικά νωρίς το πρωί. Η έρευνα που έγινε από τους τρεις Γερμανούς επιστήμονες, απέδειξε πως σε ηλικία 2 ως 5 ετών τα 60% των παιδιών ξυπνούν πριν από τις 5 το πρωί και τα 90% πριν από τις 6.

Το πιο περίεργο, ωστόσο, και πιο αξιοσημείωτο, που προέκυψε από τις παρατηρήσεις σχετικά με τον μεσημεριώτικο ύπνο των παιδιών, είναι πως ο ύπνος αυτός δεν επηρεάζεται καθόλου το βράδυ, ότι οι ώρες - δηλαδή που κοιμάται το παιδί το μεσημέρι, δεν αφορούνται από εκείνες που θα κοιμηθεί τη νύχτα. Είναι άλλωστε, λοιπόν, τοξικό και οι τρεις Γερμανοί γιατροί, αυτό, που κάνουν ωρισμένοι γονείς, που εμποδίζουν τα παιδιά τους να κοιμηθούν το μεσημέρι, για να μη χάσουν τον ύπνο τους το βράδυ.

Η ανάγκη του μεσημεριώτικου ύπνου παρατηρείται συχνά, αν και σε μικρότερο ποσοστό, ως το 10ο έτος της ηλικίας του παιδιού. Αν το παιδί εκδηλώνει μία τέτοια ανάγκη και σ' αυτή την ηλικία, δεν πρέπει, για κανένα λόγο, να το εμποδίζουμε. Ένας μεσημεριώτικος ύπνος διάρκειας ως 2 ώρες είναι εντελώς φυσιολογικός.

Όσο για τη φυσιολογική μέση διάρκεια του νυκτερινού ύπνου, αυτή είναι 10½ ως 11 ώρες για ένα παιδί 6 ετών, 9½ ως 10 για ένα παιδί 10 ετών και 8½ ως 9 ώρες για ένα παιδί 14 ετών.

Τέλος, κατά τους τρεις γιατρούς του Μονάχου, η πιο κατάλληλη ώρα να στέλνουμε τα παιδιά να ξυπνήσουν είναι ανάμεσα στις 7 και στις 8 το βράδυ, για τα παιδιά από 6 ως 10 ετών και ανάμεσα στις 10 και στις 11 για τα παιδιά από 11 ως 15 ετών.

Καταλήγοντας δεν θέλουμε να παραλείψουμε ακόμη μία παρατήρησή τους, που δεν άφουρ' αυτός τους γονείς: «Ότι οι σχολεία αρχίζουν, σ' ολοκλήρωση την Εύρωπη - αντίθετα από ό,τι γίνεται στην Αμερική - όπου βολικά νωρίς, κόντοντας πρώτα τον πρώτο ύπνο του παιδιού.

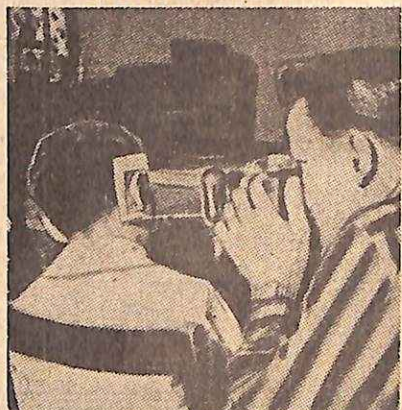
ΚΡΕΒΑΤΙ - ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ

Με το κρεβάτι αυτό, ακόμα και εκείνοι που κοιμούνται πολύ βαρύν, δεν διατρέχουν πια τον κίνδυνο να μη ξυπνούν στην ώρα τους για να φύγουν για το γραφείο ή τη δουλειά τους. Το νέο κρεβάτι, που κατασκευάζει η Αμερικανική Διομηχανία (Σίλμινγκ) έχει ένα ηλεκτρικό μηχανισμό, που συνδέεται με ένα ξυπνητήρι. Έτσι, την ώρα που θα θέλατε να ξυπνήσετε, το μισό κρεβάτι παίρνει μία θέση σχεδόν κάθετη, αναγκάζοντάς σας να σηκωθείτε.

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Ένα καινούργιο αστερίο ήρθε να πλουτίσει την πλειάδα των αστερίων του έλαφρου ελληνικού τραγουδιού. Πρόκειται για τον θεοφάνη Καραβάνη, ο οποίος τραγουδά κάθε βράδυ με επιτυχία σε γνωστό θεατρικό κέντρο και ο οποίος φεύγει σε λίγες μέρες για την Νέα Υόρκη, προκειμένου να ενταχιστεί σ' ένα κέντρο του Μπροντγουάι.

ΑΝΤΙ ΤΙΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

Ο έλληνας καταγωγής Αμερικανός αστυνομικός Ανδρέας Γιανναρέλης διαπίστωσε, ύστερα από μακροχρόνιες μελέτες, πως δεν υπάρχουν δυο άνθρωποι στον κόσμο, που να έχουν τα ίδια αυτιά και πως στο ίδιο άτομο τα αυτιά είναι πάντα διαφορετικά από το άλλο. Με τη διαπίστωση αυτή ο κ. Γιανναρέλης δημιούργησε μία νέα μεθοδό αναγνώρισης, που θ' αντικαταστήσει τα δοκτυλικά αποτυπώματα, όταν ίδιος είναι αδύνατον να ληφθούν τα τελευταία, όπως σε ανθρώπους χωρίς χέρια ή των οποίων τα δάκτυλα έχουν καταστραφεί από εγκαύματα. Στη φωτογραφία μας, ο κ. Γιανναρέλης φωτογραφίζει το αυτί ενός ανώμαλου παιδιού.

Όταν η βασίλισσα εμφανίστηκε, την υποδέχτηκε ένα όμορφο επίσημο εκπλήξας και θαυμασμού. Ο Χάρντελ, στον οποίο είχε την εμπνεύση να καταργήσει, παραμερίζοντας δρόμους πολύ σπουδαιότερα, την είχε ντύσει με ένα υπέροχο άσπρο φόρεμα, που την κολλούσε όσο ήταν δυνατό ένα φόρεμα να την κολλούσε. Και με μία σειρά από άσπρα επίσημα φορέματα, τα οποία παρίσταντο από το άλλο, εμφανίστηκε η βασίλισσα σε όλες τις δεξιότητες που δόθηκαν προς τιμή του βασιλικού ζεύγους.

Αυτό το δέλεαρ της μάλιστα έπαιξε τον ρόλο. Γιατί υπήρχε ως τότε ένας άγραφος κανόνας, που απαγόρευε στις βασίλισσες και στις πριγκίπισσες τις επίσημες εμφανίσεις με ανοιχτόχρωμα φορέματα.

Το παράδειγμα της Έλισβετ ακολουθήθηκε από πολλές και ο κανόνας αυτός στο παλιό καιρό έπαψε να ισχύει. Ο Νόρμαν Χάρντελ είχε σώσει τη βασίλισσα, με και η βασίλισσα είχε ανάψει τον Χάρντελ, που δεν έπαψε να του παρέχει κάθε δυνατή υποστήριξη. Όσο για την Μαργαρίτα, συνεχώς παρασπονδούσε στον επίσημο ρόφη της μητέρας και της αδελφής και προτίμησε τους διάσημους ραπτικούς οίκους του Παρισιού. Τώρα, όμως, που θα ράφει το φόρεμα για τη μεγάλη μέρα της ζωής της, ξεναγούσε σ' εκείνον που αποτελει την ξεχωριστή δύναμη της βασιλοκρατίας, ξεροντας πως εκείνη θα τότε παραπνοή, αν η Μαργαρίτα έβλεπε από τον Νόρμαν Χάρντελ, που πήρε μία κοινή και περνούσε ζωής και τη μετέβαλε σε σωστή βασίλισσα!

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ της Μαργαρίτας

Η ποιητήσισσα το παράγγειλε στον Νόρμαν Χάρντελ, για να μη χαλάσει το χατίρι της μητέρας της.

Μία παράδοσι, που χρονολογείται από αιώνες και που τηρείται με αυστηρή ελπίδα απ' όλες τις μεγάλες οικογένειες, και ιδιαίτερα τις αγγλικές, είναι να μην ραβούν ποτέ οι μικρότερες κόρες το νυφικό τους στον ίδιο ράφη ή στην ίδια μολύβη, που το έγραψε η μεγαλύτερη. Κανείς δεν ξέρει με βεβαιότητα πώς δημιουργήθηκε αυτή η παράδοσι, μα πιθανότερο φαίνεται πως την επιβόλανε οι ίδιες οι υστερότερες, θέλοντας, στην ώρασιότερη μερα της ζωής τους, να είναι διαφορετικά ντυμένες από την εμεγάλη.

Όπως και νάναι, καμιά νεαρή Αγγλίδα της υψηλής αριστοκρατίας δεν παραδίδει ως τώρα αυτόν τον κανόνα. Η πρώτη, που θα τον παραδίδει - όπως παραδίδει και πολλούς άλλους! - πρόκειται να είναι η πριγκίπισσα Μαργαρίτα, που, όπως ανακοινώθηκε, αποφάσισε να παραγγείλει το νυφικό φορέμα της στον εδασικό ράφη, τον Νόρμαν Χάρντελ, τον ίδιο που έγραψε και το νυφικό της αδελφής της στο γάμο της με το Φίλιππο.

Η αγγλική αριστοκρατία έμεινε άναυδη με την ανέπιση αυτή απόφασι και οι πάλι συντηρητικοί σκανδαλιστήκαν.

Η Μαργαρίτα, κατά την γενική γνώμη, φέρεται σαν καλή Αγγλίδα, να σεβάσει την παράδοσι και να καταργήσει σ' όποιον άλλο ράφη του κόσμου της έρεσε κι' όχι στο βασιλικό ράφη.

Η πρώτη εξέγηση, που δόθηκε για την εαρινική απόφασι της, ήταν πως η Μαργαρίτα έβλεπε μ' αυτό τον τρόπο ν' αντιδράσει σε εκείνη, που τη θέλουν από τώρα σαν κοινή άσση και μέλλουσα ακούρα Τζόνες.

Παραγγέλλοντας το νυφικό της στο βασιλικό ράφη, τόνισε επιδεικτικά πως η ίδια τουλάχιστον δεν έχει πάψει να θεωρεί τον εαυτό της σαν βασιλική πριγκίπισσα. Επίσης πως έτσι εννοεί να την αντιμετωπίζουν και οι άλλοι.

Η εξέγηση αυτή πιθανόν ν' ανταποκρίνεται, ως ένα σημείο, προς την αλήθεια, αλλά δεν είναι η μόνη. Παράλληλα με την επιθυμία της να διατηρήσει, στο πείσμα ενός μέτριο γάμου, την πριγκίπισκή της θέσι, η Μαργαρίτα θέλησε να προσφέρει και μία χάρη, μία ικανοποίηση στη μητέρα της, για την οποία τρέφει ξεχωριστή αδυναμία και που υπήρξε η μονή, ανάμεσα στη βασιλική οικογένεια, που της παρασώθηκε με στοργή και κατανόηση στις δύσκολες στιγμές του πρώτου ειδικού της. Ραβόντας το νυφικό της στον Νόρμαν Χάρντελ, η Μαργαρίτα είναι σίγουρη πως θα προσφέρει μία αληθινή χαρά στη μητέρα της.

Δεν αποκλείεται, μάλιστα, όπως λέγεται, να πρόκειται για ένα χατίρι, που η ίδια της το ζήτησε ή την έφανε να καταλάβει πως αυτή το επιθυμούσε.

Κι' αυτό γιατί, εδώ και 22 χρόνια, υπάρχει ένας στενωτός φιλικός δεσμός ανάμεσα στη βασιλομήτορα Έλισβετ και στον Νόρμαν Χάρντελ, δεσμός στηριζόμενος στην αμοιβαία εύγνωμοσύνη.

Το 1938, βασίλισσα τότε η σημερινή βασίλισσα, αντιμετώπισε με δέος την επίσημη επίσημη της στο πλέρυδο του συζύγου της Γεωργίου του ΣΤ', στο Παρίσι.

Ήξερε πως η φωνή δεν την είχε προκίσει ούτε με βασιλοπρέπεια, ούτε με κομψότητα κι' έτρεμε πως θάκανε πολύ κακή εντύπωση στους Παριζιάνους.

Έκείνος, που έσωσε τότε την κατάσταση, ήταν ο νέος και σχεδόν άγνωστος ακόμη ράφης Νόρμαν Χάρντελ.

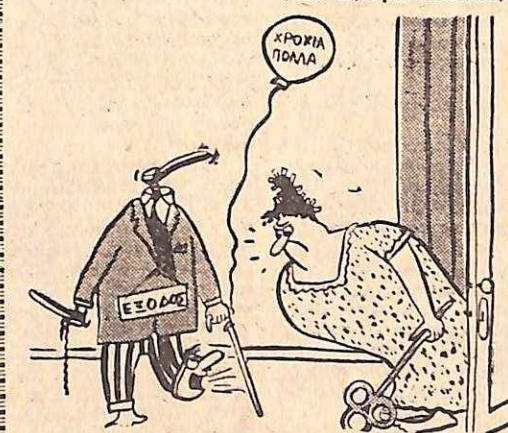
Όταν η βασίλισσα εμφανίστηκε, την υποδέχτηκε ένα όμορφο επίσημο εκπλήξας και θαυμασμού. Ο Χάρντελ, στον οποίο είχε την εμπνεύση να καταργήσει, παραμερίζοντας δρόμους πολύ σπουδαιότερα, την είχε ντύσει με ένα υπέροχο άσπρο φόρεμα, που την κολλούσε όσο ήταν δυνατό ένα φόρεμα να την κολλούσε. Και με μία σειρά από άσπρα επίσημα φορέματα, τα οποία παρίσταντο από το άλλο, εμφανίστηκε η βασίλισσα σε όλες τις δεξιότητες που δόθηκαν προς τιμή του βασιλικού ζεύγους.

Αυτό το δέλεαρ της μάλιστα έπαιξε τον ρόλο. Γιατί υπήρχε ως τότε ένας άγραφος κανόνας, που απαγόρευε στις βασίλισσες και στις πριγκίπισσες τις επίσημες εμφανίσεις με ανοιχτόχρωμα φορέματα.

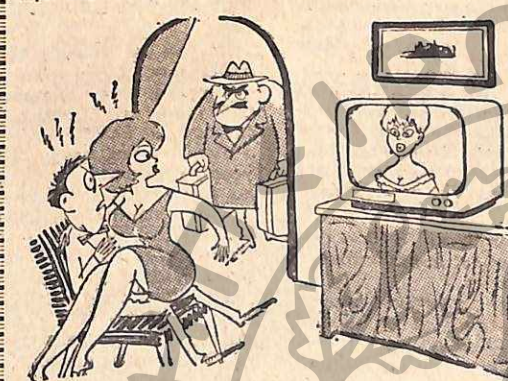
Το παράδειγμα της Έλισβετ ακολουθήθηκε από πολλές και ο κανόνας αυτός στο παλιό καιρό έπαψε να ισχύει. Ο Νόρμαν Χάρντελ είχε σώσει τη βασίλισσα, με και η βασίλισσα είχε ανάψει τον Χάρντελ, που δεν έπαψε να του παρέχει κάθε δυνατή υποστήριξη. Όσο για την Μαργαρίτα, συνεχώς παρασπονδούσε στον επίσημο ρόφη της μητέρας και της αδελφής και προτίμησε τους διάσημους ραπτικούς οίκους του Παρισιού. Τώρα, όμως, που θα ράφει το φόρεμα για τη μεγάλη μέρα της ζωής της, ξεναγούσε σ' εκείνον που αποτελει την ξεχωριστή δύναμη της βασιλοκρατίας, ξεροντας πως εκείνη θα τότε παραπνοή, αν η Μαργαρίτα έβλεπε από τον Νόρμαν Χάρντελ, που πήρε μία κοινή και περνούσε ζωής και τη μετέβαλε σε σωστή βασίλισσα!

Αδερφούλα μου, μπορώ να μείνω απόψε μαζί σας, γιατί τσαντώθηκα με τον άντρα μου ; (Του Β. Χριστοδούλου)

Εφέτος Κατίνα, τη γιότασα μιά χαρά την εορτή σου !

Η σπῆκερ στην τηλεόρασι: Σας ζητούμε συγγνώμη για την απόρριψη αυτή διακοπή!....

Χριστός Άνστη, Καλλιόπη μου !

ΤΟ ΚΑΨΙΜΟ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Εθίμα του παλαιοῦ καιροῦ

Ένα από τα πολλά θρησκοληπτικά εθίμα ήταν και το «κάψιμο του Ιούδα». Σύμφωνα με το εθίμο κάθε συνοικία και κάθε εκκλησία έπρεπε να καψή τον Ιούδα της. Οικογενειάρχες κάθε τάξεως μαζί με τους παπάδες και τις γυναίκες της συνοικίας καταγινόντουσαν να έτοιμάσουν το πανίνο ομοίωμα του «προδοτή», για το κρέμασμα, το τσιγάρισμα και τέλος για το κάψιμο του ομοιώματος και το θάψιμο της καταραμένης στάχτης!

Από τη Μεγάλη Πέμπτη, δηλαδή από τη νύχτα της προδοσίας, άρχιζαν εκείνοι που είχαν αναλάβει να «κρίνουν» τον Ιούδα να συνάδουν κουρελόπαρα και στουτιά, πίνοντας κι' αχμαρ που μ' αυτά θα έφτιαχναν ένα αβλο ομοίωμα ανθρώπου σε φυσικό και συνήθως σε υπερφυσικό μέγεθος. Το λαϊκό των φούσκωναν περισσότερο για ν' άντεχέ, έβρασαν το κεφάλι και το πρόσωπο της β' βαφή των αυτών του Πάσχα και πρόσθεταν στο κεφάλι του ομοιώματος και μαλλιά άρνιου, θέλοντας έτσι να δώσουν σ' αυτό σχήμα και έκφρασι τέρατος.

Αυτός τον Ιούδα τον παρουσίαζαν την Κυριακή της Άναστάσεως και τον κρεμούσαν απ' τον λαϊκό με σκοινί, κοντά στην εκκλησία ή από κανένα ψηλό κλαδί δέντρου ή έστιγαν έπιτόδες ένα ψηλό Ικρίωμα.

Οι νοικοκυράδες έδιναν στους ανθρώπους που έφτιαχναν το ομοίωμα του Ιούδα τα πιο έλκεϊνά, τα πιο λερωμένα κουρέλια που είχαν, ο δε παπάς ή οι έπιτροποι της εκκλησίας έδιναν το σκοινί.

Την ημέρα της Άναστάσεως, οι καλοί χριστιανοί μαζί με το χαριόσυνο τραπέζι του Πάσχα, έπρεπε να παρακολουθήσουν το κρέμασμα του Ιούδα, που θα γινόταν σε λίγο ο στόχος των όπλων και των πιστολιών και που θα τον περνούσαν χιλιάδες σφαίρες έως την Τρίτη του Πάσχα.

Όλη η γειτονία μαζεύονταν γύρω από το ομοίωμα κρατώντας πιστόλια, καριοφύλια κι' αμμοπαπίνες. Ο παπάς, όπλισμένος κι' αυτός, άφου έβελαν δυνατά το άπειλθον ύπηγξτο, άρχιζε να καταριέται τον προδοτή, ριχνοντας συγχρόνως και την πρώτη πιστολιά.

Αυτό ήταν το σύνθημα. Άμέσως, παιδιά, ένω όλοι, άντρες, γέροι και γυναίκες πυροβολούσαν μαζί τον κρεμασμένο Ιουδαίωτη.

Την τρίτη ημέρα του Πάσχα, το πανίνο ομοίωμα που ήταν καταρριπμένο απ' τις σφαίρες, το κατέβαζαν από το Ικρίω ι και το έστερναν έξω απ' τη πόλι ή το χωριό, μακριά από τα σπίτια κι' από τα χτήματα. Έκεί άνοιγαν λάκκο, το έβραβαν και το σκέπαζαν με πέτρες για να χαθή ο «καταραμένος» από το πρόσωπο της γής. Πάνω από τις πέτρες πετούσαν το σκοινί και οι χριστιανοί φεύγοντας από το μέρος εκείνο, έκαναν το σταυρό τους κι' έφτυναν στον κορφο τους.

Το κάψιμο του Ιούδα ως τότε είχε τραυματικά θύματα. Μερικοί σκοτώνονταν ή τραυματίζονταν από τυχαίες σφαίρες, και πολλά σπίτια αναδεμαίονταν τον Ιούδα, που ήταν η αιτία της συμφοράς τους.

Το έθιμο αυτό, από τα τελευταία χρόνια της πρώτης δυναστείας, περιωρίστηκε να γίνεται έξω από τις πόλεις. Έτσι για πολλά χρόνια το κάψιμο του Ιούδα γινόταν στις έρημες κι' άκατοίχτες τότε τοποθεσίες, δηλαδή στο Θροσειό, στους Στύλους, στους Αμολάδες από το Θροσειό, στην πλατεία Βάθης, πελοκήπους και στη σημερινή πλατεία Βρυχών.

Με τον καιρό, όμως, η βαρβαρή αυτή θρησκοληπτική τελετή, έσβυσε. Ο τελευταίος Ιούδας» κήκε στον Άγιο Παύλο, στα 1887. Η εκκλησία τότε είχε στήθει μικρή, απλή, με την γραφικότητα των κίτρινων και των κόκκινων ζωνών των χωρικών εκκλησιών. Είχε το κιναν ζωνών των χωρικών εκκλησιών. Είχε το απαραίτητο πηγάδι και προς το μεσημεριό μέρος της σημερινής εκκλησίας είχε πευκώνα.

Ο Ιούδας» κήκε κρεμασμένος από τα πευκώ. Ο κόσμος έτρεξε εκεί κι' άρχισε να πυροβολή όλη την ημέρα, σβύνοντας έτσι την πολυεσχάρη δίψα του.

Όλην εκείνη την ημέρα το παγκάρι της εκκλησίας δούλευε κι' έκανε χρυσές δουλειές από τα χρημάτα των πιστών.

Τον άλλο χρόνο όμως απαγορεύθηκε γενικά το έθιμο. Η αστυνομία και η χωροφυλακή και το έθιμο. Η αστυνομία και η χωροφυλακή έλασαν αστραπή μέτρα. Έτσι, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες ο Ιούδας» δεν κήκε πιά στην Αθήνα.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΘΑΜΑΡ

Η κόρη της Ερήμου

και τρομερά μυστικά των άριθμών και των σχημάτων. Ο Χειράμ είχε φέρει από την πατρίδα του ξακουσμένους μηχανικούς και διαλεχτούς τεχνίτες, για να τον βοηθήσουν στο έργο του. Άλλ' αυτός έδινε σ' όλους πνοή. Κάτω από τις διαταγές του δούλευαν ακόμη δεκάδες χιλιάδες Έβραίοι, που πηγαίνονταν από το Λίβανο στην 'Ιερουσαλήμ, φερνοντας πέτρες και ξύλα... Ία βεμέλια είχαν μπη τώρα κι οι τοίχοι υψώθηκαν γρήγορα προς τον ουρανό. Το δυσκολότερο, όμως, ήταν ή σκεπή. Κι' ο Σολομών, που διαζόνταν να ιδή τελειωμένο το Ναό, ανυπομονούσε.

Ο Χειράμ δεν περίμενε την έρωτησή του.

—Έφτασε το πρώτο φορτίο με ξύλα για τη σκεπή, αναγγέιλε θριαμβευτικά. Είναι τα καλύτερα κέδρα του Λιβάνου. Οι άνθρωποι μου άρχισαν άμέσως την κατεργασία.

Ο Σολομών σηκώθηκε από το θρόνο του. Το πρόσωπό του, που ήταν σσιγμένο ως πριν από μία στιγμή, έλαμψε τώρα από χαρά.

—Θέλω να τα ιδώ, είπε.

Και προχώρησε προς την έξοδο του παλατιού. Ο Χειράμ κι οι αλλοί του τον άκολουθούσαν.

Η βασιλική συνοδεία χώθηκε σε λίγο στα στενωσόκακα της 'Ιερουσαλήμ.

Για να φτάσουν στο μέρος όπου χτιζόνταν ο Ναός, έπρεπε να περάσουν από την πλατεία της Μεροκαμπά (ουρανό αρματος).

Την ώρα εκείνη, ή πλατεία ήταν γεμάτη από κόσμο. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι χειρονομούσαν ζωηρά και ξεφώνιζαν σαν δαιμονισμένοι...

Πολλοί ήταν άνεβεσμένοι στις γες και τις ταράτσες των γειτονικών σπιτιών.

Άλλ' οι φωνές κι' ο θόρυβος σταμάτησαν, μόλις εμφανίστηκε ή βασιλική συνοδεία.

Στο βάθος της πλατείας υψωνόταν ή στήλη του Νδου, με τις Δέκα Έντολές. Και πλάι σ' αυτήν δρισκόταν μία κυκλική εξέδρα από

χοντρές άπελεκητες πέτρες, ή ένα μεγάλο πάσσαλο στη μέση.

Αυτή την εξέδρα, που έμοιαζε περισσότερο μ' ένα σωρό από πέτρες, οι κάτοικοι της 'Ιερουσαλήμ την έλεγαν «το δρας της πάσσεως». Γιατί ή διαπόμπευσή και ή ντροπή περιμένα εκείνους που άνεβαιναν σ' αυτήν. Στον πάσσαλο, που υψωνόταν άνωμετα στις πέτρες, έδεναν εκείνους που είχαν καταδικασθ ή κάποια σημαντική τιμωρία, πράγμα που, άλλωστε, ήταν το συνηθέστερο εκείνη την εποχή, για να μπορούν όλοι να παρακολουθήσουν το μαρτύριο και την άγωνία τους. Στον ίδιο πάσσαλο έδεναν επίσης τους δούλους, που ο άσέντης τους ήθελε να προσφέρει σαν θέαμα στο λαό την τιμωρία που είχε όρισει γι' αυτούς.

Όλο αυτό το πλήθος κύταζε τώρα προς την εξέδρα.

Ο Σολομών προχώρησε άρρα κι' έφτασε μπροστά στο σωρό από τις πέτρες... Μερικοί στρατιώτες έδεναν εκείνη τη στιγμή μία νέα πλάση από πάσσαλο. Δεξιά κι' άριστερα έστεκαν δυο μαστιγωτές, που κοιτούσαν στα χέρια τους χοντρά λουριά, τυλιγμένα με σύρμα και που από την άκρη τους κρέονταν ένια χάλκινες σφαίριτσες...

Όταν θα δινόταν το σύνθημα, θα κατέβαζαν διαδοχικά τα λουριά τους πάνω στο κορμί της νέας, ως που να συμπληρωθ ή ένας άορισμένος άριθμός από χτυπήματα.

Η νέα δεν έδραζε λέξι από το στόμα της, ούτε προσπαθούσε ν' αντίσταθ ή, ούτε πρόσωπό της ήταν άπλωμένο, μία θαθεία λύπη. Κι' ώστόσο, μ' όλη τη λύπη της, ή φυσιογνωμία της διατηρούσε μία άγέροχη έκφραση, που ξένιζε την ώρα αυτή της σκληρής κι' άτελείωτης δοκιμασίας.

Η ψυχή της δεν είχε λυγίσει κι' οι όδημοί της, που θα της ξεόχιζαν σε λίγο το κορμί, δεν ήσαν άπλωτα, δεν την τρώμαζαν.

Άντί να ζαρώνη μπροστά τους, τους προκαλούσε με την άπάθεια και την περιφρόνησή της.

Ο Σολομών κύταζε με περιέ-

γεια πρώτα κι' ύστερα με θαυμασμό αυτή τη νέα, που τα καταξέσχισμένα ρούχα της μόλις κατάφερναν να κρύψουν τη γύμνια της. Ήταν άληθινά ύπεροχη κι' ή όμορφιά της φάνταζε άσύγκριτα μέσα στο πρωινό φώς... Ο ήλιος της Παλαιστίνης είχε περάσει το χρυσάφι του πάνω στην έπιδεομίδα της κι' είχε ζεστάνει τις γραμμές κι' έναρμονίσει τις αναλογίες του κορμιού της. Το πρόσωπό της έμοιαζε σαν να ήταν στιαγμένο από λυωμένο κεχριμπαίρι, που είχε λυμωθ ή με οροπέταλα και δρόσο της αλγής. Πλούσια έδέναινα μαλλιά, που πάνω τους περνούσαν χρυσάφιές άνταυγίες, πλάσιοναν αυτό το πρόσωπο... Τα μάτια του βασιλιά κατέβηκαν ύστερα από στήθος της, που παλλόταν στον ήρεμο κι' άργό ρυθμό της άναπνοής της, κι' από κει γλίστρησαν στη μέση με τις τσιουετικές καμπύλες, στις χυτές κνήμες και τους λεπτοδουλεμένους άστράγαλους...

Ο Σολομών ένωισε μια άνατοιχία σ' όλο του το κορμί. Δεν μπορούσε πια να τακθ ή τα μάτια του απ' αυτή τη νέα.

—Ποιά είναι και τί έκανε; ρώτησε με φωνή δραχνή από την συγκίνηση.

—Λέγεταί Θαμάρ και είναι Μωαβίτισσα, άπάντησε ο φίλος και μυστικοσύμβουλος του Ζαβούθ που είχε τρέξει κι' όλας γιά να ζητήσει πληροφορίες. Οι στρατιώτες μας την άιχαλωτίσαν μαζί με πολλούς άλλους συμπατριώτες της στην τελευταία έπιχείρησή που έκαμαν στο Μωαβ κι' ή νέα αυτή πουλήθηκε στην άγορά των δούλων.

—Ποιος την άγόρασε; ρώτησε ο Σολομών.

Ο Ζαβούθ κόμπιασε. Έπρεπε λοιπόν, να π ή όλη την άλήθεια στο βασιλιά; Στο τέλος, το άποφάσισε.

—Ο άδελφός σου Άδωνίας, άπάντησε.

—Κι' ο άδελφός μου γιατί την έστειλε εδώ;

—Γιά να την τιμωρήσ η.

—Τί κακό έκανε, λοιπόν, αυτή ή νέα;

—Βασιλιά, άπάντησε ο Ζαβούθ, από το στόμα μου θ' άκούσεις μόνο όσα έμαθα από τον έκασονταρχο που την έφερε εδώ... Ο άδελφός σου, άφου την άγόρασε, την πήγε στο σπίτι του, όπου τις έδωσε ξεχωριστή θέσι άνάμεσα στις άλλες γυναίκες του και τη γέμισε δώρα. Ή νέα αυτή, όμως, στάθηκε άχάριστη.

—Και ποιά είναι ή άχαριστία της; ρώτησε ο Σολομών.

—Μία νύχτα, την περασμένη έβδομάδα, ο άδελφός σου την έπισκέφθηκε στο δωάτιό που της είχε παραχωρήσει και θέλησε να μείν η μαζί της, όπως ήταν δικαίωμα του. Άλλ' ή Μωαβίτισσα τον χτύπησε μ' ένα καντηλιέρι στο πρόσωπο κι' έπειτα πήδησε από ένα παράθυρο κι' έφυγε...

—Και πώς βούσκειταί εδώ;

—Ο άδελφός σου έστειλε άμέσως πολλούς καθάλληρδες γιά να τη βρουν... Μερικοί απ' αυτούς, λοιπόν, την προέβασαν στην έρημο του Μωαβ κει την έφεραν πίσω.

—Κι' ο άδελφός μου την καταδίκασε να μαστιγωθ ή;

—Ναι. Ο πρίγκιπας Άδωνίας πρόσταξε να ή μαστιγώσουν σάραντα φορές μπροστά σ' όλο το λαό της 'Ιερουσαλήμ.

Ο Σολομών έκανε να φύγη. Οι σκέψεις με τον άδελφό του δεν ήταν ποτέ καλές και τον τελευταίο καιρό είχαν χειροτερέψει πολύ. Το πιδ φρόνιμο ήταν, λοιπόν, να μην άνακατευθ ή αυτή την ύπόθεσι.

γιά να μ ή μεγαλώσει την έθρα που τον χώριζε από τον Άδωνία... Άλλά, μ' όλο που ήθελε να φύγη, τα πόδια του έμειναν καρφωμένα στο χώμα. Δεν κατάφερε να τα κουνήσει. Μία παράξενη πάλη γινόταν μέσα του. Κι' ή πάλη αυτή θόλωσε το μυαλό ή άναστάωσε τη σκέψη του.

—Πόσα χρόνια έδωσε ο άδελφός μου γιά να άγοράση αυτή τη νέα; ρώτησε τέλος.

—Μόνο έξηντα θηνάρια, γιάτι όλοι άποτραβήχτηκαν, μόλις είδαν την προτίμησή του γι' αυτή τη Μωαβίτισσα, άπάντησε ο Ζαβούθ. Η άλήθεια είναι, πως αξίζει πολύ περισσότερο.

Ο Σολομών φώνασε τότε τον Άδωνιά, τον έπιτάχτη των φόρων, που ήταν ταυτόχρονα και βασιλικός θησαυροφύλακας.

—Θά γυρίσει στον άδελφό μου τα έξηντα θηνάρια που πλήρωσε γιά ν' άγοράση αυτή τη νέα και θα του δώσης άλλα έξακόδια από το δικό μου ταμείο, του έπλε. Μει τα χρήματα αυτά μπορεί ν' άγοράση όσες γυναίκες θέλει.

Και τη Μωαβίτισσα τί θα την κάνανε; ρώτησε ο Ζαβούθ.

—Πήγαίνε την στο παλάτι μου, άπάντησε ο Σολομών. Όταν θά γυρίσω εκεί, θά σκεφτώ γιά την τύχη της.

Εκείνοι που δρισκονταν στην πλατεία της Μεροκαμπά άπόρριξαν βλέποντας τον βασιλιά ν' άνεβαίν η στο «δρας της πάσσεως».

Ο Σολομών, όταν έφτασε στην κορυφή του πέτρινου σωρού, πρόσταξε τους στρατιώτες να λήσουν τη νέα. Άπλωσε ύστερα το χέρι του πάνω από το κεφάλι της, γιά να δείξη ότι ή κόρη αυτή του Μωαβ δρισκόταν κάτω από την προστασία του.

Τη στιγμή εκείνη, τα δλέμματα του βασιλιά και της Θαμάρ διασταυρώσαν. Το πρόσωπό της νέας έγινε τότε καταπόφυρο και τα χείλη της τρεμούλιασαν.

—Είχα άκουσει να έγκωμιάζουν ή δικαιοσύνη σου, άλλα τώρα έχω την καλύτερη άπόδειξη γι' αυτήν, έπλε. Η Θαμάρ δεν θά ξεγάσ η ποτέ την εύγνωμοσύνη που σου χρωστάει.

Η φωνή της ήταν γλυκιά και μελωδική και το βλέμμα της σαν το νερό που έτρεχε από την πηγή της Βηθεσδά, στην κοιλάδα του 'Ιωσαφάτ.

Τα λόγια της, ώστόσο, έκαναν το βασιλιά ν' άνατριχιάσ η.

Όταν σε λίγο έφυγε από την πλατεία της Μεροκαμπά γιά να συνεχίση την πορεία του προς το Ναό, μία σκέψη στριφογυρίσε μέσα στο μυαλό του: Ήταν από δικαιοσύνη και συμπόνια που είχε ένδιαφερέθ η για την άτυχη Θαμάρ ή από λαχτάρα και πόθο γιά την όμορφιά της; Η σκέψη αυτή δεν τον άφησε να χαρή όσο θα έπιθυμούσε τις προόδους του μεγάλου έργου του και τον έκανε άπόρροστο στις έξηγήσεις που του έδινε ο σφοδς Χειράμ. Τον συνάδευσε κατόπιν στο δρόμο του γυρισμού και δεν έφυγε όλη την ήμερα από το μυαλό του.

Ο ΚΗΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΖΩΝΤΑΝΑ ΑΥΛΟΥΔΙΑ

«Και όση ήματιών σου υπέρ πάντα τα άρματα», Άσμα Άσμάτων Γ, 10

Ο Σολομών έσερνε τα θήματά του μέσα στις άπέραντες αίθουσες του μεγάλου παλατιού που είχε χτίσει πάνω στο λόφο Μιλώ, στο μέρος όπου οι Σουφείτ (Κριτές) του 'Ισραήλ δικάζαν άλλοτε το λαό. Η ψυχή του ήταν βαρειά και μέσα στο μυαλό του οι σκέψεις υπερεδόναν ή υιά με την άλλη, έτσι, που δεν μπορούσε να σταματήσ η σε καμμία.

Και πάντα ή ίδια ένόησι άέβαινε στα χείλη του: Γιατί είχε

γλυτώσει τη Μωαβίτισσα Θαμάρ από τα λουριά των μαστιγιωτών; Έυρισκε, λοιπόν, άδικη την τιμωρία που είχε όρισει ο άδελφός του γι' αυτήν; Όχι μόνο ο Άδωνίας, που στις φλέβες του κυλούσε το αίμα του Δαυίδ, άλλα και κάθε Έβραίος, που ήταν άρεκτα πλούσιος και δυνατός γιά ν' άγοράζη δούλους, θά μπορούσε να κάμ η το ίδιο. Η δικαιοσύνη δρισκόταν πάντα στην ύπηρεσι των ισχυρών.

Ταν το όπλο κι' ή άσπίδα τους. Χωρίς αυτήν, ή δύναμή τους θά γκρεμιζόταν κι' ούτε θά μπορούσαν να θησαυρίζουν με τον κόπο και των ιδρώτα των άδυνάτων...

Η μήπως είχε λυπηθ ή αυτή τη νέα; Άλλά γιάτι δεν είχε σώσει την όμορφη Έλισαμά, που το πλήθος τη λιθοβόλησε έπειδή είχε προδώσει τον άφέντη της στην άγκαλιά ενός σκλάβου; Πρόσεξ άλλες δεν είχαν την ίδια τύχη, μ' όλο που δεν σήκωναν το χέρι τους πάνω στον άφέντη τους, όπως είχε κάνει ή Θαμάρ, άλλα μόνο γιάτι τον παρακούσαν ή τον δυσάρεστησαν; Κι' ώστόσο, ή τύχη καμιάς απ' αυτές τις γυναίκες δεν την είχε συγκινήσει...

Ο Άδωνίας, αν ήταν άλήθεια πως ή Θαμάρ τον είχε χτυπήσει στο κεφάλι, θά μπορούσε να διατάξ η να την θανατώσουν, κι' όλοι βέβαιοναν αυτή την άπόφασή του δίκαιη και σωστή.

Άλλ' είχε διατάξει μόνον να την μαστιγώσουν. Γιατί, λοιπόν, έδειξε αυτή την έπιείκεια γιά τη Θαμάρ; Μήπως την άγαπούσε;

Η σκέψη αυτή άναστάωσε το βασιλιά.

Άντί να τον άφήνω εδώ, γιά να συνωμοτή με τον 'Ιωάβ και τους άλλους που δυσάρεστήθηκαν γιάτι ο πατέρας του άφησε σε μένα το θρόνο του, θά ήταν καλύτερο ν' άν τον στείλω να πολεμήσ η τους Άμαλκίτες ή τους Φιλισταίους, φιθύρισε.

Άλλά ντράπηκε άμέσως γιά τα λόγια που είχαν βγ ή από το στόμα του. Ουάροταν, λοιπόν, σ' άνοιχτή σύγκρουσι με τον άδελφό του γιά το χατήρι μίας γυναίκας, που μόλις έκείνο το πρωί, την είχε ιδ ή γιά πρώτη φορά; Άντί να βασανίζ η το μυαλό του, δεν ήταν καλύτερο ν' άνατριχιάσ η;

—Αντί να τον άφήνω εδώ, γιά να συνωμοτή με τον 'Ιωάβ και τους άλλους που δυσάρεστήθηκαν γιάτι ο πατέρας του άφησε σε μένα το θρόνο του, θά ήταν καλύτερο ν' άν τον στείλω να πολεμήσ η τους Άμαλκίτες ή τους Φιλισταίους, φιθύρισε.

Άλλά ντράπηκε άμέσως γιά τα λόγια που είχαν βγ ή από το στόμα του. Ουάροταν, λοιπόν, σ' άνοιχτή σύγκρουσι με τον άδελφό του γιά το χατήρι μίας γυναίκας, που μόλις έκείνο το πρωί, την είχε ιδ ή γιά πρώτη φορά; Άντί να βασανίζ η το μυαλό του, δεν ήταν καλύτερο ν' άνατριχιάσ η;

—Αντί να τον άφήνω εδώ, γιά να συνωμοτή με τον 'Ιωάβ και τους άλλους που δυσάρεστήθηκαν γιάτι ο πατέρας του άφησε σε μένα το θρόνο του, θά ήταν καλύτερο ν' άν τον στείλω να πολεμήσ η τους Άμαλκίτες ή τους Φιλισταίους, φιθύρισε.

Άλλά ντράπηκε άμέσως γιά τα λόγια που είχαν βγ ή από το στόμα του. Ουάροταν, λοιπόν, σ' άνοιχτή σύγκρουσι με τον άδελφό του γιά το χατήρι μίας γυναίκας, που μόλις έκείνο το πρωί, την είχε ιδ ή γιά πρώτη φορά; Άντί να βασανίζ η το μυαλό του, δεν ήταν καλύτερο ν' άνατριχιάσ η;

—Αντί να τον άφήνω εδώ, γιά να συνωμοτή με τον 'Ιωάβ και τους άλλους που δυσάρεστήθηκαν γιάτι ο πατέρας του άφησε σε μένα το θρόνο του, θά ήταν καλύτερο ν' άν τον στείλω να πολεμήσ η τους Άμαλκίτες ή τους Φιλισταίους, φιθύρισε.

Άλλά ντράπηκε άμέσως γιά τα λόγια που είχαν βγ ή από το στόμα του. Ουάροταν, λοιπόν, σ' άνοιχτή σύγκρουσι με τον άδελφό του γιά το χατήρι μίας γυναίκας, που μόλις έκείνο το πρωί, την είχε ιδ ή γιά πρώτη φορά; Άντί να βασανίζ η το μυαλό του, δεν ήταν καλύτερο ν' άνατριχιάσ η;

—Αντί να τον άφήνω εδώ, γιά να συνωμοτή με τον 'Ιωάβ και τους άλλους που δυσάρεστήθηκαν γιάτι ο πατέρας του άφησε σε μένα το θρόνο του, θά ήταν καλύτερο ν' άν τον στείλω να πολεμήσ η τους Άμαλκίτες ή τους Φιλισταίους, φιθύρισε.

Άλλά ντράπηκε άμέσως γιά τα λόγια που είχαν βγ ή από το στόμα του. Ουάροταν, λοιπόν, σ' άνοιχτή σύγκρουσι με τον άδελφό του γιά το χατήρι μίας γυναίκας, που μόλις έκείνο το πρωί, την είχε ιδ ή γιά πρώτη φορά; Άντί να βασανίζ η το μυαλό του, δεν ήταν καλύτερο ν' άνατριχιάσ η;

—Αντί να τον άφήνω εδώ, γιά να συνωμοτή με τον 'Ιωάβ και τους άλλους που δυσάρεστήθηκαν γιάτι ο πατέρας του άφησε σε μένα το θρόνο του, θά ήταν καλύτερο ν' άν τον στείλω να πολεμήσ η τους Άμαλκίτες ή τους Φιλισταίους, φιθύρισε.

Άλλά ντράπηκε άμέσως γιά τα λόγια που είχαν βγ ή από το στόμα του. Ουάροταν, λοιπόν, σ' άνοιχτή σύγκρουσι με τον άδελφό του γιά το χατήρι μίας γυναίκας, που μόλις έκείνο το πρωί, την είχε ιδ ή γιά πρώτη φορά; Άντί να βασανίζ η το μυαλό του, δεν ήταν καλύτερο ν' άνατριχιάσ η;

—Αντί να τον άφήνω εδώ, γιά να συνωμοτή με τον 'Ιωάβ και τους άλλους που δυσάρεστήθηκαν γιάτι ο πατέρας του άφησε σε μένα το θρόνο του, θά ήταν καλύτερο ν' άν τον στείλω να πολεμήσ η τους Άμαλκίτες ή τους Φιλισταίους, φιθύρισε.

Άλλά ντράπηκε άμέσως γιά τα λόγια που είχαν βγ ή από το στόμα του. Ουάροταν, λοιπόν, σ' άνοιχτή σύγκρουσι με τον άδελφό του γιά το χατήρι μίας γυναίκας, που μόλις έκείνο το πρωί, την είχε ιδ ή γιά πρώτη φορά; Άντί να βασανίζ η το μυαλό του, δεν ήταν καλύτερο ν' άνατριχιάσ η;

—Αντί να τον άφήνω εδώ, γιά να συνωμοτή με τον 'Ιωάβ και τους άλλους που δυσάρεστήθηκαν γιάτι ο πατέρας του άφησε σε μένα το θρόνο του, θά ήταν καλύτερο ν' άν τον στείλω να πολεμήσ η τους Άμαλκίτες ή τους Φιλισταίους, φιθύρισε.

Άλλά ντράπηκε άμέσως γιά τα λόγια που είχαν βγ ή από το στόμα του. Ουάροταν, λοιπόν, σ' άνοιχτή σύγκρουσι με τον άδελφό του γιά το χατήρι μίας γυναίκας, που μόλις έκείνο το πρωί, την είχε ιδ ή γιά πρώτη φορά; Άντί να βασανίζ η το μυαλό του, δεν ήταν καλύτερο ν' άνατριχιάσ η;

—Αντί να τον άφήνω εδώ, γιά να συνωμοτή με τον 'Ιωάβ και τους άλλους που δυσάρεστήθηκαν γιάτι ο πατέρας του άφησε σε μένα το θρόνο του, θά ήταν καλύτερο ν' άν τον στείλω να πολεμήσ η τους Άμαλκίτες ή τους Φιλισταίους, φιθύρισε.

Άλλά ντράπηκε άμέσως γιά τα λόγια που είχαν βγ ή από το στόμα του. Ουάροταν, λοιπόν, σ' άνοιχτή σύγκρουσι με τον άδελφό του γιά το χατήρι μίας γυναίκας, που μόλις έκείνο το πρωί, την είχε ιδ ή γιά πρώτη φορά; Άντί να βασανίζ η το μυαλό του, δεν ήταν καλύτερο ν' άνατριχιάσ η;

—Αντί να τον άφήνω εδώ, γιά να συνωμοτή με τον 'Ιωάβ και τους άλλους που δυσάρεστήθηκαν γιάτι ο πατέρας του άφησε σε μένα το θρόνο του, θά ήταν καλύτερο ν' άν τον στείλω να πολεμήσ η τους Άμαλκίτες ή τους Φιλισταίους, φιθύρισε.

Άλλά ντράπηκε άμέσως γιά τα λόγια που είχαν βγ ή από το στόμα του. Ουάροταν, λοιπόν, σ' άνοιχτή σύγκρουσι με τον άδελφό του γιά το χατήρι μίας γυναίκας, που μόλις έκείνο το πρωί, την είχε ιδ ή γιά πρώτη φορά; Άντί να βασανίζ η το μυαλό του, δεν ήταν καλύτερο ν' άνατριχιάσ η;

—Αντί να τον άφήνω εδώ, γιά να συνωμοτή με τον 'Ιωάβ και τους άλλους που δυσάρεστήθηκαν γιάτι ο πατέρας του άφησε σε μένα το θρόνο του, θά ήταν καλύτερο ν' άν τον στείλω να πολεμήσ η τους Άμαλκίτες ή τους Φιλισταίους, φιθύρισε.

Άλλά ντράπηκε άμέσως γιά τα λόγια που είχαν βγ ή από το στόμα του. Ουάροταν, λοιπόν, σ' άνοιχτή σύγκρουσι με τον άδελφό του γιά το χατήρι μίας γυναίκας, που μόλις έκείνο το πρωί, την είχε ιδ ή γιά πρώτη φορά; Άντί να βασανίζ η το μυαλό του, δεν ήταν καλύτερο ν' άνατριχιάσ η;

—Αντί να τον άφήνω εδώ, γιά να συνωμοτή με τον 'Ιωάβ και τους άλλους που δυσάρεστήθηκαν γιάτι ο πατέρας του άφησε σε μένα το θρόνο του, θά ήταν καλύτερο ν' άν τον στείλω να πολεμήσ η τους Άμαλκίτες ή τους Φιλισταίους, φιθύρισε.

Άλλά ντράπηκε άμέσως γιά τα λόγια που είχαν βγ ή από το στόμα του. Ουάροταν, λοιπόν, σ' άνοιχτή σύγκρουσι με τον άδελφό του γιά το χατήρι μίας γυναίκας, που μόλις έκείνο το πρωί, την είχε ιδ ή γιά πρώτη φορά; Άντί να βασανίζ η το μυαλό του, δεν ήταν καλύτερο ν' άνατριχιάσ η;

—Αντί να τον άφήνω εδώ, γιά να συνωμοτή με τον 'Ιωάβ και τους άλλους που δυσάρεστήθηκαν γιάτι ο πατέρας του άφησε σε μένα το θρόνο του, θά ήταν καλύτερο ν' άν τον στείλω να πολεμήσ η τους Άμαλκίτες ή τους Φιλισταίους, φιθύρισε.

Άλλά ντράπηκε άμέσως γιά τα λόγια που είχαν βγ ή από το στόμα του. Ουάροταν, λοιπόν, σ' άνοιχτή σύγκρουσι με τον άδελφό του γιά το χατήρι μίας γυναίκας, που μόλις έκείνο το πρωί, την είχε ιδ ή γιά πρώτη φορά; Άντί να βασανίζ η το μυαλό του, δεν ήταν καλύτερο ν' άνατριχιάσ η;

—Αντί να τον άφήνω εδώ, γιά να συνωμοτή με τον 'Ιωάβ και τους άλλους που δυσάρεστήθηκαν γιάτι ο πατέρας του άφησε σε μένα το θρόνο του, θά ήταν καλύτερο ν' άν τον στείλω να πολεμήσ η τους Άμαλκίτες ή τους Φιλισταίους, φιθύρισε.

Άλλά ντράπηκε άμέσως γιά τα λόγια που είχαν βγ ή από το στόμα του. Ουάροταν, λοιπόν, σ' άνοιχτή σύγκρουσι με τον άδελφό του γιά το χατήρι μίας γυναίκας, που μόλις έκείνο το πρωί, την είχε ιδ ή γιά πρώτη φορά; Άντί να βασανίζ η το μυαλό του, δεν ήταν καλύτερο ν' άνατριχιάσ η;

λύτερο να την βγάλ η από τη σκέψη του;

Άφριο κι' όλας, θά την ξανάστελνε στον άδελφό του, κι' άς την έκανε ό,τι ήθελε.

Άκουσε, ξαφνικά, θήματα πίσω του. Έκείνος που είχε πάρει το βάρος να τασάη τις σκέψεις του, ήταν ο Άδωνιάς, ο θησαυροφύλακός του.

—Είδες τον άδελφό μου; διάστηκε να τον ρωτήσ η ο Σολομών.

—Ο πρίγκιπας είχε πεί για κυνήγι και μόλις τώρα γύρισε, άπάντησε ο Άδωνιάς.

—Τού έδωσες τα χρήματα που σου έπλε;

—Δεν δέχτηκε ούτε τα έξηντα θηνάρια, ούτε τα έξακόδια.

—Είχε την τόλη ν' άρνηθ η; —Να ποιά ήταν ή άπάντησή του: «Πήγαίνε να πής στον άδελφό μου ότι δεν σκέφθηκα να πουλήσω ούτε την κόρη του Μωαβ, ούτε καμμία άλλη από τις γυναίκες μου. Όταν άποφασίσω, θά όρίσω έγω την τιμή... Πες άκόμη στον άδελφό μου, ότι, παίρνοντάς μου κάτι που ήταν δικό μου, μ' έκλεψε, κι' ότι θα το ζητήσω λόγο γι' αυτό, μπροστά σ' όλο το λαό της 'Ιερουσαλήμ».

Ο Σολομών γλίστρησε.

—Ο Άδωνιάς έχει μεγάλη γλώσσα, τραούισε.

—Και φίλους πολλούς και δυνατούς, πρόσθεσε σιγά ο Άδωνιάς.

Ο Σολομών έτρεξε άμέσως κοντά του και τον τράνταξε από τους ώμους.

—Τί θέλεις να πής; τον ρώτησε.

—Δεν είχα ποτέ διαφορετική γνώμη από το βασιλιά μου, άπάντησε τρουαγμένος ο Άδωνιάς. Λέω μόνο πως, άφου ο Άδωνιάς δεν πουλήσε τίποτα, έξουσιάζει πάντα έκείνο που είχε και πριν.

—Ένωσεις ότι ή Θαμάρ είναι δική του;

—Και θέβαια. άφου την άγόρασε.

—Τού έδωσα δέκα φορές τα χρήματα που πλήρωσε.

—Αυτός, όμως, δεν θέλει να πουλήσ η τη Θαμάρ.

—Όποτε κι' έγω θέλω να την άγοράσω, άπάντησε ο Σολομών. Ή μοναδική μου πρόθεσι ήταν να την σώσω από το μαρτύριο της... Άφριο θά του την γυρίσω.

—Γιατί όχι από τώρα; έπλε ο Άδωνιάς.

Άλλ' ο Σολομών δεν άκουσε τα λόγια του. Βγήκε διαστικά από την αίθουσα, πέρασε άνάμεσα από τους φρουρούς που στέκονταν στους διαδρόμους και κατέβηκε τις σκάλες.

—Τό άρμα μου! φώνασε όταν έφτασε στη μεγάλη αλή του παλατιού.

Θά πήγαίνε στην πρώτη από τις γυναίκες του, την Άχεετίπ, που της είχε χτίσει ένα μεγαλόπρεπο παλάτι κοντά στο δικό του.

Η Άχεετίπ, ήταν κόρη του Φαραώ και σ' αυτό χωροτόπος τη μεγάλη τιμή που της είχε κάνει. Γιατί δεν ήταν ούτε πιδ όμορφη, ούτε πιδ γοητευτική από τις άλλες.

Άλλ' ο Σολομών φοβόταν τον Αίγυπτιο, που ήταν ο ισχυρότερος από τους βασιλιάδες της εποχής του κι' ήθε

τράδια—διαμάντι, δαμάσκηνο, σουμ-
πίνι, σάπφειρος, αμέθυστος, δ-
νις, βήρυλλος, αχάτης, τοπάζιο,
σμαράγδι, χουσλίθος, ιασπίς—
που αντιπροσώπευαν τις δώδεκα
φυλές του 'Ισραήλ, συμβόλιζαν τη
συνένωσή τους, που έδινε τη δύ-
ναμι στο ιουδαϊκό κράτος. Ο
πατέρας του, ο βασιλιάς Δαυίδ,
είχε πετύχει αυτή τη συνένωση έ-
πειτα από σκληρούς κι αιματη-
ρούς αγώνες και τώρα το δικό του
χρόος ήταν να την διατηρήσει. Ο
πιστός Ζαβούθ είχε δίκιο. Δεν έ-
πρεπε να ρισκάρει στην απόφασί
του.

Ο Σολομών κάθισε στο θρόνο
του και κίτταξε έναν-έναν εκεί-
νους που είχαν έρθει για να τον
βούν.

—'Από τότε ο αδελφός μου
πήρε τη συνήθεια ναρχεται για
να μου μιλήσει, σέρονοντας μαζί
του και τους φίλους του; ρώτησε
ύστερα με ήρεμη φωνή.

—Πότε ο αδελφός μου θα πά-
ψη να με κλέβει; ρώτησε με τη
σειρά του ο 'Αδωνίας. Οι άνθρω-
ποι αυτοί που αποκάλειες φίλους
μου και που εγώ δεν τολιάω να
τους δώσω αυτό το όνομα, γιατί
μόνο σεβασμό και ταπεινότητα
αυτοί που στήριξαν το θρόνο του
πατέρα μας πάνω στους γερούς
ώμους τους κι' έβαλαν γι' ασπί-
δα ολόγυρά του τη δύναμη και τη
σοφία τους, θόβαν μαζί μου για
να γίνουν μάρτυρες της μεγάλης
αδικίας που μου έκαμες.

Ο Σολομών χλώμιασε. Είχε,
ξαφνικά, την εντύπωση πως ήταν
έναν κατηγορούμενο που περι-
στοιχίζονταν από σκληρούς κι' ά-
δυσώπητους κριτές.

—Για ποιά αδικία μιλάς; ρώ-
τησε με βροχή φωνή.

Ο 'Αδωνίας γέλασε σαρκασ-
τικά.

—'Έχεις δίκιο να με ρωτάς
για ποιά αδικία ήρθα να σου μι-
λήσω, απάντησε. Γιατί είναι τό-
σες πολλές, που, αν άρχιζα να
τις άπαριθμώ, θα μ' εύρισκε η
νύχτα, χωρίς να μπορέσω να τις
πώ όλες. 'Αλλά σαν να μ'ην έφα-
ναν όλες οι άλλες, απλάσες και
χτές ακόμη ύπουλα το χέρι σου
και με ξανάκλειψες.

—Τί σου έκλεψα, αδελφέ μου;
ρώτησε ο Σολομών.

—Όλος ο λαός της 'Ιερουσα-
λήμ μιλάει για την κλοπή σου
και συ κάνεις πως δεν την ξε-
ρεis; φώναξε ο 'Αδωνίας. Στείλε
τους ανθρώπους σου να ρωτήσουν
άντρες και γυναίκες: «Ποιος έ-
κλεψε από τον 'Αδωνία τη σκλά-
βα του Θαμάρ;»

»Να ή απάντησι που θα του δώ-
σουν όλοι: «Ο αδελφός του Σο-
λομών».

—Την είχε καταδικάσει σε
μιά σκληρή τιμωρία και θέλησα
να τη σώσω, τραύλισε ο Σολομών.

—Μήπως εκείνος που κάθεται
στο θρόνο του Δαυίδ θ' άρνηθή
στους 'Ιουδαίους το δικαίωμα να
κάνουν τους σκλάβους τους, δι-
τι θέλουν; είπε ο Ναχώρ παίρνοντας
μέρος στη συζήτηση. Μήπως έ-
νυ τους έδωκε αυτό το δικαίωμα για
να τους το ξαναπαίρουν; Σε τί άλ-
λο χρησιμεύουν οι σκλάβοι από
το να μας υπηρετούν και να ικα-
νοποιούν τις επιθυμίες μας; 'Α-
φού κρατάμε στα χέρια μας τη
ζωή τους και μπορούμε να τους
σκοτώσουμε όποτε θελήσουμε, δεν
έχομε το δικαίωμα να τους τιμω-
ρώσουμε, όπως δεν έκτελούν τις
διαταγές μας;

—'Αλλ' είναι κι' αυτοί άνω-
ποι, τόλημπε να πη ο Σολομών.

—Πού ο Θεός τους έφταξε
για τη δική μας χαρά κι' αγαλ-
λίσσι, φώναξε ο 'Οζίας, ο άρχι-
γός της φυλής του Βενιαμίν.

—'Αδελφέ μου, είπε ο Σολο-
μών στον 'Αδωνία, αν είναι αλή-
θεια πως γλύτωσα τη Μωαβίτι-
σα

ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕ ΣΤΗΝ
SCHWARZKOPF
την οποία επί αιώνες την παλλίαν ε-
κείνη

Palette
Χρωμο-
Σαμπουάν

Κάθε λούσιμο με
PALETTE δίδει και
μιά ώραία απόχρω-
σι της έκλογής σας
Κάθε απόχρωσις
δημιουργεί και ένα
νέο τύπο.

Καλύπτει επίσης
τις γκριζες τρίχες.
Χρωμο-Σαμπουάν
PALETTE
Παλέτ προτόν του
Γερμανικού Οίκου
H. SCHWARZKOPF
HAMBURG
'Αποκλ. 'Αντιπρόσωποι
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε
Νίκης 9, Τηλέφ. 75-739

σα Θαμάρ από τους δημίους της,
πρέπει να δημολογήσει πως σου
πρόσφερε το δεκαπλάσιο από τα
χρήματα που είχες δώσει για να
σ' αποζημιώσω.

—Θα δεχόμουν τα χρήματά
σου αν είχα την πρόθεσι να την
πουλήσω, απάντησε ο 'Αδωνίας.
'Αλλά κανείς δε μ' άκουσε να λέω
πως είχα αυτό το σκοπό.

—Τί ζητάς, λοιπόν, από μέ-
να; ρώτησε ο Σολομών.

—Να μου δώσεις πίσω εκείνο
που μου έκλεψες, απάντησε ο 'Α-
δωνίας. 'Ετσι, θα μάθουν όλοι
πως ο βασιλιάς μετανόησε για
την αδικία που έκαμε.

Ο Σολομών είχε μιλήσει διαλ-
λακτικά, ταπεινά ίσως, ως εκείνη
τη στιγμή. 'Αλλά τώρα ο θυμός
έβραζε μέσα του.

—Δεν έσωσα τη δυστυχισμέ-
νη Θαμάρ από τους δημίους της
για να την παραδώσω και πάλι
στην εκδικητική μανία σου, είπε
στον αδελφό του.

Ο Ναχώρ έκαμε τότε ένα βή-
μα μπροστά.

—'Ακούσατε όλοι την τρομερή
βλαστήμια που βγήκε από το στό-
μα του, φώναξε. Ο βασιλιάς κα-
ταπατεί τους νόμους του 'Ι-
σραήλ κι' άρνιέται τα δικαιώμα-
τά μας!

—Το μόνο που θέλω είναι να
σώσω αυτή τη νέα, διαμαρτυρή-
θηκε ο Σολομών.

—Δεν έχεις δικαίωμα πάνω
της, ξαναείπε ο Ναχώρ. Αυτή ή
νέα άνηκει στον αδελφό σου που
την άγοράσε.

—'Η Θαμάρ είναι καταραμένη,
όπως κι' όλοι οι συμπατριώτες
της, πρόσθεσε ο 'Ιωσή, ο άρχι-
γός της φυλής του 'Ιουδα. Ξεχνάς
ότι είναι Μωαβίτισσα;

Τα λόγια του 'Ιωσή έκαμαν το
Σολομώντα ν' ανατριχιάσει. Για-
τί, στ' αλήθεια, μία τρομερή θει-
κή κατάρα βάριανε πάνω στους
Μωαβίτες, 'Η Ιουδαϊκή παράδοσι,
που διασώθηκε στην 'Αγία Γρα-
φή, μιλούσε με βδελυγμία για την
καταγωγή τους... 'Ηταν την έπο-
χή που μία βροχή από φωτιά και
θείαφι κατάρκλυε τα Σόδομα και
τὰ Γόμορρα. Ο Θεός, όμως, ξε-
χώρισε ανάμεσα στους κατοίκους
τους, τον εύσεβη Λώτ, που ήταν
γιός του αδελφού του 'Αβραάμ
Αρράν και του έστειλε δυό αγ-
γέλους που τον είδογόνησαν να
φύγει μαζί με την οικογένειά του,
προτού αρχίσει η καταστροφή. Στο
δρόμο, η γυναίκα του έγινε στήλη
αλατός, γιατί, παρακούοντας τη
θεική έντολή, γύρισε πίσω το κε-
φάλι της. 'Ετσι, ο Λώτ έμεινε μό-
νος του μαζί με τις δυό θυγατέ-
ρες του κι' αφού ξεκουράστηκε λί-
γο στη Σηγή, ανέθηκε στα όρη
του Μωάβ, όπου έμεινε σε μία
στηλιά. Και λέει η Γένεσις: «Εί-
πε δε ή μεγαλύτερη από τις θυ-
γατέρες του προς τη νεώτερη. Ο
πατέρας μας, που είναι γέρος, θα
πεθάνει σε λίγο και κανένας άλ-
λος άντρας δε βρίσκεται γύρω
μας για να μας γονιμοποιήσει. Ας
τον ποτίσουμε με κρασί κι' ας κοι-
μηθούμε μαζί του, για ν' αποκτή-
σωμε απ' αυτόν απογόνους». Τον
πότισαν δε με κρασί κι' ή μεγα-
λύτερη κοιμήθηκε εκείνη τη νύχτα
μαζί του κι' ο πατέρας της, που
ήταν βυθισμένος σε ύπνο, δεν κα-
τάλαβε τίποτα από ό,τι έγινε. Και
την άλλη μέρα ή μεγαλύτερη είπε
στη μικρότερη. «Νά, εγώ κοιμή-
θηκα χτές με τον πατέρα μου.
'Ας τον ποτίσουμε και πάλι με
κρασί και την άποψηνη νύχτα θα
κοιμηθής εσύ μαζί του, για ν' απο-
κτήσωμε απογόνους». 'Επείτισαν
δε κι' εκείνη τη νύχτα τον πατέ-
ρα τους με κρασί κι' ή μικρότερη
κοιμήθηκε μαζί του... Και συνέ-
λαβαν κι' οι δυό θυγατέρες του
Λώτ από τον πατέρα τους. Κι' ή
μεγαλύτερη γέννησε γιο, που τον
όνόμασε Μωάβ και είπε: 'Από

τον πατέρα μου. Κι' αυτός είναι
πατέρας των Μωαβιτών ως τη ση-
μερινή ημέρα. Γέννησε δε κι' ή μι-
κρότερη γιο κι' τον όνόμασε
'Αμμάν και είπε: «Γιός από τη
γενιά μου. Αυτός είναι ο πατήρ
των 'Αμμανιτών ως τη σημερινή
ημέρα».

Από τότε οι 'Ιουδαίοι, που πε-
ρησμεύονταν πως ήταν καθαροί-
μοι, δεν έρχονταν σ' έπαφή με
τους Μωαβίτες, που τους θεωρού-
σαν ακάθαρτους. 'Ετσι, ανάμεσα
στους δυό λαούς, μ' όλο που εί-
χαν κοινή καταγωγή, δημιουργή-
θηκε με τον καιρό ένα τρομερό μί-
σος, που το συντηρούσαν και το
μεγάλωναν οι αδιάκοποι πόλεμοι
μεταξύ τους.

Κι' ή Θαμάρ, λοιπόν, σαν ό-
λες τις Μωαβίτισσες, καταγόταν
απ' αυτή την καταραμένη γενιά
κι' είχε μέσα στο αίμα της το
σπέρμα της βδελυγμίας. 'Αλλά,
σκεπτόταν ο Σολομών, αν κάθε
'Ιουδαίος είχε το δικαίωμα να χα-
ρή την ομορφιά και τα νειάτα της
Θαμάρ, γιατί αυτός, που ήταν βα-
σιλιάς του 'Ισραήλ, δε μπορούσε
να την προστατέψει από τους έ-
χθρούς της; Βλαστήμια κι' άμαρ-
τία ήταν μόνο ή συμπόνοια του
για τη Θαμάρ; Κι' ή κατάρα έ-
σβησε στο κατάφωλι του γυναικω-
νίτη; Δεν ήταν αυτό μεγάλη ά-
δικία;

—'Η Θαμάρ δεν έφταιξε σε τί-
ποτα, έλεπε.

—Ποιος άλλος μπορεί να την
κρίνει εκτός από τον κύριο της;
ρώτησε προκλητικά ο Ναχώρ.

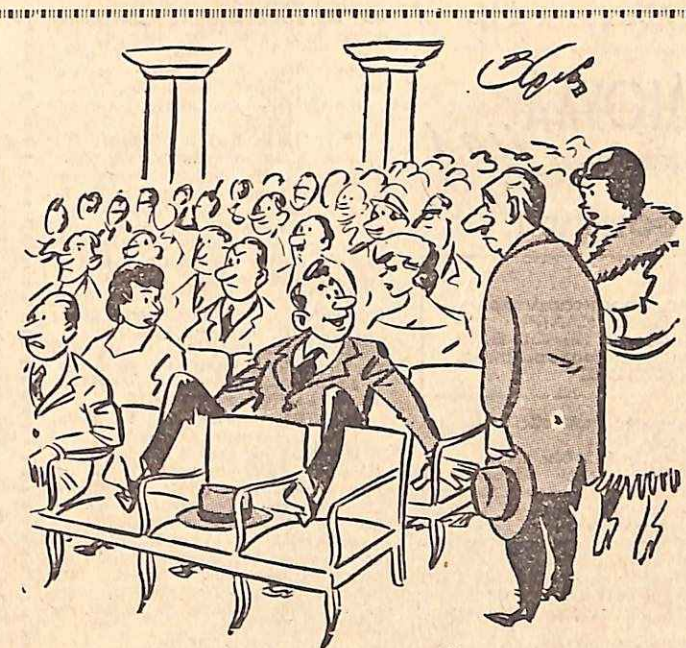
Ο κύριός της δείχτηκε άδι-
κος και σκληρός κι' έχασε έτσι το
δικαίωμα να την εξουσιάζει, ά-
πάντησε ο Σολομών.

—Ποιος τον έκρινε; ξαναρώτη-
σε ο Ναχώρ.

—Ο βασιλιάς του 'Ισραήλ...

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Δίνει επικαιρότητα στο σταυρόλε-
ξε. — Θεωρείται ο «πνεύμων» μι-
άς μεγαλουπόλεως. — Δεν έχει ά-
πογόνους.
- 2 Ένας επιστήμων. — Πεονά άπα-
ραστήριος.
- 3 'Ασχολούνται με τη φιλολογία
(θελ. καθαρ.). — Χρώμα ματιών.
(θελ. καθαρ.). — Χρώμα ματιών.
- 4 Κράτος της Δ. 'Ασίας. — Πρε-
σβυτική των παραπομπών. — Γυ-
ναίκεο όνομα, που συνήθίζεται στην
'Ισπανία.
- 5 Δυό συμφωνία, που έχουν στο άλ-
φάβητο την αντίθετη σειρά. — 'Η-
ταν κατά τη μυθολογία μας ο βα-
σιλιάς των Τιτάνων. — Νότα.
- 6 'Αρχή και τέλος. — 'Ελαφύς κι-
νίσσεως ή θερμού. — 'Ακρόνυμι
στη λυρική Σκηνή (καθαρ.). —
Πρόθεσι (άρχ.).
- 7 Λειτουργικό περικόσμητο κάλυμμα
της κεφαλής των άρχιερέων (πλη-
θυντ.). — Θα σάς θυμίσουν 'Α-
πεκκπά.
- 8 ... Λάμα: Βρίσκεται επί κεφα-
λής μιάς άσιατικής θρησκείας. —
'Αφορμή άνωμαλιών για την Κύ-
προ (ένικός).
- 9 'Αριθμός (όπτικώς). Προσδιορίζει
μέγεθος (ουδ.). — Διπλασιαζό-
μενο γίνεται μοντέρνος χορός.
- 10 Βασιλιάς της Κρήτης, έγγονός
του Μίνωα.
- 11 Εύρωστος και αματάδης. — Ένα
δημητριακό στον πληθυντικό.
- 12 Συνέχόμενα στην «Ορεσ». — 'Ε-
πάνωμο Γάλλου μυθιστοριογράφου.
— Όδηγός. — Πόλις της Βραζι-
λίας (άνεστραμμένη). — Το έ-
να τρίτο μιάς κήμης.
- 13 'Όρος στη χαρτογραφία. — Συνο-
δεύουν πάντα τον άνώτατο άρχον-
τα. — Μοιάζει με κλωστή. — ...
Μπλανσάρ: άστέρι της θόνης.
- 14 Πρωτεύουσα χώρα της Κεντρικής
'Ασίας. — Ρώσος πολιτικός.

— Δυστυχώς, είναι πιασμένες αυτές οι θέσεις. Περιμέ-
νω παρέα!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

— Δεν έχει το δικαίωμα.

— Και το δικαίωμα και τη δύ-
ναμι έχει, απάντησε με θυμό ο Σο-
λομών.

—'Εκείνος που έκλεψε τον ά-
δελφό του δεν έχει το δικαίωμα
να κρίνει τους άλλους, φώναξε ο
'Αδωνίας. 'Ας δείξει, λοιπόν, τη
δύναμή του, αν πιστεύει πως το δι-
κίο βρίσκεται με το μέρος του!

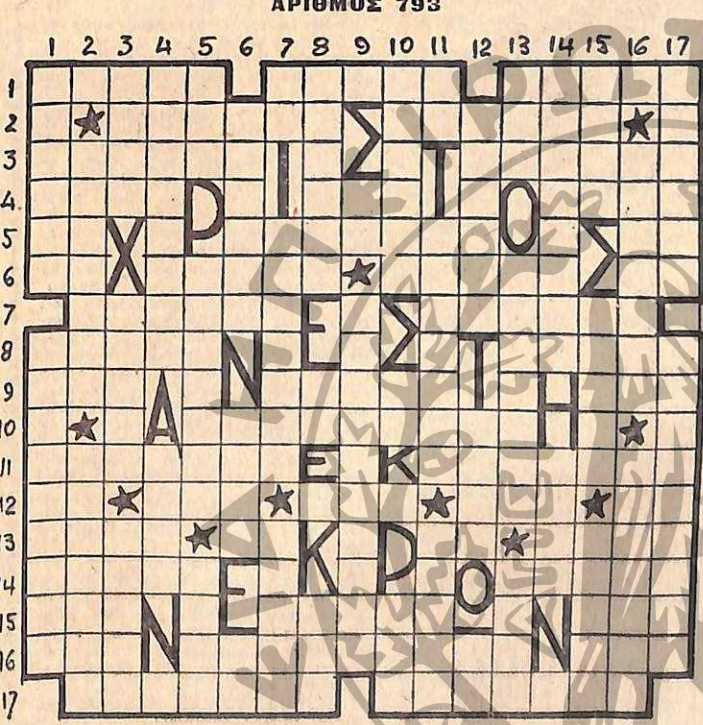
Καί, λέγοντας αυτά, τράβηξε

το σπαθί του και προχώρησε πρός
το μέρος του αδελφού του.

Ο Ζαβούθ, ο Βαναίας, ο Νά-
θαν κι' άλλοι από τους αλικούς
μπήκαν μπροστά για να τον άνα-
χαίτισουν, ενώ οι φρουροί έτρε-
χαν για να προστατέψουν το βα-
σιλιά. 'Αλλ' ο Σολομών, μ' ένα
νεύμα του, άπομάκρυνε και τους
πρώτους και τους δεύτερους. Ση-
κώθηκε ύστερα, τράβηξε το χιτώ-

Το σταυρόλεξό μας

ΑΡΙΘΜΟΣ 793

ΚΑΘΕΙΣΤ

- 1 Τέτοια είναι πολλά όρετα και
άγγελα. — 'Αέτος που θα σάς θυ-
μίσω Βυζάντιο.
- 2 Κινούμενο από κάποια αίτια. —
Τελευταίος (καθαρ.).
- 3 'Αργά. — Περφόμο έπος. — 'Ιε-
ρός.

να του και γύνωσε το στήθος
του

— Χτύπησέ με, αν νομίζεις πως
σ' άδικήσα, είπε στον αδελφό του.

Ο 'Αδωνίας σήκωσε το σπαθί
του και το χέρι του κινήθηκε προς
τα έμπρός...

—'Η στιγμή ήταν τραγική.
Ο Ζαβούθ κι' οι άλλοι, που
ήταν πιστοί στο βασιλιά, παρα-
κολουθούσαν με φόβη αυτή τη
σκήνη. Όλοι τους θα ήταν πρό-
θυμοι να βάλουν μπροστά το στή-
θος τους για να τον προστατέ-
ψουν. 'Αλλά το βλέμμα του τους
κράτησε μακριά.

— Χτύπησέ με, ξαναείπε ο Σο-
λομών.

Ψεύτικη βασιλιά να ποιά εί-
ναι ή δύναμή σου, βουρήθηκε ο 'Α-
δωνίας.

Και κατέβασε με δριμή το χέρι
του.

—'Αλλ' αντί για τον αδελφό του,
χτύπησε με το βαρύ σπαθί του
την πλάκα με τα δώδεκα πολύ-
τιμα πεταόδια, που συμβόλιζαν
τις φυλές του 'Ισραήλ. 'Η πλάκα
αυτή έγινε άμέσως συντριμμία
και τα πεταόδια που τη στόλιζαν
κύλησαν πάνω στις πλάκες.

—'Επειτα απ' αυτή την πράξη,
ο 'Αδωνίας προχώρησε προς την
έξοδο, ακολουθούμενος από κεί-
νους που τον συνόδευαν. Στο πέ-
ρους που τον συνόδευαν, παραμέ-
ρισμά του, οι φρουροί παραμέρι-
σαν σαστισμένοι απ' αυτό που
είχε γίνει. Κανένας τους δεν τολ-
μήσε να σηκώσει το χέρι πάνω του.

Μόνον όταν τα βήματά του έ-
σβυσαν στο βάθος του διαδρό-
μου, οι αλικοί που ήταν πιστοί
στο βασιλιά έτρεξαν κοντά του.

Ο Σολομών είχε κοιμωαστή
τώρα στο θρόνο του κι' είχε γεί-
ρει τους ώμους του, σαν να είχε
δεχτή κατακέφαλα το σπαθί του
'Αδωνία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

- 4 'Ανοιχτά (καθαρ.). — Γαχύς
(άρχ.).
- 5 Περιπάτος των ηπιών. — Τα
πράγματα αυτά έχουν μεγάλη ά-
ξία. — 'Εγχορδο μουσικό όρ-
γανο.
- 6 Μέτρα κάθε άλλο παρά έπιφα-
νειακά. — Δέρμα ζώου. — 'Αρχή
υποθέσεων.
- 7 Ποταμός της 'Ιταλίας, που βρί-
σκει σε κάθε... ποτάμι (ιταλ.).
— 'Εξάιρετος, θαυμάσιος. — Λι-
μάνι της 'Ιταλίας.
- 8 Είναι μάταια, δε φέρουν κανένα
αποτέλεσμα. — Μισή όμας. —
Πρακτορείον είδησεων.
- 9 Νότα. — 'Απόγονος, που σπάνια
βλέπει κανείς.
- 10 Δοχείο νερού. — 'Υπαρξίς. —
Χρονικό διάστημα.
- 11 'Αναφορική άνωνημία. — Δυνα-
μίζουν ένα εξασθενημένο όργανο.
— Προκλητικά και αυθαίρε-
τα. — 'Αρχηγία. — Πολλοί σόζγοι τον
περιμένουν με άγανά. — 'Ανε-
στραμμένο άρθρο.
- 13 Χρονικό έπίρημα (δημοτ.). —
Καθαρίζει και απολυμαίνει (δη-
μοτ.). — 'Εχασαν το ταίρι τους.
- 14 Τα έντός της γραμματικής κοι-
μάται. — Παίζει σπουδαίο ρόλο
στον πόλεμο, αλλά και κατά την
'Αποκρηά.
- 15 'Ηγεμονικός οίκος της Βουλγα-
ρίας. — Χημική ένωση, που χρη-
σιμοποιείται κυρίως στην άρωμα-
τοποιία. — 'Ανδρικό όνομα, που
θα σάς θυμίσω κάποιο... θύλο.
- 16 Θεά της μυθολογίας μας, προσω-
ποποίηση της θείας δικαιοσύνης.
— Σανίωμα πάνω στο όριο γί-
νεται ή θανατική έκτελεσι κατα-
δίκου.
- 17 'Ανατορία. — Καταχθόνιος (κα-
θαρ.).
Π. Β. ΧΡΙΣΤΙΑΡΔΣ (Λουτράκι)

Η λύσις του 792 στη σελ. 96

ΕΝΑ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙ ΜΕ ΡΟΥΜΠΙΝΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΦΛΕΡΗΣ: Πλούσιος διομήχανος, σαρανταπεντάρης, με γκριζούς κροτάφους. Όμορφος άνδρας. ΚΛΑΙΡΗ: γυναικα του, δέκα χρόνια πιο μικρή από αυτόν. ΘΕΜΟΣ ΒΕΡ-ΣΗΣ: φίλος τους, πενήνταρης, πλούσιος εργοστασιάρχης. Μία υπηρέτρια. Ένας ΤΑΞΙΤΗΣ

ΣΚΗΝΗ 1η

(Όχτωμιση τὸ δρόμο, στὸ σπίτι τῶν Φλέρη. Όμορφη, πλούσια τραπέζια. Ο Παύλος καὶ ἡ Κλαίρη, καθισμένοι ὁ ἕνας ἀντικρύ στὸν ἄλλο, στὸ τραπέζι, τρώνε. Ἡ υπηρέτρια μπαίνει ἀπὸ τὸ πλάι τους.)

ΚΛΑΙΡΗ.— Τί ἔκανες τὸ ἀπογευματινὸ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἐνα σωρ δουλειές.

ΚΛΑΙΡΗ.— Μήπως πέρασες ἀπὸ τοὺς Βερσέδες;

ΠΑΥΛΟΣ.— Όχι.

ΚΛΑΙΡΗ.— Κί' ἔμεις σ' εἶχα παρακαλέσει νὰ πᾶς γιὰ νὰ ρωτήσῃς τί γίνεται ἡ Ἰωάννα. Φαίνεται ὅτι τὴν ξαναπίσαν οἱ νευράγιές της.

Ἡ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.— (μπαίνοντας καὶ διακόπτοντάς τους) Κύριε, σὰς ζητάει ἕνας σωφὲρ... Θέλει νὰ σὰς πῇ κάτι...

ΠΑΥΛΟΣ.— (νευριασμένος) Ἐμένα; Λάθος κάνει!...

ΚΛΑΙΡΗ.— Ἀς ἔρθῃ ἐδῶ καλλιτέρας. (Στὴν υπηρέτρια) Πές του νὰ ἔρθῃ.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Ἡ υπηρέτρια σὲ λίγο μπαίνει ἕνα σωφὲρ μαζί. Μόλις τὸν βλέπει ὁ Παύλος γλυστρίζει καὶ τὰ χάνει.)

ΚΛΑΙΡΗ.— Εἶσαι ἄρρωστος;

ΠΑΥΛΟΣ.— Τί ἰδέα; (Στὴν υπηρέτρια) Πήγαινε, ἀφῆσέ μας (Ἡ υπηρέτρια θγαίνει. Στὸν σωφὲρ): Τί με θέλεις;

ΣΩΦΕΡ.— (χοιρὸς με ἀγαθὴ φάτος): Δὲν με θυμάστε, κύριε;

ΠΑΥΛΟΣ.— (Με τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν): Κἀθόλου!

ΣΩΦΕΡ.— Φαίνεται πὼς δὲ με προσέξατε. Κί' ἔμεις ἐμεῖνα πῆρατε ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα... (Δείχνοντας τὴν Κλαίρη): Ἦσαστε με τὴν κυρία.

ΚΛΑΙΡΗ.— (Ἐχει μιὰ τρομερὴ ὑπόνοια. Χαμογελάει γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ τίποτα καὶ σταματῇ τὴν ἀποκάλυψή της. Στὸν ἄντρα της): Μὰ νὰ, θυμήσου. Ποῦ ἔχεις τὸ νοῦ σου;

ΣΩΦΕΡ.— Ἀ, με ἀναγνωρίζετε ἔσείς, κυρία;

ΚΛΑΙΡΗ.— Πολὺ καλά.

ΠΑΥΛΟΣ.— Μὰ Κλαίρη τί εἶν' αὐτὰ πού λες...

ΚΛΑΙΡΗ.— (Ἐπιτακτικὰ, κυττάζοντας κατὰμετὰ τὸν ἄντρα της) Ἀφῆσέ τον νὰ μιλήσῃ.

ΣΩΦΕΡ.— (Στὴν Κλαίρη) Μονάχα πού εἰσεῖς μοῦ εἶπατε φανή λίγο παχύτερον καὶ ψηλότερον, μὰ δὲ θὰ σὰς προσέξω, φαίνεται καλά.

ΚΛΑΙΡΗ.— (στὸ σωφὲρ) Λοιπὸν;

ΣΩΦΕΡ.— (δυσανόμενος ἀπ' τὴν τρέψη του καὶ τυλιγμένο σ' ἕνα γιαντί) Λοιπὸν, νὰ, σὰς φέρω τὸ

σκουλαρίκι σας, πού σας ἔπεσε μέσα σὲ τὸ ταῖ μού.

ΠΑΥΛΟΣ.— Μὰ δὲν εἶναι...

ΚΛΑΙΡΗ.— (Στὸν ἄντρα της) Σώπα. (Παίρνει τὸ σκουλαρίκι, ἕνα ρουμπίνι τριγωνισμένο με διαμάντια καὶ τὸ κυττάει.) Ναι, δικό μου εἶναι. Μὰ πὼς κατάλαβες εἰς ἡ-ταν δικό μου;

(Ο Παύλος καταλαβαίνοντας ὅτι ἐπὶ μοιραῖον συνετελέσθη) ἀφήνει τὰ πράγματα νὰ τραβήξουν τὸ δρόμο τους.)

ΣΩΦΕΡ.— Θυμάστε θέβαινα κυρία, ὅτι με πῆρατε κί' οἱ δύο σας μπροστὰ σὲ τὸν Ζαππεῖο καὶ ὅτι σὰς ἔβλεπε ἕνα ὥρατο περίπατο σὲ τὸν Φάληρο. Ὦστερα κατεβήκατε ἐσείς, εἰληθίκατε με τὸν κύριο καὶ χαίρε-τιστήκατε.

ΠΑΥΛΟΣ.— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορο!

ΣΩΦΕΡ.— Μὰ γιατί, κύριε; Τὴ γυναικα σας φιλήσατε. Δὲν εἶναι δικαίωμά σας; (Συνεγίζει). Τότε ἔ-σε, κυρία εἶπατε σὸν κύριο, καὶ ἔτσι κατάλαβα πὼς εἰσάτε ἀν-τράγουνο ἐπὶ ἡγίαν γρήγορα σὲ σπῆτι, γιὰ νὰ φτάσῃς ἐγκαίρως γιὰ τὸ φαγητό. Ο κύριος κατόπιν εἶπε νὰ τὸν φέρω ἐδῶ. Μοῦδωκε ἕνα κα-λὸ μπουμπουράκι.

ΚΛΑΙΡΗ.— Τί ἀξίζεις;

ΣΩΦΕΡ.— Ο κύριος μῆλκε σὲ σπῆτι του. Τὸ μεγάλο μπουμπουρά- του με εἶνε ὑποχρεώσει. Γι' αὐτό, ὅταν θῆκα τὸ σκουλαρίκι, διάστη-κα νὰ σὰς τὸ φέρω.

ΚΛΑΙΡΗ.— Εἶσαι ἕνας τίμιος ἄν-θρωπος. (Στὸν ἄντρα της) Δὲν εἶν' ἔτσι Παύλο;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ναι, ναι.

ΚΛΑΙΡΗ.— Ἀξίζει, μιὰ καλὴ ἀ-μοιβή. Δόστω δύο χιλιάδες!...

ΠΑΥΛΟΣ.— (Βγάζει ἀπὸ τὸ πορ-τοφόλι του δύο χιλιάδικα καὶ τὰ δι-νει σὲ τὸ σωφὲρ με τρεμμένο χέρι).

ΣΩΦΕΡ.— Εὐχαριστῶ κύριε εὐ-χαριστῶ κυρία. Δυὸ χιλιάδες! Ἔξω-ρω ἦταν καλὸ σκουλαρίκι, θέβαινα, καὶ καὶ τὰ δύο χιλιάδικα εἶναι κα-λά. Μὰ νὰ μὴν σὰς χάσωμε, ἀφεν-τικά. Γυρίζω συχνὰ ἐδῶ, σὰ μέση σας, 6777 εἶναι τὸ νούμερό μου, τὸ θυμάστε; Ἀντίο σας.

(Βγαίνει).

ΣΚΗΝΗ 3η

ΚΛΑΙΡΗ.— (με τὸ ρουμπίνι σὲ χέρι καὶ μὲς συγκρατώντας τὰ νεύρα της καὶ κυττώντας κατὰμετὰ τὸν ἄντρα της) Δὲν μοῦ λες λοιπὸν, κύ-ριε, τί ἰδέα ἔχεις γι' αὐτὴ τὴν ὑπο-θεσι;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἐγώ;

ΚΛΑΙΡΗ.— Ναι, ἐσύ, ἐσύ! Δὲν πιστεύω γ' ἀρνῆσθαι! Πισότῃκες ἐπ' αὐτοφώρως.

ΠΑΥΛΟΣ.— Προτιμῶ νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω. Εἶσαι ἐκνευρισμένη. Ἀ-

φοῦ δὲν κατάλαβες ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν τύφλα σὲ μεθύσι! Γι' αὐτό δὲν εἶπα τίποτα. Γι' αὐτό προσποιήθηκα ὅτι τὰ παραδέχομαι ὅλα, γι' αὐτό τὸν πῆρα...

ΚΛΑΙΡΗ.— Δὲν πῆρες, λοιπὸν, τὸ ταῖ σου;

ΠΑΥΛΟΣ.— Καὶ τί μ' αὐτό; Νὰ τα μας τώρα δὲν μπορῶ νὰ πάρω οὔτε ἕνα ταῖ; Καὶ ἂν ἔκανε λά-θος ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Κί' ἂν ἡ-θελε νὰ μὰς ἐκτίσῃ; Ἐπειδὴ ὁρῆ-κε ἕνα σκουλαρίκι σὲ τὸ ταῖ σου, ὅπου μπαίνοναίνον τόσες γυναί-κες τὴν ἡμέρα, θὰ πῇ ὅτι ἔχω ἐγὼ ἕνα σωρ φίλενάδες;

ΚΛΑΙΡΗ.— Μιὰ σοῦ φτάνει. Ποιανὴ εἶναι τὸ σκουλαρίκι αὐτό;

ΠΑΥΛΟΣ.— Εἶσαι τρελλή;

ΚΛΑΙΡΗ.— Δὲ θέλεις νὰ μοῦ τὸ πῆς; Πολὺ καλά, θὰ τὸ μάθω. (Χτύπησε ἡ πόρτα. Ἡ υπηρέτρια ἀναγγέλλει τὸν κ. Βερσέ).

ΚΛΑΙΡΗ.— Πές του νὰ ἔλθῃ. (Ἡ υπηρέτρια θγαίνει).

ΠΑΥΛΟΣ.— (πολὺ ζωντὰ, στὴν Κλαίρη) Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ πῆς τίποτα ἀπ' ὅσα συνέβησαν μπροστὰ σου. Τουλᾶχιστον ἂς μὴ μαθαίνῃ ὁ κόσμος τίποτα...

ΚΛΑΙΡΗ.— Μὴ ρωτάς. Ο καλόμενος! Ἀνισχύρεται πού δὲ μὰς εἶδε πέντε μέρες τώρα. Δὲν πῆγαμε νὰ χαίρεσθαι με στὴ γιορ-τή της τὴν Ἰωάννα. Κί' ὁ φταγὸς ἦρθε νὰ μὰς εἶδῃ...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μπαίνει ὁ κ. Βερσέ).

ΘΕΜΟΣ.— (λαχανιασμένος κί' ἀνισχύων) Σὰς ἐνοχλῶ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἀπ' ἐναντίας ἀνα-πητέ φιλε.

ΚΛΑΙΡΗ.— Πὼς εἶναι ἡ Ἰωάν-να;

ΘΕΜΟΣ.— Θὰ σὰς πῶ ἀμέσως. Πρὶν ὅμως, πέντε μου, σὰς παρακα-λῶ, μήπως ὀρθήκατε κανένα σκου-λαρίκι με ρουμπίνι;

ΠΑΥΛΟΣ.— Όχι.

ΚΛΑΙΡΗ.— Ναι... ὀρθήκα... ὀρθή-καμε κάτι.

ΘΕΜΟΣ.— Τόχετε;

ΚΛΑΙΡΗ.— Νάτο.

(Τὸ δεικνύει)

ΘΕΜΟΣ.— Εἶναι αὐτό, εἶναι τὸ ρουμπίνι της Ἰωάννας. Τί εὐτυχία!

ΚΛΑΙΡΗ.— (στὸν ἄντρα της) Τί σοῦ λέγα;

ΘΕΜΟΣ.— Τὸ ὀρθήκατε στὴ σκά-λα σας, δὲν εἶναι ἔτσι;

ΚΛΑΙΡΗ.— Στὴ σκάλα μας;...

Ἄ ναι... Γύριζε ἀπ' ἐξῶ... τὸ εἶδα νὰ λάμπῃ.

ΘΕΜΟΣ.— Θαύμα. Ἀλλὰ ὅχι. Τώρα τὸ ἔξω, ἔτσι συνέβη...

Ἡ Ἰωάννα μου εἶπε, ὅτι, ἀφοῦ πῆγε σὲ διάφορα μαγαζιά, ἦρθε γιὰ νὰ σὰς ἐπισκεφθῇ, ὅτι χτύπησε τρεῖς φο-ρές... καὶ ὅτι ἐπειδὴ δὲν τὴν ἀνοι-ξαν...

ΚΛΑΙΡΗ.— Ναι, εἶγαμε θγῆ καὶ οἱ δύο. Μὰ μὴν λοιπὸν, Παῦλο!

ΘΕΜΟΣ.— Κατεβαίνοντας τὴ σκάλα θὰ τῷ βγάσῃς.

ΚΛΑΙΡΗ.— Ἡ ἀνεβαίνοντας...

ΘΕΜΟΣ.— Πόσο θὰ χαρῇ, πόσο θὰ χαρῇ. Ὅταν ἀνέλθῃ πὼς τό-γασε, χάλασε τὸν κόσμο! Ἐκλαινε, ἦθελε νὰ εἰσποήσει τὴν δατυνομία.

Ἄνοησίε! Τὴν παρηγόρησα τὴν ἔβαλα σὲ κρεβάτι, γιατί ἦταν κα-τάκοπη ἡ καμένη ὑστερα ἀπὸ τὰ τραῖματα, πού εἶχε κάνει σὰ μα-γαζιά καὶ ἀφοῦ κοιμήθηκε. χωρὶς νὰ τῇ πῶ τίποτα, πῆρα τὸ καπέλλο μου κί' ἔτοξεσα σὲ σὰς. Ἰκαί! τὸρα με συνωρῶτε, φίλοι μου πού θε-ῶ, ἀλλὰ διαζώμα νὰ τῇ πῶ πᾶς (Στὴν Κλαίρη) Θὰ τὴ φιλήσω ἐκ μέρους σας...

ΠΑΥΛΟΣ.— (πὺ ἡ δυσφορία του ἔχει μεγαλώσει) Μὰ νὰ, φίλε μου...

ΘΕΜΟΣ.— (Στὴν Κλαίρη) Θέ-λετε νὰ τῇ πῶ τίποτα ἰδιαίτερο ἀπὸ σὰς;

ΚΛΑΙΡΗ.— Ναι, πῆτε της ὅτι εἶναι μιὰ καλὴ φίλη, ὅτι ἀβριο κι-όλας θὰ πᾶν νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ γιὰ νὰ κουβεντιάσωμε γιὰ ὅλα αὐτὰ μαζὶ καὶ ὅτι ἄλλοτε πρῆπει γνῶσι περισσότερο προσεκτικὴ, γιατί, ἂν ἔγιναν σὲ κανένα ταῖ, ἔξωφθα, τὸ ρουμπίνι της...

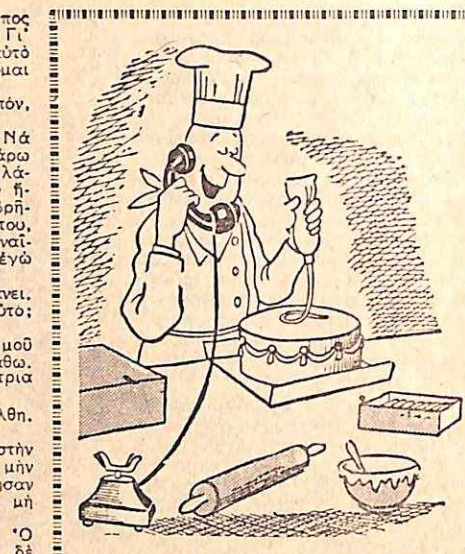
ΘΕΜΟΣ.— Ἀντίο ἀγαπῶτοί μου φίλοι! Ἀντίο! (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 5η

ΚΛΑΙΡΗ.— (κυττάζοντας τὴν πόρτα ἀπ' ὅπου θγῆκε) Κακομοί-ρη. (Ὦστερα χωρὶς νὰ κυττάῃ καν ἕνα Παῦλο, πᾶει σὲ δωμάτιό της, ἀνοίγει τὴν πόρτα, μπαίνει μέσα καὶ χτυπᾷ τὸ κλειδί δύο φορές.)

ΠΑΥΛΟΣ.— (Μόνος, ἐκμηνεισμέ-νος) Μπαρλό μου, ὥρατα κατὰ-φερα!...

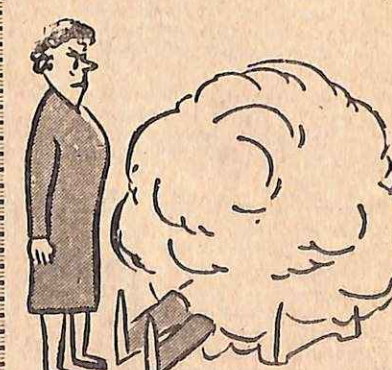
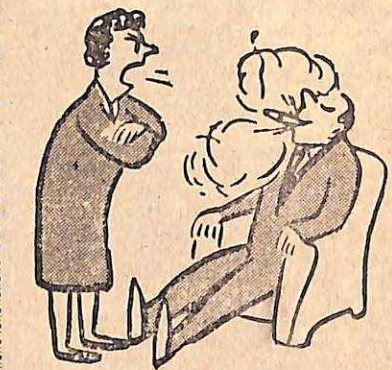
(Αὐτιά),

—Ἐσεῖς, κυρία Παπαδοπούλου;...
Στὴν τούτα τῶν γενεθλίων σας θὰ
βάλω 28 κερία, ὅπως κάθε χρόνο;

—Νὰ σὰς ζήσῃ ἡ κόρη!...

Ἱστορία χωρὶς λόγια.

ΣΤΟΝ καλλιτεχνικὸ κόσμο τῶν ἀρχαίων τὸ προβάδισμα ἀνήκει στὸ Φεῖδια. Ὑπῆρξε ὁ δημιουργὸς τῆς μεγάλης σχολῆς τῆς γλυπτικῆς καὶ τὸ ὄνομά του συνδέθηκε με τὰ ἔργα τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἰδιαίτερα με τὸν Παρθενῶνα. Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ στὰ ρωμαϊκὰ χρόνια ἐθεωρεῖτο ὁ μέγιστος τῶν γλυπτῶν. Ἡ ὀψη του ξεπέρασε τοὺς αἰῶνες. Στὴ Βυζαντινὴ ἐποχὴ, καὶ σ' αὐτὰ ἀκόμη τὰ σκοτεινὰ μεσαιωνικὰ χρόνια τῆς Δύσεως, εἶ-χε γίνῃ θρύλος καὶ μῦθος. Τὸ ὄνομα του ἦ-ταν διπλωτικὸ ἐνὸς υπεράνθρωπου καλλιτέχνη.

Ο Φεῖδιās ἦταν Ἀθηναῖος. Γεννήθηκε τὴν ἐποχὴ τῆς μάχης τοῦ Μαραθῶνα. Πατέρας του ἦταν ὁ Χαρμίδας καὶ ἀδερφός του—κατ' ἄλ-λους θεῖος του—ὁ Ζωγράφος Παναινός, πού μαζὶ με τὸν Πολύγνωτο καὶ τὸ Μίκωνα, ἐκό-σμησαν τὴν Ἀθῆνα τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς με πινάκες πού ἐθεωροῦντο ἐξαιρέτως με τὰ ἀρι-στοτεχνήματα τῆς γλυπτικῆς. Ο ἴδιος ὁ Φεῖ-διās εἶχε σπουδάσει τὴ ζωγραφικὴ, τὴν ἀρχι-τεκτονικὴ καὶ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος με εὐρύτα-τη μόρφωση, ἐξαιρετικὴ δραστηριότητα καὶ κα-ταπληκτικὴ εὐφυΐα. Τὸ καλλιτεχνικὸ του ἔργο ἦταν τεράστιο σὲ ὅγκο καὶ ἀπέδρασι ἡψηλῆς τέχνης. Ἐφτίαζε περισσότερα ἀπὸ ἐβδομήμη-να χάλκινα, μαρμάρινα καὶ χρυσελεφάντινα ἀγάλματα. Ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια τῆς σχολῆς του βγῆκαν γὰ γλυπτὰ τὸ Παρθενῶνα καὶ πολλῶν ἄλλων δημοσίων κτιρίων καὶ ἰαῶν τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς καὶ σ' αὐτὰ διδασκῆσαν οἱ μαθητές καὶ βοηθοὶ του, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐ-ξοχώτεροι ἦσαν, ὁ Ἀλκαμένης, ὁ Ἀγοράκρι-τος καὶ ὁ Κολώτης.

Τὰ παλαιότερα ἔργα τοῦ Φεῖδια, με τὰ ὁ-ποῖα ἀρχίσε νὰ καθιερώνεται σὲ μεγάλῳ καλ-λιτέχνῃ, ἦσαν χάλκινοι ἀνδριάντες ἡρώων τῆς Ἀττικῆς καὶ θεῶν, πού οἱ Ἀθηναῖοι ἐστεῖλαν ὡς ἀφιερῶματα σὲ τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν με-τὰ τοὺς περσικοὺς πολέμους. Τὰ ἀφιερῶματα αὐτὰ εἶχαν γίνῃ με τὰ λάφυρα τῆς μάχης τοῦ Μαραθῶνα. Με τὰ λάφυρα τοῦ Μαραθῶνα εἶ-χε κατασκευασθῇ ἀπὸ τὸ Φεῖδια καὶ τὸ χάλ-κινο ἀγαλμα τῆς Προῦαχου Ἀθῆνας, πού βρι-σκόταν μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον καὶ τοῦ Ἑ-ρεχθίδου. Τὸ ὕψος τοῦ ἀγάλματος ἦταν 7 μέ-τρα. Τὸ εἶχαν στήσῃ ἐπάνω σὲ ψηλὸ βῆμα καὶ ἡ ἀνίκη ἀπὸ τὸ δόρυ τῆς θεᾶς, καθὼς καὶ τὸ λοφίον ἀπὸ τὸ κράνος της, φαίνονταν ἀπὸ τὸ Σούνιο.

Ο Φεῖδιās ἦταν πιά καθιερωμένος καλλιτέ-χνης, ὅταν ὁ Περικλῆς, τὰ μέσα τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνα, ἀποφάσισε νὰ στολίσῃ τὴν Ἀττικὴ με περικλυτά ἔργα. Στὴν καλλιτεχνικὴ αὐτὴ προσπάθεια τοῦ Περικλῆ, τὸν βοήθησε ἕνα ἐ-πιτελεῖο ἀπὸ μεγάλους καλλιτέχνες καὶ σπου-δαίους τεχνικούς. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τὴν προέχουσα θέση εἶχε ὁ Φεῖδιās.

Τὸ 447 π.Χ. ἀρχισαν τὰ ἔργα τῆς Ἀκρο-πόλεως. Πρῶτος χτίστηκε ὁ Παρθενῶν, κατόπιν τὰ Προπύλαια καὶ στὸ τέλος συμπληρώθηκε ὁ ἱερὸς χώρος με τὸ Ἐρεχθεῖο καὶ τὸ ναὸ τῆς Ἀθῆνας Νίκης ἡ ὁ-πὼς τὸν δόνησαν οἱ μεταγενέ-στεροι τῆς Ἀττικῆς Νίκης. Ο ἴδιος ὁ Περικλῆς ἐπέβλεπε τὰ ἔργα. ἔχοντας καλλιτεχνικὸ σύμ-βουλο καὶ συμπαραστάτη τὸ Φεῖδια, πού με τὴν ἀρχιτεκτονι-κὴς γνώσεις πού εἶχε, δὲ θὰ περιορίστηκε μόνο στὸ γλυπτικὸ διάκασμο τῶν μνημείων, ἀλλὰ καὶ στὴν καλλιτεχνικὴ ἀρχιτεκτονικὴ σύνθεσι ὁλοκληρῶν τοῦ συγκροτήματος τῶν ἔργων τῆς Ἀκροπόλεως, πού ἀποτελοῦν ἕνα ἀξιοθαύμαστο σύνολο γραμμῆς καὶ ἀρμονίας.

Δέκα χρόνια χρειάστηκαν γιὰ νὰ χτισθῇ ὁ Παρθενῶν. Ο γλυπτικός του διακόσμος, πού σώζεται κατὰ μέγαλό μέρος στὸ Βρετανικὸ μουσεῖο τοῦ Λονδίνου, ὀφείλεται στὰ ἔργα-στήρια τοῦ Φεῖδια. Τὸ 438 ἔγιναν τὰ ἐγκαί-νια τοῦ ναοῦ καὶ ἡ «καθιέρωσις» τοῦ χρυσελε-φάντινου ἀγάλματος τῆς Ἀθῆνας, τοῦ περι-λαμπροῦ αὐτοῦ ἔργου τοῦ Φεῖδια, πού ἦταν τοποθετημένο σὲ βάθος τοῦ ναοῦ. Τὸ ὕψος τοῦ ἀγάλματος μαζὶ με τὴν βάση ἦταν 12 μέ-τρα καὶ χωρὶς τὴν βάση 10 περίπου. Παρίστα-νε τὴν Ἀθῆνα πᾶντοψη καὶ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας τέχνης. Εἶχε γί-νει ἀπὸ χρυσάφι καὶ ἐλεφαντόδοντο. Τὸ βό-ρος τοῦ χρυσοῦ ἐξεπαινοῦσε πόν ἕνα τόννο (1150 χιλιόγραμμα, γιὰ τὴν ἀκρίβεια).

Ὅπως καὶ στὰ ἄλλα χρυσελεφάντινα ἀ-γάλματα, καὶ στὴν Ἀθῆνα τοῦ Παρθενῶνα, τὸ ἐσωτερικὸ ἦταν καμινωμένο ἀπὸ ἔξω. Ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἐβαζαν σφυρηλατημένα ἐλάσματα ἀπὸ χρυσοῦ γιὰ τὰ ρούχα καὶ τὴν παντοπλία τῆς θεᾶς, ἐνῶ τὸ πρόσωπο, τὰ χέρια, καὶ τὰ ἄλλα γυμνὰ μέρη τῶν ἀγάλματος, γίνονταν ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο. Ἐνα μαρμάρينو ἀντίγρα-φο τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ—πολὺ μικρότερο σὲ μέγεθος—πού βρέθηκε κοντὰ σὲ Βαρβάκειο

Τέχνη καὶ ποίησι στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα

Ἡ Ἀθῆνα, τοῦ Βαρβάκειου, πού βρίσκεται σὲ τὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο Ἀθηνῶν.

Ὁ κορυφαῖος τῶν γλυπτῶν

καὶ εἶναι σὲ τὸ Μουσεῖο Ἀθηνῶν, μὰς δίνει μιὰ μικρὴ ἰδέα τοῦ πρωτότυπου.

Τὸ χρυσελεφάντινο ἀγαλμα τοῦ Παρθενῶ-νος ἔγινε ἡ αἰτία νὰ ἀνοίσῃ ἡ διὰ τῆς τοῦ Φεῖδια. Οἱ ἀφορμὲς ἦσαν παλαιότερες. Ο ὁθὼνος κα-τὰ τὸν μέγαλο καλλιτέχνη καὶ πολιτικὸν λό-γοι.

Γιὰ τὰ ἔργα πού ἔγιναν στὴν Ἀκρόπολι ξεδιψήθηκαν τεράστια χρηματικά ποσὰ καὶ ἐο-γάστηκαν χιλιάδες ἐργάτες. Καὶ ἦταν φυσικὸ ὁ Φεῖδιās νὰ ἐκπληρῇ ἐπιπορὴ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος, πού ἐξορτάτο οἰκονομικὰ ἀπὸ αὐ-τὸν καὶ νὰ ἀποκρίσῃ τεραστία πολιτικὴ δύναμι. Αὐτὸν, λοιπὸν, τὸν πανίσχυρο φί-λο καὶ καλλιτεχνικὸ σύμβουλο τοῦ Περικλῆ θε-λῃσε νὰ πλῆξῃ ἡ ἀντιπολιτευσι καὶ νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση. Στὴν ἀσχη δειδὶς πολ-λά καὶ διάφορα εἰς βάρος τοῦ Φεῖδια. Ὅτι σπαταλοῦσε τὰ χρήματα τοῦ δημοσίου σὲ ἀ-νόφελα καὶ πολυτελῆ ἔργα καὶ ὅτι μάσκε-σε σὲ ἐργαστήριό του ἐταίρους καὶ ἐλευθεροὺς γυ-ναῖκες, πού χρησιμοποιοῦσε γιὰ μόντελα, καὶ τίς προμήθευε στὸν Περικλῆ.

Ἀλλὰ οἱ συκοφαντίες αὐτὲς δὲν ἔπαιναν στὸν πολιτικὸ προηγμένο ἀθηναῖο λαὸ πού ἐβλεπε με ὑπερφανεία τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἀκροπόλεως, πού κατὰ κύριο λόγο ὀφεί-λονταν στὸ καλλιτεχνικὸ δαιμόνιο τοῦ Φεῖδια. Καὶ τότε ἡ ἀντιπολιτευσι ἐπεχείρησε κατὰ τὸ θετικότερο. Δωροδόκησε ἕναν ἀπὸ τοὺς τεχνί-τες πού δούλευαν στὰ ἐργαστήρια τοῦ μεγά-λου καλλιτέχνη καὶ ὁ ἄθλιος αὐτός—ὄνομα-

ζόταν Μένων—παρουσιάστηκε στὴν Ἐκκλη-σία τοῦ Δήμου καὶ κατηγοροῦσε τὸ Φεῖδια ὅτι εἶχε κρατήσει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ χρυσάφι πού τοῦ εἶχαν δώσει γιὰ νὰ φτιάξῃ τὸ χρυσε-λεφάντινο ἀγαλμα τῆς Ἀθῆνας.

Ο Φεῖδιās ὕστερ' ἀπὸ τὴν καταγγελία πα-ραπέμφθηκε σὲ δίκη. Ἡ ἀδύνητος τὸν διω-ξὲς ἀποδείχθηκε εὐκόλα. Τὸ ἀγα

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Άγόρι ή κορίτσι κατά βούλησιν!

Η μέθοδος του ορμονικού έμ-
ποτισμού.

Είνε δυνατόν ν' αποκτήσου-
με άγόρι ή κορίτσι κατά βού-
λησιν; Η έπιστήμη άπαντάει σή-
μερα σ' αυτή την έρώτησι καταφατι-
κά. Άλλά άς δούμε πρώτα πώς γί-
νεται ή διαφοροποίηση των φύλων.
Ξέρουμε από κάμποσες δεκατηρί-
δες ότι το φύλο προσδιορίζεται από
πρωιμένα ειδικά στοιχεία, τα χρω-
μοσώματα, που περιέχονται στα
γεννητικά κύτταρα του άρρενος και
του θήλεος.

Και ο άνδρας και ή γυναίκα έ-
χουν 48 χρωμοσώματα. Από τα 48
χρωμοσώματα του άνδρός, τα 46 είνε
συνήθη και δεν παίζουν κανένα ρό-
λο στη διαμόρφωσι του φύλου. Τα
υπόλοιπα δύο έχουν ειδικό φυλετικό
προσδιορισμό, αλλά δεν μοιάζουν
μεταξύ τους. Έχουμε, δηλαδή, δύο
άκονη φυλετικά χρωμοσώματα, το
X και το Y. Στη γυναίκα επίσης
τα 46 χρωμοσώματα είνε συνήθη και
τα δύο μόνον φυλετικά. Άλλά δεν
διαφέρουν όπως στον άνδρα. Είνε
τουναντίον και τα δύο X.

Κατά την πρώτη κυτταρική διαί-
ρεσι, τα ζευγάρια των χρωμοσωμά-
των χωρίζονται. Έχουμε έτσι στον
άνδρα 24 χρωμοσώματα, από τα ό-
ποια το ένα είνε ή X ή Y και στη

γυναίκα 24 χρωμοσώματα, από τα
οποια το ένα είνε πάντοτε X.
Όλα τα ώρια της γυναίκας, λοι-
πόν, περιέχουν το θηλυκό στοιχείο
X. Στον άνδρα, τουναντίον έχουμε δύο
τύπους σπερματοζωαρίων. Ο πρώ-
τος περιέχει το άρσενικό στοιχείο
Y και ο δεύτερος το θηλυκό στοι-
χείο X.

Η συνένωσι των άνδρικών και θη-
λυκών φυλετικών στοιχείων μπορεί
να γίνη, λοιπόν, κατά δύο τρό-
πους:

X+X = κορίτσι.

X+Y = άγόρι.

Στη διαμόρφωσι του φύλου επι-
δρούν πολλοί παράγοντες.

Άλλά το σημαντικώτερο ρόλο
παίζουν οι όρμονες.

Ξέρουμε σήμερα ότι ή μεγαλύτερη
ή μικρότερη συγκέντρωσι ώρισμένων
όρμονών μπορεί να παίξει αποφασι-
στικό ρόλο στη διαμόρφωσι του φύ-
λου. Τα φυλετικά χρωμοσώματα ύ-
φίστανται, δηλαδή, την επίδρασι
των όρμονικών στοιχείων με τα ό-
ποια είνε έμποτισμένα ή όργανο-
σμός. Έτσι, ώρισμένα όρμονικά
στοιχεία έλκύουν τα άρσενικά χρω-
μοσώματα, ενώ άλλα άπωθούν τα
άρσενικά και έλκύουν τα θηλυκά. Έ-
τσι, μπορούμε να ενοήσουμε τη γέ-
νησι ενός κοριτσιού ή ενός άγοριού,
έμποτίζοντας τον όργανισμό της μη-
τέρας με τα κατάλληλα όρμονικά
στοιχεία, ανάλογα με την έπιθυμία
των γονέων.

Η μέθοδος αυτή άποδίδει πάντα
άριστα αποτελέσματα, προκειμένου
για τ' άγόρια. Μπορούμε, δηλαδή,
να είμαστε προκαταβολικά βέδαιοι
για την έπιτυχία. Με τα κορίτσια,
όμως δεν μπορούμε να έχωμε την έ-
δια βεβαιότητα.

Για να υπάρχουν μεγαλύτερες έλ-
πίδες έπιτυχίας, πρέπει ή μητέρα
να υποβληθή στον άπαιτούμενο έμ-
ποτισμό τρείς μήνες πριν από τη
σύλληψι, καθώς και κατά τους τρείς
πρώτους μήνες της έγκυμοσύνης.

Η άγωγή αυτή είνε εξαιρετικά
δύσκολη και πολύπλοκη. Γι' αυτό οι
δόσεις των όρμονών που θα χρησι-
μοποιηθούν πρέπει να καθορισθούν
με μεγάλη προσοχή, ανάλογα με την
ιδιαιτέρη κατάστασι της μελλούσης
μητέρας. Άπαιτείται, έξ άλλου, συ-
νεχής Ιατρική παρακολούθησι, που
θα πρέπει να συνοδεύεται κατά δια-
στήματα από διάφορες εξετάσεις.

Απομένει το ήθικό ζήτημα.

Οι έκφυλιστικές άρχες δεν άν-
τιδρούν στον προκαθορισμό του φύ-
λου. Παρατηρούν, όμως, ότι πρέπει
να εξετάζεται ο λόγος που κανει
τους γονείς να έπιθυμούν άγόρι ή
κορίτσι. Για ένα άντρώγγο που ά-
πέκτησε μόνο κορίτσια, είνε εύλο-
γη και δίκαιη ή έπιθυμία ενός ά-
γοριού ή αντίστροφος. Δεν θα μπο-
ρούσε, όμως, να επικριρή κανει
την άπόφασι ενός δικτάτορος π. χ.
που θα έπέβαλλε στους γιατρούς
της χώρας του να επιδιώκουν την
γέννησι μόνον άγοριών για να έχη
περισσότερους στρατιώτες.

ΑΝΤΙΒΙΩΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΕΤΑΝΟ

Ο άντιτετανικός όρός χρησιμο-
ποιείται ευρύτατα σε ώρισμένες περι-
πτώσεις μολυσμένων τραυμάτων, για
ν' άποφεύγεται ο τέτανος. Παράγεται
από αίμα άλόγου μολυσμένου με μι-
κρόβια τετάνου. Μπορεί όμως να
προκαλέση σοβαρές άλλεργικές άν-
τιδράσεις σε ευαίσθητα άτομα. Τώρα
ο Άμερικανός γιατρός Έντουαρντ
Στάφοντ προτείνει την άντικατάστα-
σι του σ' αυτές τις περιπτώσεις με
πενικιλίνη ή με άλλα άντιβιοτικά,
που πρέπει όμως να χρησιμοποιούν-
ται μέσα σε 1-2 ώρες από τον τραυ-
ματισμό, πριν άρχίσουν να εκκρίνουν
τοξίνες τα μικρόβια του τετάνου.

Την καλύτερη προφύλαξι ώστόσο
παρέχει το άντιτετανικό έμβόλιο. Μό-
νο που πρέπει να έπαναλαμβάνεται
κάθε μερικά χρόνια.

ΣΤΕΙΡΟΤΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΒΟΛΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΡΓΙΑ

Σε ώρισμένες περιπτώσεις άντρώ-
γων που δεν κατορθώνουν ν' απο-
κτήσουν παιδιά, ή αίτια είνε μια
άλλεργική άντιδρασι της γυναίκας
στά γεννητικά κύτταρα του άντρα.
Αυτό τουλάχιστον πιστεύει ο Άμερι-
κανός γιατρός Λόντον Πάρ. Προσθέ-
τει δε ότι στην ίδια αυτή άλλεργική
έυαίσθησι μπορεί να όφειλονται κι
οι έπανειλημμένες αποβολές.

Η άλλεργία αυτή είνε άνόλογη μ'
έκλεινι που δημιουργείται όταν μετα-
φουηθή σ' έναν άνθρωπο έξνο δέρ-
μα. Οι Ισολι του δεν το δέχονται τότε
καί το αίμα του παράγει αντίσώμα-
κα έναντιόν του. Κατά τον ίδιο λοι-

πόν τρόπο μπορεί να δημιουργηθούν
στό γυναικείο όργανισμό άντισώμα-
τα από να άρσενικά γεννητικά κύτ-
ταρα και να έμποδίσουν ή να διακό-
ψουν πώρως την έγκυμοσύνη.

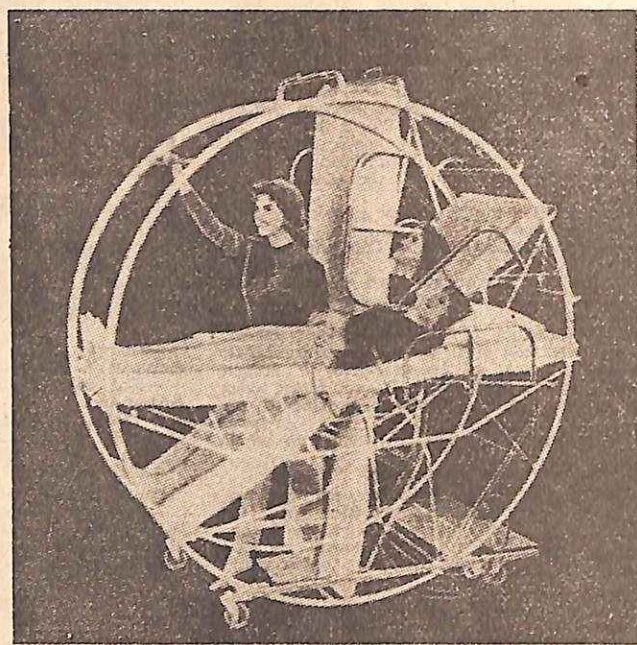
Η ίδια αυτή γυναίκα, άν χωρίση
και έναπαυρευτή με άλλον άντρα,
μπορεί να γίνη κανονικά μητέρα, ό-
πως κι' ο τέως σύζυγός της μπορεί
να τεκνοποιήση με άλλη γυναίκα.

Κατά τη θεωρία του δόκτορος Πάρ,
το έμβρυον δεν είνε παρά ένας «με-
ταφουημένος» έξνος Ισός, που ά-
ναπτύσσεται μέσα στον όργανισμό της
μητέρας. Άλλ' ο άμνικός σάκος και ο
πλάκος το προστατεύουν από τα
μητρικά άντισώματα. Έξ άλλου, ο
όργανισμός της έγκυου παράγει ά-
θρονης όρμονες, των έπιγενερίων,
και άλλες ούσεις, που την κάνουν
ν' άνέχεται την παρουσία του έμ-
βρύου. Άν όμως για όποιοδήποτε
λόγο είνε άνεπαρκές αυτές οι όρ-
μόνες, προκαλείται αποβολή.

Σχετική μ' αυτή τη θεωρία φαίγε-
ται πως είνε και ή έξής πρόσφατη
παρατήρησι: Όταν ένα παιδί ύποστη
έγκαύματα και έλαττώνεται μετα-
φύεται δέρματος, τ' αποτελέσμα-
τα είνε πολύ καλύτερα άν χρησιμο-
ποιηθή δέρμα της μητέρας, παρά με
δέρμα του πατέρα του.

ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΑΙ ΟΙ ΧΟΛΟΛΙΘΟΙ

Στις άγγειρήσεις για την άφαίρε-
σι των χολολιθών, έξακολουθεί ν' ά-
ποτελή πρόβλημα για το χειρουργό
τό πως θα βρη όλους τους λίθους με-

ΙΔΑΝΙΚΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΓΙΑ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

Το νέο αυτό κρεβάτι, που κατασκευάστηκε στην Άμε-
ρική, θεωρήθηκε ιδέες για τους άρρώστους. Έκτός του
ότι έπιτρέπει στον άρρωστο να δώση σ' αυτό, με μεγάλη
εύκολία, όποια κλίσι του φαίνεται πιο άνεπαυτική, κάνει
τις νοσοκόμες να κερδίζουν σημαντικό χρόνο, δεδομένου ότι
μπορούν με τη μεγαλύτερη εύκολία να δώσουν στον άσθε-
νή όριζόντιο ή κάθετο στάσι. Το νέο νοσοκομειακό κρεβάτι
έπιτρέπει στον άρρωστο να σταθή όρθιος, να κάνει τα πρώ-
τα του βήματα και να έαπλώση και πάλι, χωρίς να ύπo-
χρεωθή να καταφύγη σε άπτόμενες κινήσεις. Τέλος, το κρεβ-
βάτι αυτό είνε έφοδιασμένο με τροχούς, που του έπιτρέ-
πουν να μετακινήθη με μεγάλη εύκολία, να περάση από
όποιαδήποτε πόρτα και να χωρήσ' ένα κοινό άσανόρο,
κατασχευμένο έτσι του φορείου. Το συνολικό βάρος του εί-
ναι 70 κιλά.

Το νέο αυτό κρεβάτι, που κατασκευάστηκε στην Άμε-
ρική, θεωρήθηκε ιδέες για τους άρρώστους. Έκτός του
ότι έπιτρέπει στον άρρωστο να δώση σ' αυτό, με μεγάλη
εύκολία, όποια κλίσι του φαίνεται πιο άνεπαυτική, κάνει
τις νοσοκόμες να κερδίζουν σημαντικό χρόνο, δεδομένου ότι
μπορούν με τη μεγαλύτερη εύκολία να δώσουν στον άσθε-
νή όριζόντιο ή κάθετο στάσι. Το νέο νοσοκομειακό κρεβάτι
έπιτρέπει στον άρρωστο να σταθή όρθιος, να κάνει τα πρώ-
τα του βήματα και να έαπλώση και πάλι, χωρίς να ύπo-
χρεωθή να καταφύγη σε άπτόμενες κινήσεις. Τέλος, το κρεβ-
βάτι αυτό είνε έφοδιασμένο με τροχούς, που του έπιτρέ-
πουν να μετακινήθη με μεγάλη εύκολία, να περάση από
όποιαδήποτε πόρτα και να χωρήσ' ένα κοινό άσανόρο,
κατασχευμένο έτσι του φορείου. Το συνολικό βάρος του εί-
ναι 70 κιλά.

Μικρά έπιστημονικά νέα

σα στους γολιθόχους πόρους. Παρ'
όλες τις προόδους της τεχνικής της
άντινυσκοπήσεως, είνε πάντα δύσκολο
να άνακαλυφθή ή παρουσία λίθων
μικροτέρων από 5 — 7 χιλιοστάμετρα.
Υπολογίζεται λοιπόν, ότι ένα ποσο-
στό 8 — 9% αυτών των μικρών λίθων
εφευδύνον από το χειρουργό.

Τώρα άρχισε να χρησιμοποιείται ν'
αυτό το σκοπό μια νέα και πρωτότυ-
πη μέθοδος: 28 έως 72 ώρες πριν
από την έγχειρήσι, χορηγείται στον
έχει την ιδιότητα να συγκεντρώνεται
έχει την ιδιότητα να συγκεντρώνεται
έχει την ιδιότητα να συγκεντρώνεται
έχει την ιδιότητα να συγκεντρώνεται

Η ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΠΗΡΕΑΖΕΙ ΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟ

Αποδείχθηκε τελευταίως λανθα-
σμένη ή αντίληψι ότι ο έγκέφαλος
δεν έμπραξεται από σφαιρικά μικρές
δόσεις ραδιενέργειας. Τα πειράματα
που έγιναν σε ζώα, στο Πανεπιστή-
μιο της Καλιφορνίας, άπόδειξαν ότι
ή έπίδρασι της ραδιενέργειας προκα-
λεί άφύσικη ήλεκτρική δράσι του
έγκεφάλου και προσωρινή άμνισι.

Τα πειραματόζωα ύπεβλήθησαν σε
ραδιενέργεια 200-400, ραίνγκεν.
Η δόσις των 400 ραίνγκεν είνε θά-
νατηφόρος στα 50% των πειραματόζωων,
άλλά τα 200 ραίνγκεν προκαλούν
μόνο συμπτώματα της ανόσου της ρα-
διενέργειας.

Από τις παρατηρήσεις αυτές ένω-
νεί το έξής συμπέρασμα: Η ζώνη

γοριού ή αντίστροφος. Δεν θα μπο-
ρούσε, όμως, να επικριρή κανει
την άπόφασι ενός δικτάτορος π. χ.
που θα έπέβαλλε στους γιατρούς
της χώρας του να επιδιώκουν την
γέννησι μόνον άγοριών για να έχη
περισσότερους στρατιώτες.

Το ένοχημα είνε, ότι ο τύπος αυτός
του κορινθίου άνακαλύπτει εύκολα, έφ'
όσον είνε στην άρχη του άκόμα. Άρκεί
μόναχά να σταθιθε ύποστά τον καθρέ-
πτη σας, ν' ανοίξετε πολύ το στόμα σας
και να εξετάσετε το έσωτερικό του.

Η έξέτασι αυτή πρέπει να γίνεται
μία φορά το μήνα. Θα κυττάτε αν ύ-
πάρχουν μέσα στο στόμα σας λευκές
κηλίδες, ματωμένα σκασίματα ή μικρά
πρηξίματα.

Η παρουσία τους δε σημαίνει πως
έχετε άπωσθήποτε καρκίνιο. Μπορεί όμως
ιάναι μια προειδοποίηση ότι ύπάρχει
μια επικρατικός κατάστασι.
Οι πιο άνησυχητικές είνε κάτι ά-
σπρες κηλίδες, σαν πλάκες, οι λευ-
κοπλακίες όπως τις όνομάζουν οι για-
τροί.

Σημειώστε, ότι οι όδοντογιατροί,
κάθε φορά που σας θεραπεύουν ένα
άρρωστο δόντι, έρριχνουν την εύκαιρία
να εξετάσουν συγχρόνως το έσωτερικό
του στόματός σας, κι' αν τυχόν παρα-
τηρήσουν κάτι το άνωμαλο θα σας συ-
στήσουν ν' άποσπώθε άμέσως στον ει-
δικό γιατρό. Έχει διαπιστωθή ότι οι
όδοντογιατροί άνακαλύπτουν τα 90%
περίπου των περιπτώσεων καρκίνου του
στόματος.

Άσχετα όμως μ' αυτό, πρέπει ο κά-
θε άνθρωπος να εξετάζη το στόμα του,
μία φορά το μήνα.
Καί ο καρκίνος του στόματος είνε
ύπολητος. Όταν άρχισι να μάς ένοχλή
—όταν δηλαδή δυσκολευόμαστε να κα-
ταπιώμε ή ν' ανοίγουμε εύκολα το στό-
μα μας— είνε πολύ άφύγ.
Αν αντίθετα ο καρκίνος άνακαλυ-
φθή έγκαίρως, πριν άκόμα γίνη μεγα-

Οι 3 φάσεις της θεραπείας της άκμης

Φάρμακα, δίαιτα και τοπι-
κές περιποιήσεις.

Δεν ύπάρχει πιά λόγος σήμερα να
άπελίζονται οι νέοι και τα κο-
ρίτσια που πάσχουν από άκμη (σπειρα-
νική της νεότητος). Γιατί, στις περιστά-
σεις της νεότητος, ή Ιατρική κατορθώ-
νει να περιορίση ή και να θεραπεύση
τελείως, την τόσο ένεχλητική αυτή δερ-
ματική πάθησι.

Το πρώτο όπλο της σ' αυτό τον ά-
γώνα είνε τα έσωτερικά
φάρμακα.
Οι δερματολόγοι συμφωνούν τώρα
στο ότι ή άκμη έπηρεάζεται βασικά ά-
πό ώρισμένους ένδοκρινείς αδένες. Μία
προσωρινή ύπερπαραγωγή αυτών των ά-
δένων πρέπει να θεωρηθή κανονική για
τους νέους και ύποχρει συχνά χωρίς
καμία θεραπεία. Σε πιο έπίμονες πε-
ριπτώσεις, μπορεί να χορηγηθή έγκύλι-
σμα θυρεοειδούς αδένος ή οιστρογόνος
όρμόνη.

Συχνά χορηγείται ένα άντιιδιωτικό,
για την καταπολέμησι των ελασρών
μικροβίων που έχουν φωλησεί βαθιά
μέσα στο πάσχον δέρμα. Η άμεση έ-
πίδρασι του συνίσταται στην καταπολέ-
μησι της μολύνσεως που ύπάρχει ήδη,
ένθ ή άθροιστική του ενέργειας δημιου-
ργεί σιγά-σιγά μια μονιμώτερη προ-
στασις για το μέλλον.

Επίσης ο γιατρός μπορεί να χορη-
γήσ' επιταμίνη Α, που καλλιεργεί τη
λεωτοσύνη του δέρματος και δημιου-
ργεί μια γενική αντίστασι του σώματος
κατά των μολύνσεων.

Τόσο τα άντιιδιωτικά, όσο και οι έι-
ταμίνες πρέπει να παίρνονται με την
όδηγη και την παρακολούθησι γιατρού
που θα εξετάζη κάθε τόσο τον πάσχον-
τα, για να διαπιστώνη την πρόοδο της
θεραπείας. Έτσι, θα μωρη ν' αύξηση
ή να έλαττώσει τη δόσι κάθε φαρμα-
κου, όταν είνε άναγκη.

Η σωστή δίαιτα άπο-
τελεί το δεύτερο όπλο της θεραπείας.
Απαγορεύονται άπολύτως ώρισμένες
τροφές που χειροτερεύουν την άκμη:
σοκολάτα, καρύδια, μπέικον, σάλτσες
και μπαχαρικά, πτηνά και λίπη.
Όταν ώστόσο ο πάσχων ακολουθή

ήδη μία λογική διαίτα, δεν ύπάρχει λό-
γος να του επιβάλλη ο γιατρός κι' άλ-
λες άπαγορεύσεις, μονάχα για να κά-
νη έντυπωσι... Οι νέοι που πάσχουν ά-
πό άκμη, έρριχνονται συχνά σε μια νευ-
ρική ύπερτασι, που θα τη μεγαλώ-
ναν άκόμα περισσότερο, διαφοροι πε-
ριττοι περιορισμοί στη διαίτα τους.

Ξεροντας λοιπόν κανεις ποιές τροφές
πρέπει ν' άποφεύγη, και έφαρμόζοντας
την κοινή λογική, μπορεί να ακολουθή-
ση μία καλά ίσορροπημένη διαίτα, δί-
χως πολλές στερήσεις.

Το πρώτο πρόγευμα πρέπει άπα-
ραιτήτως να είνε πλούσιο και χορτα-
στικό.

Το τρίτο όπλο της θεραπείας είνε οι
έξωτερικές περιποιή-
σεις. Τέ δέρμα πρέπει να ναι πάντα
όλοκάθαρο. Χρησιμοποιήτε γι' αυτό το
σκοπό ένα καλό άπορρυπαντικό (σά-
πο που άντικαθιστάει το σαπούνι) και
νερó ζεστό, όσο το δέχσεσθε άνετα.
Πλένετε το πρόσωπό σας τέσσερες φο-
ρές την ήμερα. Τρίψετε έλαφρά πώσο-
πο και λαϊμό μ' ένα καθαρό και μα-
λακό πανί, ξεπλένετε με χλιαρό νερό
και ραντίστε με κρύο για να κλείσουν
οι πόροι. Ύστερα στεγνώνετε το δέρ-
μα σας με μία καθαρή πετσέτα—χω-
ρίς να το τρίψετε δυνατά, γιατί έρε-
θίζεται.

Αν τα σπειράκια είνε πιά έτοιμα
να σπάσουν, μπορείτε να τα ζουλήξε-
τε απ' τα πλάγια με άποστερωμένο
θαμβάκι έρεγμένο με ζεστό νερό και
στομείο. Άφου όγη το περιεχομένο
τους, σκουπίζετε μαλακά και άλείψετε
το μέρος εκείνο με μία λωσιόν που έ-
χει στυπτική ενέργεια, λιγοστεύει τη
λιπαρότητα του δέρματος και προκαλεί
ένα ήπιο και εύεργετικό ξεφλούδισμά
του.

Απαγορεύεται να τρυπάτε ή να
σφίγγετε σπειράκια που δεν ώριμασαν
άκόμα, γιατί επεκτείνεται έτσι ή μό-
λυνσι.

Συνιστάται επίσης ή καθημερινή έκ-
θεσι σε μία λαμπά υπεριώδους ακτίνας
(τεχνητού ήλιου), για τα τονωτικά και
θεραπευτικά αποτελέσματά της. Ο
γιατρός θα κανονίση τη διάρκεια της.
Η ύπερβολική έπίδρασι των ακτίνων
μπορεί να προκαλέση έγκαύματα.

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

Μία εύκολη εξέτασι κάθε
μήνα.

Αν καννίζετε περισσότερο από μισό
πακέτο την ήμερα—κι' αυτό επί άρ-
κετά χρόνια—έχετε, κατά τις στατιστι-
κές, μια αύξημένη πιθανότητα να πάθε-
τε καρκίνιο των πνευμόνων. Ίσως δεν έ-
ρετε όμως ότι σας άπειλει κι' ένας αλ-
λος κίνδυνος: ο καρκίνος του στόμα-
τος.

Το ένοχημα είνε, ότι ο τύπος αυτός
του κορινθίου άνακαλύπτει εύκολα, έφ'
όσον είνε στην άρχη του άκόμα. Άρκεί
μόναχά να σταθιθε ύποστά τον καθρέ-
πτη σας, ν' ανοίξετε πολύ το στόμα σας
και να εξετάσετε το έσωτερικό του.

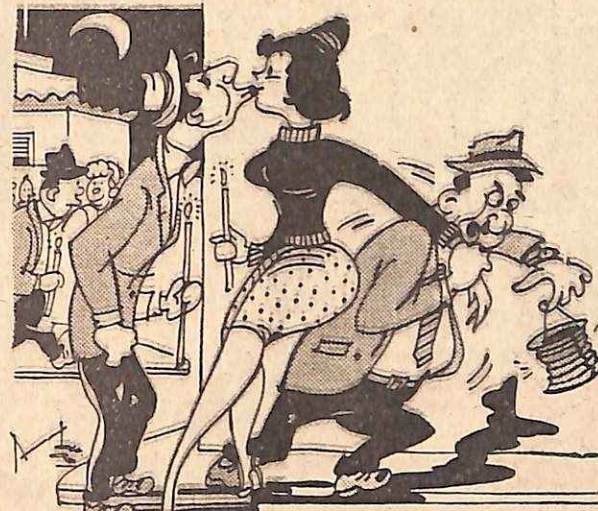
Η έξέτασι αυτή πρέπει να γίνεται
μία φορά το μήνα. Θα κυττάτε αν ύ-
πάρχουν μέσα στο στόμα σας λευκές
κηλίδες, ματωμένα σκασίματα ή μικρά
πρηξίματα.

Η παρουσία τους δε σημαίνει πως
έχετε άπωσθήποτε καρκίνιο. Μπορεί όμως
ιάναι μια προειδοποίηση ότι ύπάρχει
μια επικρατικός κατάστασι.
Οι πιο άνησυχητικές είνε κάτι ά-
σπρες κηλίδες, σαν πλάκες, οι λευ-
κοπλακίες όπως τις όνομάζουν οι για-
τροί.

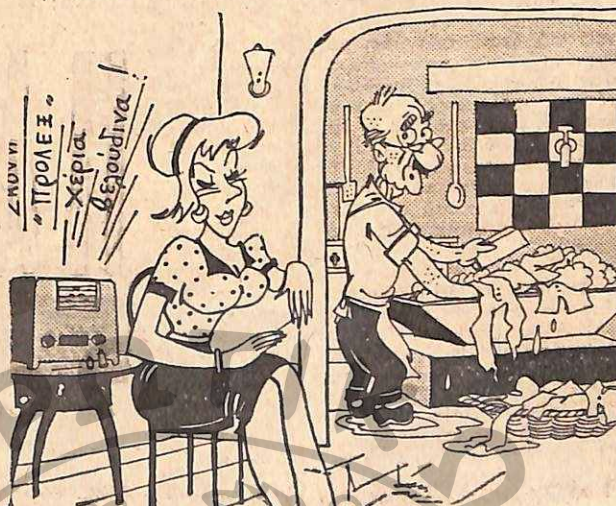
Σημειώστε, ότι οι όδοντογιατροί,
κάθε φορά που σας θεραπεύουν ένα
άρρωστο δόντι, έρριχνουν την εύκαιρία
να εξετάσουν συγχρόνως το έσωτερικό
του στόματός σας, κι' αν τυχόν παρα-
τηρήσουν κάτι το άνωμαλο θα σας συ-
στήσουν ν' άποσπώθε άμέσως στον ει-
δικό γιατρό. Έχει διαπιστωθή ότι οι
όδοντογιατροί άνακαλύπτουν τα 90%
περίπου των περιπτώσεων καρκίνου του
στόματος.

Άσχετα όμως μ' αυτό, πρέπει ο κά-
θε άνθρωπος να εξετάζη το στόμα του,
μία φορά το μήνα.
Καί ο καρκίνος του στόματος είνε
ύπολητος. Όταν άρχισι να μάς ένοχλή
—όταν δηλαδή δυσκολευόμαστε να κα-
ταπιώμε ή ν' ανοίγουμε εύκολα το στό-
μα μας— είνε πολύ άφύγ.
Αν αντίθετα ο καρκίνος άνακαλυ-
φθή έγκαίρως, πριν άκόμα γίνη μεγα-

Τεχνοθεραπεία

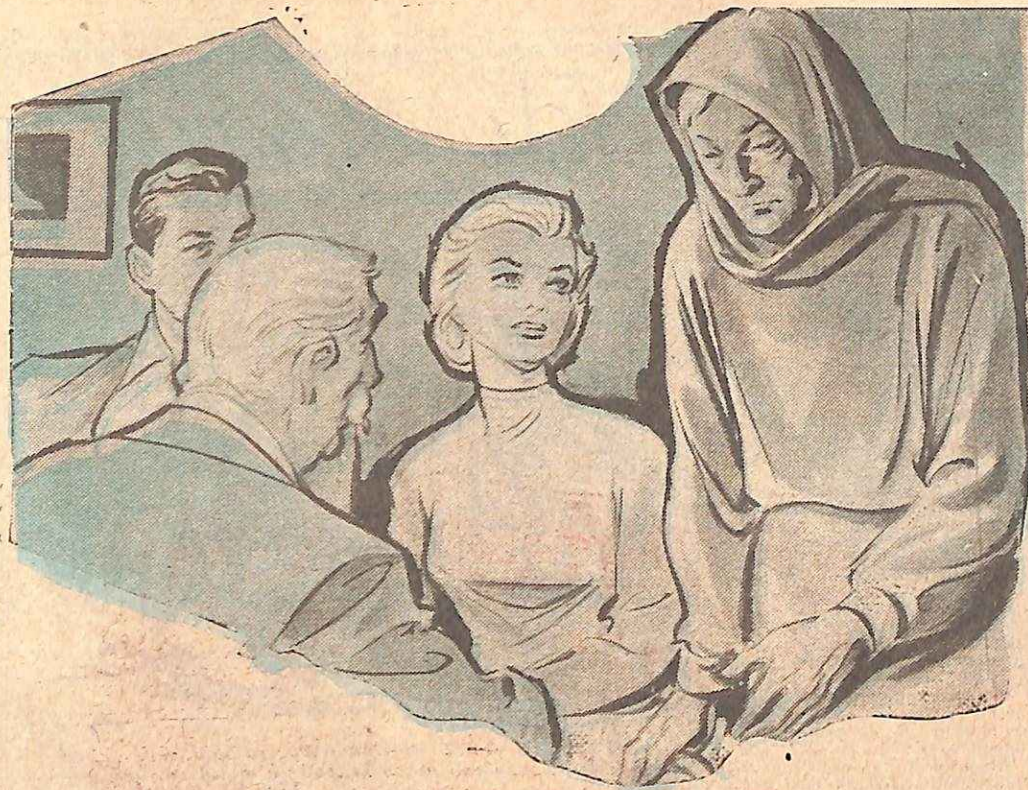
Ο σ ύ ζ υ γ ο ς: —Ξεπέρασε το όριο, Διέλικα! Σού
είπα: όχι πέραν του μισού λεπτού τα φιλιά της άγάπης!..
(Του Μ. Αναστόπουλου)

Χωρίς λόγια
(Του Μ. Αναστόπουλου)

—Πάσα, Θεμιστοκλή μου, αύριο! Έγω τραπέζι στο
σού της γυναίκας μου!
(Του Αρχελαου)

Γ — Δεν με γνωρίζεις, Μελέτη; τόν ρώτησε.

Η γειτονιά ήταν τυλιγμένη μέσα στα πιο μεθυστικά πασχαλιάτικα αρώματα. Η άπαλη, απριλιάτικη νύχτα ζούσε έντονα το θαύμα της 'Αναστάσιμης προσμονής. Από νωρίς, στη μέση της πλατείας είχε στηθεί η εξέδρα που άπαντα θα γινόταν η 'Ανάσταση. Και γύρω της είχε ακινητοποιήσει γοητευμένη η άνοιξη. Τα μύρα των λουλουδιών έρχονταν να γονατίσουν μαζί με τους πιστούς μπροστά στο Σταυρό, που από σύμβολο φρίκης έτοιμαζόταν να γίνει έμβλημα θριάμβου!...

Εκεί, κατά τις επτάμιση, άρχισε να γεμίζει κόσμος η πλατεία. Η έκκλησία, κατάφωτη, ξεχείλιζε ένα μεγάλο περίσσευμα από φως και κόσμο έξω. Ύστερα βγήκαν οι παπάδες πίσω από τα εξαπτέρυγα. Ήταν κατάλευκα ντυμένοι—με το λευκό δανεισμένο από τα φτερά του 'Αγγέλου που είχε κυλήσει τόν λίθο του Μνημείου. Με το 'Δεύτε λάβετε φως!' άναψε όλη η πλατεία! Και μέσα στη φωτοπλημύρα που άστραψε και κυμάτισε ολόχρυση, ξεπετάχτηκε ολόζωντος Έμνος στη Λιωνία Ζωή, το 'Χριστός 'Ανέστη'!

Ο Λεωνής φίλησε την κόρη του, το γαμπρό του, το παιδάκι τους — το έγγονάκι του, που είχε το όνομά του: Μελέτης — και ξεκίνησε μαζί τους για το σπίτι.

Ήταν ένας ολόλευκος ψηλός άντρας με παχιά μουστάκια και αγαθό βλέμμα. Βάδιζε στη μέση των αγαπημένων του. Είχε αριστερά το γαμπρό του, δεξιά την κόρη του, και κρατούσε τρυφερά από το χέρι τόν έγγονό του που τσίλιζε νυσταγμένος...

Το τραπέζι τους περίμενε στο σπίτι στρωμένο με τα καλά σερβίτσια. Κάτσανε γύρω—γύρω, ο Λεωνής είπε με κατάνυξη το 'Χριστός 'Ανέστη' και η κόρη του, η Λίτσα σερβίρισε την όρεχτική μαγειρίτσα. Ποιν δάλουν όμως την πρώτη μπουκιά στο στόμα τους, άκούστηκε το κουδούνι της εξώπορτας.

—Ποιός να είναι τέτοια ώρα;... άπόρησε ο Λεωνής.

—Και τέτοια νύχτα... συμπλήρωσε η κόρη του.

Η ύπνρέτρια έπληξε να άνοιξη. Γύρισε στη τραπεζαρία άναστατη:

—Ζήτηνε τόν κύριο... είπε.

—Ποιόν; 'Εμένα; άπόρησε ο Πέτρος, ο άντρας της Λίτσας.

—'Όχι, τόν μεγάλο κύριο.

—'Εμένα;... μουρμούρισε ο Λεωνής. Ποιός είναι;...

—'Εγώ, Μελέτη...

Μά γρηά σκυφτή σύρθηκε ως τη πόρτα της τραπεζαρίας. Πιάσαν από τους τοίχους για να μη πέση...

—Ποιά είσαι εσύ;... ρώτησε ο Λεωνής.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙ

του *Παρελθόντος*

Αργοκουνηθήκανε τα χείλια της γρηάς.

—Δέ με γνωρίζεις... Μελέτη...

Κάτι σκίρτησε μέσα στην καρδιά του: κάτι που είχε ξεκινήσει από τόν μακρινό παρελθόν...

Τά φρύδια του σμίξαν για να άφισουνε τόν βλέμα του να πεταχτεί σουδλερό καί να τη τρυπήση όμοιο με πυρομένο βέλος.

—'Εσύ;

—Ναί, εγώ, Μελέτη...

—Πώς ήρθες;... Τί θές;...

Δέν πρόθεσε: «Πώς τόλμησες;...»

Παρακολουθήστε από τόν σημερινό τεύχος τόν «Θησαυρό» την καινούργια σειρά από συγκινητικές αληθινές ιστορίες του

ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΣΚΙΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Από την ώρα που ο ήλιος άποσύρει τα χρυσάφια του κι άφίνει κυριαρχο τή νύχτα να άγκαλιάση παγερά τις πολιτείες και τους ανθρώπους, άρχίζουνε να γλυστράνε μία - μία οι σκιές... Είναι αυτές που δέν άντέχουνε στο φως της ημέρας και που περιμένουνε τόν σκοτάδι για να θυσούνε. Καθεμία από τις σκιές αυτές κρύβει κι' από ένα δράμα! Χιλιάδες δράματα σέρνονται θλιβερά, κουρασμένα, άπάνω στην άσφαλο μιάς μεγαλουπόλεως. Κι' αυτά τά δράματα θά τ άξιολογήση άπλά, χωρίς ψεύτικα στολίσματα, η καινούργια σειρά τού Βερθέρου.

ΣΚΙΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Η γρηά έκασε βαρεία σε μία καρέκλα: —Με συγχωρείτε... αλλά... δέ με κρατάνε τά πόδια μου. Απόψε που άναστήθηκε ο Χριστός, τά δήματά μου με φέρανε άβελια στη παλιά γειτονιά μου. Κοντά σε ό,τι είχα άγαπήσει... Σάς είδα, σε γνώρισα, Μελέτη... 'Εσύ, Λίτσα, μεγάλωση — είσαι άγνωρίστη... 'Ο κύριος είναι, βέβαια ο άνδρας σου... Κι' αυτό τόν γλυκό παιδάκι, ο γυός σου... 'Ε;

Η Λίτσα, ο Πέτρος, ο μικρός Μελέτης κυττάζανε τήν άγνωστη με άπορία και κάποια συγκίνη... 'Ο Λεωνής δάγκωνε τά παχιά μουστάκια του.

Αργά κυλήσανε τά λόγια από τά χείλια του: —Δέν έπρεπε να έρθης...

—Τό ξέρω... Μά δέ μπορούσα... Δέν ήτανε δυνατό να μ'ν έρθω... Νοιώθω τή ζωή μου να σβύνη μέσα μου... Ήρθα για να σάς δώ για μία φορά, να σάς άποχαρητήσω... Είπα: 'Απόψε που άναστήθηκε ο Χριστός, ίσως άναστήθι και μέσα στην καρδιά σου η συγγνώμη, Μελέτη...

Μέσα στο μυαλό τού Λεωνή κονταροχτυπιόντουσαν δυνατά οι σκέψεις, φουρτουνιάζανε τρικυμισμένες οι άναμνήσεις. Αυτή η γυναίκα ήταν η γυναίκα του! Τήν είχε λατρεύει, άλλοτε, νέος, τής είχε χαρίσει άνεπιφύλακτα τήν καρδιά του, κι' αυτή, για άντάλλαγμα, τόν είχε άφίσει χωρίς δισταγμό, για να ακολουθήση ένα άλλο άντρα. Τί μαχαίριά δυνατή για τόν έρωτευμένο άντρα! Δέχτηκε όμως, όσο γινότανε πιο ψυχραιμα τόν χτύπημα, με άξιοπρέπεια. Κι' έζησε με τόν κοριτσάκι τού, τή μικρή του Λίτσα, που είχε κι' αυτή έγκαταλειφθή άστοργα από τή μητέρα της... Από τήν άνάξια μητέρα, που είχε προτιμήσει έναν έραστή από τόν άντρα που τή λατρευε, από τόν κοριτσάκι της που έπρεπε να τόν λατρεύη...

Περάσανε τά χρόνια... Λίγο—λίγο, άπάνω στην πληγή τού Μελέτη Λεωνή έπεσε ένεργητικά η στάχτη τού καιρού... Η κορούλα του, η Λίτσα, μεγάλωνε. Για τή μητέρα της δέν τής μιλούσε ποτέ. Κι' όταν μεγάλωσε λίγο τόν κοριτσάκι και τόν έρώτησε μία μέρα: «Πατερούλη! όλα τά παιδάκια έχουνε μία μαμά: εγώ πώς δέν έχω;...» ο Λεωνής άποκρίθηκε ξερά: «Η μητέρα σου πέθανε!»

...Μεγάλωσε κι' άλλο η Λίτσα, έγινε δεσποινίδα και, μία μέρα, παντρεύτηκε. Κι' ένα παιδάκι ήρθε να ολοκληρώση τήν εύτυχία της οικογενείας. 'Ο Λεωνής, χορεύοντας στα πόδια του τόν μικρό Μελέτη, ένοιωσε τόν κουρασμένο έαυτό του να ξαναγεννιέται. Τόν κακό παρελθόν είχε σαρώθ από τόν εύτυχισμένο παρόν.

Και να που άπόψε τόν παρελθόν αυτό είχε άναστήθι. Τί όδυνηρή άνάσταση για τόν Λεωνή!... Αυτή η γυναίκα που είχε ξεφτυράσει μπροστά του είχε έκπροσωπήσει τή ντροπή και τήν όδυνή του... Είχε κουρελιάσει τά νεανικά όνειρά του, είχε εξευτελίσει τήν άξιοπρέπεία του, είχε πιστοίσει με λάσπη τόν όνομά του. Πόσο τήν είχε μισήσει τότε! Τόσο, που είχε σκεφτεί να τή δρη, να τήν τιμωρήση, να τή σκοτώση άλύπητα... Μιά σκέψη τόν συγκράτησε: 'Η Λίτσα τί θά γινότανε;... Ύστερα από τήν άνάξια μητέρα, ήτανε σωστό να στερηθι και τόν πατέρα της, που έπάνω του βάρανε τώρα διπλή η εύθύνη για τήν άνατροφή της κόρης του;... Κι' έτσι, κατ'άπτε ο Λεωνής τόν πόνο του, ύπόταξε τήν άγανάκτησή του στη σκοπιμότητα τού καθήκοντος, και έέγραψε άποφασιστικά τήν άπιστη.

Νά όμως που η άπιστη είχε ξαναγυρίσει... Και όχι νέα, όμορφη, περήφανη, γεμάτη άγέρωχη ξεδιαντροπία, αλλά γερασμένη, έρείπιο σωστό. Είχε σύρει τά κουρασμένα δήματά της με κόπο για να φτάση εκεί, στην εύτυχημένη τραπεζαρία, όπου μία τίμια πατριαρχική οικογένεια περνούσε τήν άναστάσιμη νύχτα της... Και έήτησε να τής κάνουνε τόπο να τρυπήση μέσα σ' αυτή τήν οικογένεια...

Με τί δύναμι ο Λεωνής να τή διώξη;... Δέ διάχνεται ένα φάντασμα...

Γύρισε και είπε στην κόρη του:

— Λίτσα άγκάλιασε τή μαμά σου... Κι' εσύ, Μελέτη, φίλα τόν χέρι της γιαγιάς σου...

Τόν παρελθόν τού Μελέτη Λεωνή είχε άναστήθι! 'Όχι όμως πρόστυχο κι' άποκρουστικό έγγονικό κι' άπαλό, έξαγνισμένο από τήν 'Ανάσταση τού Χριστού!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—Σαχαρία! Να σου λείπουν τά φίλά της άγάπης!...

Έχετε 4 ΑΝΔΡΕΣ...

1

2

3

4

Πώς θα περιποιηθήτε τόν καθένα τους

Κάθε παντρεμένη γυναίκα έχει, όχι μονάχα ένα άντρα, αλλά τέσσερις μαζί! Ναί, ναί, τέσσερις... συνδυασμένους σε ένα! Πρέπει λοιπόν να έχετε να φροντίζετε για όλους, αν θέλετε να είστε η τέλεια σύζυγος.

1) 'Ο άντρας που χρειάζεται φαγητό.

"Αν είσατε από τις γυναίκες εκείνες, που αμελούν το μαγειρέμα και «εθελούσαν» πρόχειρα την κατάστασι, την τελευταία στιγμή, με κονοσέρβες, αυγά και πατατάκια τηγανητά, πρέπει να έχετε ότι συντομευέτε έτσι τη ζωή του συζύγου σας. Τόν σκοτώνετε, σιγά-σιγά άλλα σίγουρα.

"Η κακή διαίτα και το ακατάστατο φαγητό φέρνουν τόν άσχημο αντίκτυπο τους στην καρδιά.

"Ο άντρας σας χρειάζεται κάθε μέρα τρία καλομαγειρεμένα γεύματα, με άφθονα φρούτα, γορταρικά και γάλα.

Τα φαγητά που τόν σερβίρετε πρέπει, όχι μόνο να είναι, αλλά και να φαίνονται όρεκτικά. Να ικανοποιούν δηλαδή και την όρασι, όσο και τη γεύσι.

Δέν άρκούν όμως αυτά μόνον. Για να χωνέση κανείς καλά, πρέπει να φάει ήσυχα. Ποτέ λοιπόν μη διαλύετε την ώρα του φαγητού, για να γκρινιάσετε και να λογομαχήσετε με τόν άντρα σας. Προπάντων τόν ποιούν πρόγευμα του πρέπει να νάναι ήρεμο για ν' άρχισι καλά ή μέρα του. Σηκωθείτε μισή ώρα νωρίτερα, για να τόν έτοιμάσετε χωρίς βιασύνη, ώστε να φύγη για τη δουλειά του με ευτυχισμένη καρδιά. Φροντίστε δέ να είναι αρκετά πλούσιο και θρεπτικό (κατά τούς ειδικούς διαιτολόγους, τόν πρόγευμα αποτελεί τόν σπουδαιότερο γεύμα της ημέρας).

Μη μαλώνετε τόν άντρα σας, αν τρώει πολύ γρήγορα. Δέν έχει φόβο να πάθει κακοστομαχιά απ' αυτό, άλλ' από τις σκέψεις και τις σκωτούρες που τόν άσπασαίνουν την ώρα του φαγητού.

"Ας μη λείπει η μπύρα απ' τόν τραπέζι του—αν τόν επιτρέπουν τά οικονομικά σας. "Έχει αποδειχθή ότι δυο μπουτίλιες μπύρα ελαττώνουν τη νευρική έντασι κατά 37%.

Μη τόν παραμυθώνετε με πίττες και γλυκίσματα που παχαίνουν, αν θέλετε να ζήση, πολλά χρόνια.

2) 'Ο άντρας που χρειάζεται άνάπαυσι.

Πολλοί άντρες δέν καταφέρνουν ποτέ ν' άναπαυθούν πραγματικά. Είναι διαρκώς διαισθητικοί, δεικνύοντες, άμυμονοί. Τρέχουν σχεδόν από δρόμο, χωρίς λόγο. Δέ μπορούν να σταθούν σε μία θέση, όταν περιμένουν στην «αόραση» τόν λεωφορείο...

"Αν ο σύζυγός σας άνήκει σ' αυτή την κατηγορία, προσπαθήστε να τόν δώσετε να καταλάβη ότι φθείρεται έτσι άσχημα. Συστήτε του να μην αναλαμβάνη—από δίπλα κέρδους ή από φιλοδοξία—περισσότερες δουλειές απ' όσες μπορεί να θύαλι πέρα.

"Υποχρεώστε τόν να διαθέτη ώριμμένες ώρες κάθε μέρα για άνάπαυσι και ψυχαγωγία, και να τις σέβεται, δι.τι κι' αν σιμεί.

"Αν έχετε τη συνήθεια να μιλάτε πολύ, προσπαθήστε να μάθετε να σιωπίνετε και να τόν άκούτε με προσοχή κι' ένδιαφέρον, όταν θέλη να σας μιλήση για τά προβλήματά του. Είναι ένα ξεθύμασμα γι' αυτόν, που χαλαρώνει τά νευρά του.

Δέν είναι τόν άπαντο στη ζωή τόν να κερδίζη καλές χρήματα. Πρέπει και... να τελειολογή κάποιον κάπου! «Ντόλτσε φάρ νιέντε» λέει ένα σοφό Ιταλικό γινώκειο. Δηλαδή: «Είναι γλυκό τόν να μην κάνη κανείς τίποτα». Κι' ο "Όσκαρ Ουάιλντ γράφει ότι ετό να μην κάνη τίποτα, είναι τόν δυσκολότερο πράγμα τού κόσμου.

"Όσο για τά άρχαία ελληνικά ρητά «Άργία μή-τηρ πάσης κακίας» και «'Ο χρόνος είναι χρήμα». Έχουν δέσει την άξια τους, αλλά δέ ένα σημείο. Βοηθήστε τόν άντρα σας ν' άφήνη κατά μέρος τη δουλειά του, ώστε να ξεναγυρίζη ύστερα σ' αυτόν με καινούργιο κέφι.

3) 'Ο άντρας που χρειάζεται ντύσιμο.

Είναι άληθινά πολύτιμη για τόν άντρα μία γυναίκα που φροντίζει μ' επιμέλεια για την εμφάνισι του.

Μιά καλή σύζυγος πρέπει να βεβαιώνεται ότι: α) Τόν καλλάρει τόν άνδρά της προσέχει ένα πόντο περίπου απ' τόν γαστήρ τού σασκακιού του και τά μαμικέτια του άλλο τόσο απ' τά μαμικάκια.

β) Τόν σασκακί του είναι αρκετά μακρύ, ώστε να σκεπάζη τελείως τούς γλουτούς.

γ) Τά ρεβέρ τού παντελονιού άγγίζουν τις μύτες τών παπουτσιών του, χωρίς να τσακίζουν.

Πρέπει επίσης να βεβαιωθή ότι οι κάλτσες, τόν ποικάμισο, ή γραβάτα του κ.λ.π. έχουν ταιριασμένα χρώματα, ότι τά παπούτσια του είναι γυαλι-

μένα, τόν κοστούμι και ή γραβάτα του καλοσιδε-

ραμένα.

"Αν ένας άντρας είναι άμελής ή άδιάφορος για τόν ντύσιμό του, πρέπει να τόν πείση ή γυναίκα του πώς τόν παρουσιαστικό αποτέλεσι ένα βασικό στοιχείο επιτυχίας στη ζωή και στη δουλειά του.

Μην άφίνετε τόν άντρα σας να ντύνεται όπως - όπως, με τόν πρώτο έτοιμο κοστούμι που θά ταιριάζη κάπως στο σώμα του. Κάνετε τόν να ένδιαφερθή για τόν ντύσιμό του.

Φροντίστε μάλιστα να πηγαίνετε και σεις μαζί του, όταν πρόκειται να ψωνίση είδη ρουχισμού. Οι γυναίκες έξουν καλλίτερα να διαλέγουν χρώματα και ύφασματα και να κάνουν παζάρια.

Προσέχουν επίσης όλες τις λεπτομέρειες ενός κοστούμιού, που ξεφεύγουν απ' τόν άντρικό μάτι: ραφές, κουμπότρυπες, τσέπες κλπ...

Και μία τελευταία συμβουλή: Ποτέ μην κατακρίνετε τις γραβάτες του, γιατί είναι σαν ν' άμφισβητήτε την κρίσι του και τόν γούστο του.

4) 'Ο άντρας που χρειάζεται άυτοπεποιθήσι.

Σ' ένα άστυνομικό διήγημα τού Χίτσκοκ, ένας διωλιθηκάριος περνάει έπί 13 χρόνια ζωή μονότονη και άνιαρη. "Υστερα διαβάσει κάπου ότι υπάρχουν 172 εκατομμύρια άνθρωποι στην 'Αμερική και σκέπτεται πώς αυτός έν είναι παρά μία άσήμαντη μονάδα μέσα σε τόσο κόσμο.

Διαβάσει όμως άκόμα πώς υπάρχουν μόνο λίγες χιλιάδες κλέφτες άυτοκινήτων. Κλέβει λοιπόν ένα άυτοκίνητο, για να ξεχωρίση κάπως απ' τόν πολύ πλήθος. Για τόν ίδιο λόγο κάνει ένα δεύτερο θήμα: Κλέβει ένα μαγαζί.

"Επειτα διαβάσει πώς έγιναν μόνο 7124 βολοφονίες μέσα στο τελευταίο έτος. Και δολοφονεί την άνυπανητή άδελφή του, που ζή μαζί του.

Τέλος, διαβάσει ότι οι άυτοκτονίες ήταν άκόμα λιγότερες απ' τούς φόνους, και τινάζει τά μαυλά του!

Τόν έπιμόθιο αυτής της ιστορίας είναι ότι ο άντρας θέλει να νιώθη τόν έαυτό του σπουδαίο—για τη γυναίκα του, τά παιδιά του και τούς γείτονες.

Πώς θά τόν βοηθήσετε σ' αυτό; "Οχι θέσεια άάζοντάς τον να κάνη μία δουλειά τού νοικοκυριού, όταν γυρίζη τόν θρόνυ στο σπίτι. Γιατί αυτό θά είναι σαν να τόν λέτε πώς τελειώσε όλη την ήμέρα, αντί να τόν δείξετε πώς τόν αναγνωρίζετε σαν στυλοβάτη τού σπιτιού και άρχηγό της οικογενείας.

Μη ταιγκυμεύετε σε άόγια που θά τανώσουν την άυτοπεποιθήσι του. Δεγίντε τόν σεβασμό, και θά σας τόν άναποδώσει με άγάπη.

"Απ' τη στάσι σας άπέκλινι τη δουλειά του μπορεί συχνά να ξεκαρτηθή ή επιτυχία ή ή άποτυχία του. Προπάντων μη τόν ταιπειώνετε ποτέ, φέρνοντάς του για παράδειγμα άλλους που πέτυχαν στη ζωή τους περισσότερο απ' αυτόν. "Όσο τόν κάνετε για να κινήσει τόν έζήλο του, άλλα τόν άποτέλεσμα θά είναι να τόν άπογοητεύσετε και να κλονήσετε τόν ήθικό του.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

Οι άντρες που θέλουν να κάνουν έντύπασι στην έλεκτηή τους, υποβάλλονται πρόθυμα άκόμα και σε άσασιαστήρια. Δέ μπορούν λοιπόν ν' άπολέσουν έξαιρέσι και οι νέοι έρωτοβόρημοι της γούλης Μανσόν της Βορείου 'Αμερικής. Πράγματι, λαβαίνουν μέρος μία φορά τόν χρόνο σε μία άνατριχιστική θρησκευτική τελετή, χωρίς νάναι υποχρεωμένοι σ' αυτό, μόνο και μόνο για να μη φανούν δειλοί στα μάτια τών κοριτσιών.

"Αφού περάσουν την προηγούμενη νύχτα στο δάσος, σφίγγουν τόν χέρι όλων τών συγγενών τους και μπαίνουν στο σπίτι τού μαρτυρίου. Μένουν δ' μόλις τής γούλης τρυπάει μ' ένα βύλινο σουβλί τούς μύς στα στήθη τους. Χώνει επίσης άλλα μικρότερα σουβλία στους μηρούς και στα μπράτσια τους, προσέχοντας όμως να μην τούς προκαλέση μόνιμες βλάβες.

"Επειτα τούς κρεμάει απ' τη σκεπή, με λουριά δεμένα στα σουβλιά, και τούς άφίνει έτσι κρεμασμένους ώσπου να λιποθυμήσουν απ' τούς πόνους.

"Όταν συνέλθουν, τούς παίρνει έξω απ' τόν σπίτι τού μαρτυρίου και κρεμάει στα σουβλιά τους μεγάλα βάρη, που οι νέοι υποχρεώνονται να τά σέρνουν στο έδαφος, γύρω—γύρω, ώσπου να σκιστούν οι σάρκες τους και να θγύνε έτσι τά σουβλιά.

Τότε μονάχα τελειώνει ή τελετή και γυρίζουν οι νέοι στις καλύδες τους, για να περιποιηθούν τις πληγές τους.

Πάλι μύρισε ή "Ανοιξή! Πώς μύρισε!... Με τ' άρώματα ή Φύσι μας πλημμύρισε γύρω—γύρω λουλουδιένιος στρώνει τάπτες κι' οι γυναίκες γίναν πιο άξιαγάπτες. Σεκαλεσώθηκαν και μασοτοαυωθήκαν και τά σούγα τά βαρεία τά ξεφορτωθήκαν γοργά κάθε μία είναι γεμάτη γοργά και γοργά... με τόν μύρι και τη βλέπει και γοργά... με τόν μύρι και τόν δρόμο και τόν «τένις» και τόν «ρόλλεϋ»! Η μικρή συνήθεια, μάλλον έννευρίζεται σε ναντάει άπειλούς πώς θά δόση. (Πώς ο Έρωτας φοβέρα υποστηρίζεται τ' άγνοεί και δέν μπορεί να συγνωρήση!...)

Όνομα, ύπάρχει ο Έρωτας ο πλούσιος που τη χαιρείται την "Ανοιξή μακάριος μα κι' ο άλλος που τόν λείπει ο έπιούσιος δ' άπένταρος ο Έρωτας—προλετάριος που τόν βλέπει και κλαίει και γελάει σαν τόν βλέπει τον με δίνα «προσολλάται» σε καρμικές άπεριόριστων δελιήτρων παύουν σήνη λευονιών, άλλα και κίτρων. Καί ή Φύσι ή περίφημη ποτήρια, μα και γλίπτιρια στα πλαστικά μεγάλη τη Γυναικα έχει ιδιαιτερότητα έργων τέχνης σφαιρικών που φέρνουν τάλη! και τά βλέπει κι' όλο γάγκεις στην "Αθήνα σαν τόν σκόλο μπρος σε πλούσια έστρώνα.

Τι να κάνης; Πώς να μπλέξης σε είδύλλιο, που δέν έχει μύρια κάτω από τόν ήλιο; Τόν άγριμ τόν μικρό να κάνης ήμερο δέ σου φτάνει τόν φτωχό «δουλειάπνημερο» γιατί ή "Ανοιξή με τόν καιρό τόν αήθιο θέλει έρωτα τροχάιο και ύπαιθρο κι' αν γουστάρεις... τας—κως να έπωγήσαι. «ταξιδιός» πότες και πλούσιος να είσαι. Γιατί βλέπεις τ' Αποριδιού ή άμορφάδα θέλει Ένάλη, Βαρυσπότη και Γ'ληφάδα, τσέπη κάρτα κι' άπειρίαστο τόν νοή τσέπη κάρτα να σκορπάς με τά δυο γέρια θέλει τσέπη να σκορπάς με τά δυο γέρια κέντρα "Ανδ' και κοσμικά όπως τ' "Αστέρια κι' όχι βέβαια... τ' άστέρια τ' ουρανού!

Μα κι' αν κάνης πώς τόν οίγεις στην άφέλεια κι' ότι τάχα αντιπαθείς την πολυτέλεια «δ' σπινώγει» ταβερνάει και μεξέ έχουν διαφροση τά συγγενοα ρομάντζα θέλουν κέντρα σικ και «κούρσι άγναξή» κι' όχι κέντρα όπου πάει ή «μαστοράντζα» θέλουν άρωμα ούισου και «τσα—τσα» γιατί άλλωστε, εύθης σου δίνουν την... κλωσά! Κάθε μία, «καλή» ή όχι, — τι τόν έρίσκει; πώς λυσάει, θρε παιδί μου για ούισου; πώς μαρμάρει άπ' τά δακρύα της δροσιά της και ρομφάει δένα «σκάτς» στην καθισιά της; Νά ή μόνη άφελότητα αϊτία πουν' άπρόσιτη για σένα ή Γοργία και προνόμιο την έχει... τόν Κεφάλαιο κι' έόν κάθεται «πατάρας» στο Αιγάλεω στο Θησείο, στα Πετράλωνα, στου Γκλύη και άποκρίνει σε ναντιάς κι' άναστενάγματα και ναντάγματα νελοία και πειράγματα και τόν χέρι μακρύ... «να μην έγγιξη».

Επιστηράφους
Jm Ταβάρια
Σοφοκλούς

Ημερά

ΑΓΑΠΗΣ

ΕΜΜΕΤΡΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Στο Παλαιοχώρι, ένα χωριό σ'ε ρεμματιά της Γκιώνας, όπου τ'ο σκεπάζει ολόκληρο μ'ε χιόνια, ο χειμώνας, ο Γιάννος, τοσπανόπουλο, λεζεντογεννημένο είχε σεβντά γιά τήν Λενιώ, κορίτσι ξακουσμένο σ' όλα τ'α γύρω τ'α χωριά.

Και ή Λενιώ κι' ελόγου της τόν Γιάννο αγαπούσε γιά τήν γλυκειά του τήν θωριά. και τήν καρδιά της, έννοιωθε, ότι γι' αυτόν χτυπούσε μά ήταν και τ'ο γονικό — αυτά 'χει τ'ο χωριό — π' ούτε ν' ακούσουν θέλανε τέτοιο συμπεθεριό. (θηκες; Κι' έλεγε ή μάνα της Λενιώς στήν κόρη της: Τρελλά-

Θά πάρης τόν ξυπόλητο πού παίζει τήν φλογέρα; "Ετσι και παντρευτήκατε, θρέ κακομοίρα, χάθηκες γιατί θά τρώτε μοναχά καθουρδιαμένο αγέρα... Θάπρεπε λίγο νά ντραπής, σ'ό λέω γιά καλό σου, δέν θέλω νά τ'ο ξαναπής και θ'γάλ' το απ' τ'ο μυαλό σου.

Αυτά ο Γιάννος τ'α 'ξερε... Τού τ'άλεγε ή καλή του όταν τ'α θράδ'α, πού και πού, κρυφά-κρυφά άν- (ταμώνανε κι' όταν σ'α χείλη της Λενιώς άφηνε τ'ο φίλ' του, μαύροι καύμοι τόν δέρνανε, μαύροι καύμοι τόν λυά- (νανε.

Μά ή Λενιώ του έλεγε: Κάνε νταγιάντα Γιάννο και άλλον άντρα δέν θά θρώ άφέντη μου νά κάνω. Με τέτοια λόγια ή Λενιώ τόν Γιάννο τόν ξελίγωνε... Καί κάποτε πού έρχότανε Λαμπρή και κοντοζύγωνε κι' είχανε λάτρες σ'ό χωριό κι' έτοιμασιές και φού- (ριες

έννοιες τόν Γιάννο ζώσανε, τού έρωτα, καινούργιες, γιατί προσμέναν σ'ό χωριό τού Γκούμα τόν μοναχογιό, τού Γκούμα πού ήταν δήμαρχος εκεί σ'ό Παλαιοχώρι — απ' τις παλές τις φαμιλιές — κι' είχε χωράφια, βιός κι' έλιές — κι' ήταν γαμπρός γιά τήν Λενιώ, τήν παινεμένη κόρη. Κι' αυτά ο Γιάννος τ'άμαθε και τότε ζώσαν φίδια, κι' άν ή Λενιώ του έλεγε τ'α ίδια και τ'α ίδια, ο Γιάννος ξαναμάθαινε και νάχωμε τόν νού μας, πώς της Λενιώς τ'ο γονικό κι' ο δήμαρχος ο Γκούμας και μιλημένα τ'άχανε και ότι λογαριάζανε. (ζανε ναι-ναι, τ'ο θράδ'α της Λαμπρής να τούς άρραθωνιά-

Μεγάλο Σάββατο ο γαμπρός ήτανε πιά φερμένος μεγαλοσάββατικός κι' όμορφοστολισμένος. Δέν φόραγε θλαχόκαλτσες και τούκαναν παράτα γιατί φορούσε φράγκικα, κολλάρο και γραβάτα κι' έτσι σ'α μάτια έμπαινε—ο γιός—όλου τού κόσμου... Καμάρωνε κι' ο δήμαρχος σάν έλεγε: "Ο γιός μου πού τόσα χρόνια σπούδαζε και βγήκε δικηγόρος και 'Αθηναίος έγινε... σωστός λιμοκοντόρος.

Αύριο πιά π'οδ'ναί Λαμπρή, γκρεμίστε τ'α χαλάσματα και κάψτε όλο τ'ο χωριό... θάχωμε άρραθωνιάσματα. Νά μη σ'ας τ'α πολυλογώ, ή αύγούλα ξημερώνει τήν άγια μέρα της Λαμπρής... ο Γκούμας καμαρώνει τόν γιόκα του και ή Λενιώ πού κλαίει κι' όλο κλαίει: — Δέν τότε θέλω γι' άντρα μου, σ'ό γονικό της λέει. — Βρέ πού θά θρής καλύτερο; Τέτοιον γαμπρό πού (θάθρης;

— 'Αλί μου τί 'τανε γραφτό της μοίρας μου της μαύρης... 'Εγώ τόν Γιάννο αγαπώ, τόν Γιάννο θέ νά πάρω και τούχω οώσει και φίλ', τ'ο λέω, γιά καππάρο κι' άν είναι νά επιμένετε στήν πίκρα μου τήν τόση, τ'ο πρ'ωινό έπέρασε... Σέ κάθε γειτονιά, σ'ις θράκες μοσχοδόλαγαν τ'α σουθλισμένα άρνιά, και οι κανάτες, άδειάζαν μόλις ξαναγεμίζανε. Οι χωριανοί 'Ανάστασι παντού πανηγυρίζανε. Γαρδούμπες και σπληνάντερα, σαλάτες και τυριά στολίζαν περισσότερο τού 'Απριλιού τή ζέστη και πού και πού ακουγότανε και κάποια κουμπουριά γιά τ'ο Χριστός 'Ανέστη.

Τ'ο θράδ'α, σ'ό άρχοντόσπιτο τού δήμαρχου ήταν όλοι... Είχαν κι' άρραθωνιάσματα μέσα σ'ό διπλοσκόλι — τρίτη γιορτή γιά τ'ο χωριό αυτό τ'ο προξενιό — και νά και οι συμπεθεροι μαζί με τήν Λενιώ, με μιά Λενιώ πού θάδιζε σάν νάτανε χαμένη και διπλοθουρκωμένη...

Τήν δέχονται με κουμπουριές... Νά ζήσουνε... νά ζή- (σουνε...

Μά πρίν καλά τού δήμαρχου τήν πόρτα νά πατήσουνε, τήν πιάνει κόμπος τήν Λενιώ, στήν πόρτα αυτή δέν (μπαινει

και παίρνει δρόμο ξαφνικά ή νυφοστολισμένη... Τρέχουν πολλοί ξοπίσω της... μα με τήν φορά πού " ποιος τήνε πιάνει τήν Λενιώ πού με λαχτάρα τρέχει; Τήν κυνηγάνε... "Αδικα... Καί ξέροντας τί κάνει θγαίνει ή Λενιώ απ' τ'ο χωριό και σ'ό ποτάμι φτάνει. Χωρίς νά τ'ο συλλογιστή φωνάζει: — Τί θά χάσω; Κάλιο νά πέσω σ'ό νερό και πάντα νά ξενιτιάσω... Καί πέφτει...

Πέφτει... Κάπου εκεί, στήν άκροποταμιά, κάποια φλογέρα έπαιζε μέσα στήν καλαμιά, κάποια φλογέρα θλιβερή, φλογέρα λυπημένη... "Ήταν ο Γιάννος... Με ψυχή σ'τ' αλήθεια πικραμένη τόν τελευταίο του σκοπό έπαιζε στή φλογέρα σκορπίζοντας τόν πόνο του σ'όν μυρωμένο αγέρα και ξάφνου... θλέπει τήν Λενιώ νά πέφτει σ'ό νερό... Βουτάει κι' αυτός ξοπίσω της, τήν πιάνει, τήν γλυτώνει κι' απ' τ'ο ποτάμι θγαίνοντας, σ'ε χόρτο δροσερό ανάμεσα σ'ις καλαμιές κοντά τού τήν ξαπλώνει.

Γίνανε άρραθωνιάσματα τήν ίδια τήν θραδυά και της Λενιώς τ'α γονικά δέν είπαν τσιμουδιά πού άλλαξε τ'ο προξενιό κι' έτσι σ'ού Γιάννου τ'ο πλευρό, καμάρωνε ή Λενιώ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο Στήβ Ρήθς και η Σύλβα Κασίνα σε μία σκηνή της ταινίας «Ο Ήρακλής και η βασίλισσα της Λυδίας».

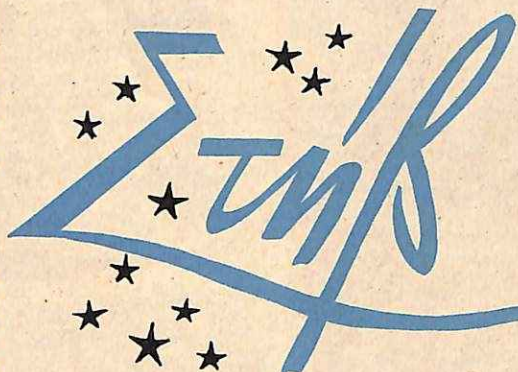
Επειτα από άπουσία τεσσάρων μηνών, ο Στήβ Ρήθς, ο δημοφιλής στάρ με την άπιαστη δύναμη κι' έναρκα της του μυθικού προσώπου του Ήρακλή, ξαναγύρισε στη Ρώμη, στην πόλη που τον ανέδειξε και τον έκανε πασίγνωστο εξ αιτίας της άρρενωπής εμφάνισής του και της τρομακτικής δυνάμεως των χειρών του.

Ο Στήβ, αφάνταστα συμπαθητικός, ξαναγύρισε στα στούντιο της Ιταλικής πρωτεύουσας για να πρωταγωνιστήσει σε μία καινούργια ταινία, έβδομη στη σειρά της καριέρας του στην Ίταλία και ενάτη στην καριέρα του ως στάρ του κινηματογράφου. Η ταινία αυτή θα είναι μία ναυτική-θαλαστική περιπέτεια, στην οποία ο Στήβ θα κρατήσει τον ρόλο του θρυλικού Άγγλου πειρατή Μόργκαν, που από κουρσάρος κατέληξε να γίνει έμπιστος του τότε Άγγλου βασιλέως και κυβερνήτης της Τζαμάικα γύρω στα 1672.

Όταν ο Στήβ Ρήθς έφτασε για πρώτη φορά στη Ρώμη, πριν από δυό χρόνια περίπου, ήταν τελείως άγνωστος. Ήταν γνωστός μόνο στην Αμερική, ανάμεσα στους φίλους της τηλεόρασης. Πολύ πριν λάβει μέρος στο Χόλλυγουντ σε δυό ταινίες με τους τίτλους «7 γαμπροί για επτά νύφες» με την Τζέιν Πάουελ και «Το κρυμμένο πρόσωπο» με την Τζέιν Κράουφορντ, είχε πάρει μέρος στο Μπροντγουάϊ σε άρκετες μουσικές κωμωδίες. Άλλα το μεγαλύτερο μέρος των φίλων του, που άπτελειτο από νέους και νέες 10 — 22 ετών δεν τον έλεγαν τόσο ως ηθοποιό, όσο ως νέο με πραγματικά ήρακλεια δύναμη και κάτοχο του επίσημου τίτλου του «Μίστερ Ύψιλος». Ψηλός, όμορφος, συμπαθητικός ο Στήβ ήταν για τους νέους αυτούς ένας νεότερος Ήρακλής. Από τις εμφανίσεις του όμως στην τηλεόραση, δεν κέρδιζε πολλά χρήματα και το θέατρο ή ο κινηματογράφος δεν είχαν πάντα κατάλληλους ρόλους γι' αυτόν. Ο Στήβ ήταν ένας άνθρωπος με πολλές ανάγκες, που η κυριώτερη από αυτές ήταν να γεμίσει πολλές φορές την ημέρα το στομάχι του για να διατηρή τη τρομακτική δύναμή του. Και ήθελε κάθε φορά τουλάχιστον 3—4 κιλά κρέας με όλα τα βοηθητικά φαγητά!... Φυσικά, για να αυξήσει τα έσοδα του, ο Στήβ ήταν πρόθυμος να κάνει και πολλές άλλες δουλειές. Μία απ' αυτές ήταν και η του ανθρώπου-γερανού. «Αν δηλαδή ένα ντερπαρισμένο αυτοκίνητο, (και φορητό ακόμη!) δεν είχε πρόχειρο γερανό για να επανέλθει στη φυσική του θέσι, φώναζε

τό 1952. Έπειτα εγκατέλειψε την Αμερική και ήρθε στην Εύρωπη έλασκώντας το επάγγελμα του γυμναστή. Έτσι, αφού άρχισε από τη Σουηδία, κατέληξε τό 1957 στην Ίταλία και ειδικότερα στη Ρώμη με σκοπό να προσληφθεί επίσημος γυμναστής σε κάποιο μεγάλο αθλητικό σωματείο. Εκεί, όμως, τον περίμενε μία πολύ διαφορετική και άπιστευτη τύχη: Από καιρό οι Ίταλοί κινηματογραφικοί παραγωγοί ζητούσαν να ανακαλύψουν τον κατάλληλο αθλητή με το άναλογο σώμα για να μεταφέρουν στην οθόνη τα μυθικά κατορθώματα του Ήρακλή. Έσπευσαν, λοιπόν, να προσλάβουν τον Στήβ και να του δώσουν τον τίτλο του «νεώτερου Ήρακλή».

Πρώτη ταινία του στα Ιταλικά στούντιο ήταν «Τα κατορθώματα του Ήρακλή» με την Σύλβα Κασίνα. Αμέσως μετά έγινε το φιλμ «Ο Ήρακλής και η βασίλισσα της Λυδίας» και σιμάματα. Το πρόσωπο του «Ήρακλή» τον είχε κουράσει και τώρα ζητούσε καινούργιους ήρωες για να έρμηνεύσει στην οθόνη. Και δεν άργησε να τους βρει. Τρίτη ταινία του ήταν «Ο Χατζή Μουράτ, ο Λευκός Διάβολος» με την Τζόρτζια Μόλ, και κατόπιν «Ο τρόμος των Βαρβάρων» με την Τσέλο Άλόνσο, «Οι τελευταίες ημέρες της Πυμπίας» με την Κριστίν Κάουφμαν, «Η μάχη του Μαραθώνος» με την Μυλέν Ντεμονζώ. Τώρα πρόκειται ν' άρχισή το γύρισμα της ταινίας «Μόργκαν ο πειρατής» όπως είπαμε. Και άργότερα, ξαναγυρίζοντας στο ρόλο του «Ήρακλή», θα πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Ο Ήρακλής και οι θεοί». Όλες αυτές οι ταινίες που γύρισε μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα απέδειξαν ότι το άστρο του Στήβ Ρήθς βρίσκεται σήμερα στο μεσουράνημά του και ότι αυτή τη στιγμή είναι ένας από τους πιο έμπορικούς στάρ του διεθνούς κινηματογράφου. Χαρακτηριστικό της έμπορικότητος που παρουσιάζουν οι ταινίες με κεντρικό πρόσωπο τον Ήρακλή, είναι το γεγονός ότι αυτή τη στιγμή στα στούντιο της Ρώμης γυρίζονται τρεις ακόμη ταινίες με τον ίδιο ήρωα και με πρωταγωνιστές τρεις άλλους γίγαντες, που διετέλεσαν κι' αυτοί κατά καιρούς «Μίστερ Ύψιλος». Οι ήθο-

Ο γίγας - στάρ του κινηματογράφου που... ντρέπεται τις γυναίκες...

τον Στήβ, κι' αυτός με την τρομερή δύναμη των μπράτσων του έπανεφερε το αυτοκίνητο στη θέσι του, εισπράττοντας έτσι μερικά δολάρια!... Άλλα τόσο οι δουλειές αυτές όσο και η καριέρα του ως ηθοποιού δεν τον ένθουσίαζαν καθόλου. Ήθελε να γίνει γνωστός, πασίγνωστος, μόνο με τη φυσική του δύναμη και την τέχνη του ως ηθοποιού. Κι' έπειδή αυτά δεν τα κατάφερε στην Αμερική πήρε την απόφαση να φύγει για την Εύρωπη. Ήταν απογοητευμένος άλλ' όχι και άπελπισμένος. Ίσως σε κάποια χώρα της Εύρωπης να τον έκτιμούσαν περισσότερο...

Ο Στήβ Ρήθς — αυτό είναι και το πραγματικό του όνομα — γεννήθηκε στη μικρή πόλη Γλασκώδη της Πολιτείας Μοντάνα της Αμερικής στις 21 Ιανουαρίου του 1926 και είναι μοναχογιός ενός άρχιτέκτονος που είχε ένα μικρό ράντο. Μέσα στο ράντο αυτό, άλλα πρὸ πάντων μέσα στη φύσι μεγάλωσε ο μικρός Στήβ και απέκτησε την άπιστευτη μυική δύναμη που διαθέτει σήμερα. Όταν έγινε 20 χρόνων ήταν ένας ψηλός και όμορφος νέος που ως μοναδικό προσόν διέθετε το αθλητικό σώμα του. Πήρε λοιπόν μέρος στα άνδρικά Καλλιστεία και έξελεγή διαδοχικά και παμψηφεί «Μίστερ Όκλαντ», «Μίστερ Καλιφόρνια», «Μίστερ Ειρηνικός», «Μίστερ Αμερικός» (Νέα Υόρκη 1947), «Οραιοτέρος Άθλητής του Κόσμου» (Κάννες 1948), «Μίστερ Κόσμος» και τέλος «Μίστερ Ύψιλος», τίτλο που διατήρησε μέχρι

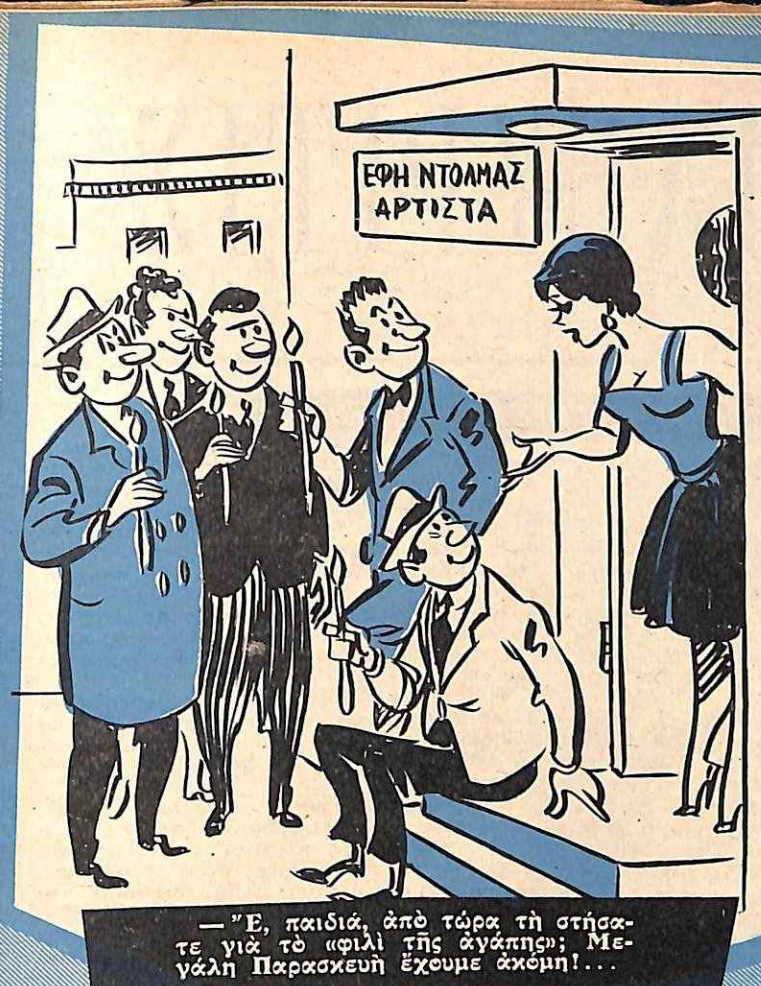
ποιοι αυτοί και, φυσικά, αντίπαλοι του Στήβ Ρήθς είναι οι Έντ Φιόρνι, Φόρρεστ και Μίκυ Χαρκινταίη, σύγχρονοι της πολυδύναμης στάρ Τζέιν Μάνσφιλντ.

Πρὸς το παρόν ο Στήβ Ρήθς εξακολουθεί να είναι ανύπαντρός. Πρώτα γιατί νοιάζει μία ανεξήγητη δειλία για τις γυναίκες. Όλες οι γνωστές στάρ που έπαιξαν κατά καιρούς μαζί του λένε ότι... ντρέπεται και κοκκινίζει σαν παιδί, όταν γυρίζει «έρωτικές σκηνές». Δεύτερον γιατί, όπως λέει ο ίδιος, θα του ήταν πάρα πολύ δύσκολο αν όχι αδύνατο, να δρή μία σύζυγο στη δύναμή του. Μοναδική του άγάπη και πραγματικά πιστός του φίλος είναι ένα θαυμάσιο άλογο, που το λατρεύει. Σ' αυτό αφιερώνει τις περισσότερες ελεύθερες ώρες του!

ΠΑΤ ΚΟΡΜΙΚ

ΣΙΝΕΜΑ «ΜΟΡΓΚΑΝ»

Η Μισέλ Μοργκάν θα έγκαινιάσει το Πάσχα στο Βισύ ένα νέο κινηματογράφο, που θα φέρη το όνομά της. Ο ιδιοκτήτης της αλθούσης έκτος από το όνομα έδωσε και στα 300 καθίσματα του κινηματογράφου το χρώμα των μαλλιών της Μοργκάν. Την απόφαση αυτή την πήρε πέρυσι το καλοκαίρι κάνοντας μία συγκυμείτρησι τόσο των κατοίκων της πόλεως, όσο και των παραθεριστών. Τους ζήτησε με μία κάρτα να υποδείξουν την ήθοποιό, που θεωρούσαν σαν την καλύτερη και οι περισσότεροι έγραψαν πάνω στην κάρτα το όνομα της Μισέλ Μοργκάν.

— Έ, παιδιά, από τώρα τη στήσατε για το «φιλί της αγάπης»; Μεγάλη Παρασκευή έχουμε άκομη!...

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Καλέ τι ξελιγωμάρα είν' αυτή; Δεν έχετε ξαναδεί άρνι της σουβλάς;

— Βρέ τὸν άφιλέτιμο! Μένω τὰ τσέφλια μευ έξαλε!

— Δεν πειράζει, δεσποινίς Σωσώ, που δεν έχετε αυγό μαζύ σας. Τσουγκράμε κι' έτσι!...

— Κάτσε, βρέ σαχλάκια, στ' αυγά σου, που θες και να πειράξεις!...

Δρόμος της Ιαπωνικής πρωτεύουσας τη νύχτι

ΝΥΧΤΕΣ ΤΟΥ ΤΟΚΙΟ

Η πρωτεύουσα με τα 21.000 νυχτερινά κέντρα και τους κατεφωτους ως το πρωί δρόμους.

Αν σας ρωτούσαν «ποιά πρωτεύουσα έχει την πιο έντονη νυχτερινή ζωή;» είναι βέβαιο πως θα απαντούσατε, όπως και κάθε άλλος άνθρωπος στον κόσμο — Τόκιο. Η απάντησή, όμως, θα ήταν αναγκαστικά. Γιατί, σήμερα, την έντατικότερη, την πιο όργιστη νυχτερινή ζωή ανάμεσα σ' όλες τις πόλεις της Υφθιμής, την έχει το Τόκιο.

Τα νυχτερινά κέντρα κάθε κατηγορίας — ιντανγκ, μπάρ, καμπαρέ κλπ. — που λειτουργούν στην Ιαπωνική πρωτεύουσα, φτάνουν τον εκπληκτικό αριθμό των 21.000! Αριθμό, που ούτε από μακριά δεν μπορούν να τον πλησιάσουν τα ανάλογα κέντρα του Παρισιού ή οποιας άλλης ευρωπαϊκής ή αμερικανικής μεγαλούπολης.

Όμως, δεν είναι μονάχα ο αριθμός αυτός, που εξασφαλίζει στο Τόκιο τον τίτλο της πρωτεύουσας με την πιο έντονη νυχτερινή ζωή. Είναι, ακόμη περισσότερο, το είδος, η μορφή των περισσότερων από αυτά τα κέντρα.

Εδώ χιλιάδες «ντίτς» — κλαμπς — του Τόκιο προσφέρουν στην πελατεία τους θεατήματα, που ούτε σε τόλημ ούτε σε ποικιλία έχουν να ζηλέψουν τίποτε από τα παρίσια. Στα κέντρα αυτά μπορείτε να απολαύσετε κατά κόρον νομμένα στρίπ-τιζ ή γυμνάσματα, ενώ 5.000 κέντρα, που λειτουργούν «παράνομα», χωρίς, όμως, να γνωρίζουν την παραμικρή δίωξη, γιατί αποτελούν «τουριστικά θέατρα» του Τόκιο, προσφέρουν θεατήματα ακόμη πιο σκανδαλώδη από εκείνα, που λειτουργούν με την επίσημη άδεια της αστυνομίας.

Τα πιο πολλά κέντρα, «νόμιμα» ή «παράνομα», μένουν άνοιχτα ως τις πρώτες ώρες. Έτσι, γυρίζοντας κανείς τις νύχτες στους δρόμους του Τόκιο, έχει την εντύπωση πως δε σταματάει καμμία στιγμή η ζωή, πως βρίσκεται αδιάκοπα στον ίδιο πυρετικό άγασμα. Έκτυφλώνει επιγυρσφές «νέον», που συνοδεύονται από τα απαραίτητα χρωματιστά φανά.

ράκια, σας διαφημίζουν τους νυχτερινούς παραδείσους, ενώ σε κάθε δέσμη σας συναντάτε γυναικες, με ερασιμότητα και σχιστά στο πλάι φορεμάτα, που σας δείχνουν, χωρίς, όμως, ποτέ να χρησιμοποιούν την ωμή πρόκληση, πως θα ήταν πρόθυμες να έρθουν μαζί σας...

Ο άγροιστής έρωτας διαγιάζει σήμερα στην Ιαπωνία και τα «κρυφά» κακόφημα σπείτια, που ανοίχουν μετά το κλείσιμο των φανερώων, ξεπερνούν, στο Τόκιο, τις 2.000. Κυρίως, όμως, ο έρωτας αυτός κυκλοφορεί στο θρόνο. Στις παρόδους κοντά στον σιδηροδρομικό σταθμό του Σιμυασι, ανυπόκριτες γυναίκες περιδαιάζουν ως άργα τη νύχτα, κορδακώντας τον περαστικό θαυμαστή. Και, ανάμεσα στο γυναικείο αυτό σурφетό, ν'σραί με «μπλουζ» — τζίνς — ριχνούν ιονίσματα στα «τσουκ μπός» για να ακούσουν την ελαστική φωνή του «Έλδς Πρίσλν». Ο έρωτας με τα αυτόματα, που έχουν γίνει λαοφιλέστατα στην Ιαπωνία, όπως και τόσα άλλα αμερικανικά προϊόντα.

Βέβαια, από την εικόνα αυτή δάσαν λάθος να γράψουν κανείς συμπερασματα για την αληθινή μορφή της σημερινής Ιαπωνικής η, έστω, και για την ιαπωνική νεολαία. Το μεγαλύτερο μέρος της νεολαίας έχει καταφέρει, μετά το χάος που δημιουργήθηκε τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, να βρή την σωστή συνισταμένη ανάμεσα στην παράδοση, που κληρονόμησε, και στις δυτικές επιρροές, που δέχτηκε. Άλλα, τη νύχτα, στους δρόμους της άπειρας αυτής μεγαλούπολης που είναι το Τόκιο, βλέπει κανείς μοναχά την μερίδα εκείνη της νεολαίας, που λοξοδρομήσε χωρίς έλπίδα έπιστροφής.

Ωστόσο, πίσω από το φαινόμενο της «έκλυσης των ήθων», που παρουσιάζει η νυχτερινή ζωή του Τόκιο, πρέπει ν' αναζητήση κανείς και τις οικονομικές αιτίες, που αναγκάζουν πολλά κορίτσια να πάρουν δόμο διαφορετικό από εκείνο που βάθελαν. Στα μπάρ,

βλέπετε να εργάζονται σαν σερβιτόρες νέες κοπέλλες, που φανερώνουν από την πρώτη στιγμή πως δεν ήταν αυτές οι προορισμός τους. Μονάχα όμως σ' ένα μπάρ ή σ' ένα νάιτ κλαμπ ως άριστοτα μπορεί μία κοπέλλα να βρή ικανοποιητική αμοιβή για ν' ανταποκριθί στις ανάγκες της ζωής. Στους άλλους τομείς, αν και η Γιαπωνέζα έχει χειραφετηθεί και της επιτρέπουν να εργάζεται, οι αμοιβές είναι άσπετες — όπως, άλλωστε, και για τους περισσότερους άντρες — και δεν υπάρχει καμμία νομοθεσία που να τις καθορίζει.

Ενας Γερμανός δημοσιογράφος γνώρισε σ' ένα μπάρ μία χαριτωμένη και πνευματικά καλλιεργημένη σερβιτόρα, που η ιστορία της αποτελεί τυπικό παράδειγμα για αμέτρητες άλλες. Η Έικο Ότσι, όπως λεγόταν η σερβιτόρα, είχε χάσει τους γονείς της στην καταστροφή της Χιροσίμας. Μεγάλωσε κοντά σε συγγενείς της στο Τόκιο και, όταν τέλειωσε το σχολείο, κατώρθωσε να προσληφθεί ως δοκτυλογράφος σε έναν οικο εισαγωγών — εξαγωγών, με μισθό, όμως, μονάχα 8.000 γέν — γύρω στις 350 δραχμές — τον μήνα. Το μισό από το ποσό αυτό έπρεπε να το δίνει για να σκεπτεθεί ο πατέρας της, με το άλλο μισό να συντηρή τον εαυτό της και να βοηθήσει τα δυο μικρότερα αδέρφια της. Μουρσά, χωρίς να εγκαταλείψη την πόνη δουλειά της, αναγκάστηκε να εργάζεται και το βράδυ στο μπάρ, με μισθό 4.000 γέν.

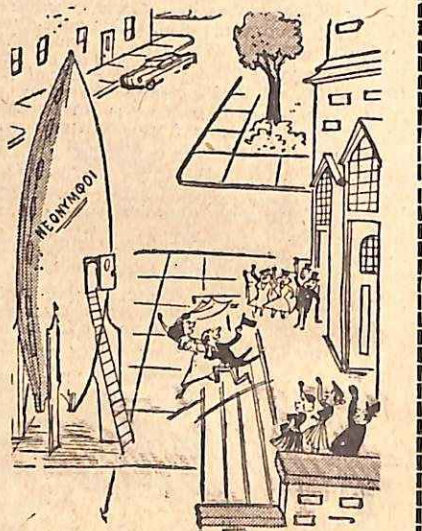
Άλλες ξεπερνούν ακόμη πιο χαμηλά από την Έικο Ότσι. Το παράδειγμα, όμως, είναι πως, όσο κι αν ξεπερνούν — με τη δική, πάντα, αντίληψη, γιατί ο έρωτας έχει διαφορετικό κώδικα ήθους — δε χάνουν την εμφυτή χάρη, την λεπτότητα, τον πολιτισμό τους. Η νυχτερινή ζωή του Τόκιο — γράφει ο Γερμανός δημοσιογράφος — πολύ απέχει, βέβαια, από να μπορεί να χαρακτηριστεί σαν ενάρετη ή, έστω, και σαν συγκεραμμένη στα όρια της κοσμικότητας. Υπόχρη, όμως, ο παράγοντας της ομορφιάς και της χάρις, που ξεχειλίζει τα πάντα, ακόμη και τα τομυρότερα θεατήματα, και τα κάνει να μην «σκορπούν». Αυτό είναι μία τέχνη, που μόνο οι Γιαπωνέζοι ξέρουν το μυστικό της.

Αντίθετα, εκείνο που θλίβει τον κάθε ένο, είναι η προοδευτική εξαφάνιση της γραφικής γκίσιας. Οι γκίσιας δεν έχουν χαθεί εντελώς, μα έχουν εξελιχθεί σ' ένα σπάνιο πιά είδος, προστό μόνο για τους πλουσιώτερους τουρίστες. Έξ' άλλου, οι περισσότερες έρισκονται σε ηλικία, που πλησιάζουν να αποσυρθούν από το επάγγελμα. Στο Τόκιο, η μέση ηλικία εκείνων, που απομένουν, είναι τα 37, στην Όζόκα τα 42, ενώ αρκετές είναι μεγαλύτερες από 50 χρονών. Οι νέες δεν προσελκύονται από την δύσκολη αυτή κορριτά, που απαιτεί μεθοδική και έρα, που απαιτεί προετοιμασία. «Εμ, μακροχρόνια προετοιμασία, λένε, για να αρχίσουμε να κερδίζουμε χρήματα από την ομορφιά και το ταλέντο μας, είναι πάρα πολλά».

Γύρω στις 20.000 γκίσιας της «παλάσ σχολής» διατηρούνται ακόμη στην Ιαπωνία. Σε μερικά χρόνια, θα έχουν κι αυτές εκλείψει. Στη θέση τους, όμως, έχουν δημιουργηθεί οι νονγόνες διάδοχοί τους, που δε φορνε κιμονό, ούτε έχουν την δική τους περίτεχνη «σάκι», μα που έβρουν επίσης να κρατούν θαυμάσια συντροφιά ανάμεσα σε δυο φυτζάνια τσαγιού και να χορεύουν τους παλιούς γιαπωνέζικους χορούς. Πολυτελέστατα «σπείτια» του τσαγιού», όπως το ηγεμονικό «Μπιενίμ — πασα — κλάμπ», φιλοξενούν αυτές τις χορεύτριες, που συνοδεύονται και από έσοχες όρχηστρες. Ο καλαίσθητος, έπιδλη, τικωτάτος διάκοσμος συντελεί και αυτός στην όλοκληρωσί της μαγείας, που αισθανόσαστε να σας περιβάλλη. Μα κάτι λείπει από το παρελθόν, όταν οι αληθινές γκίσιας σας υποδέχονταν με το κιμονό, που αποφεύγεται σήμερα γιατί είναι πανάκριβο, και σας αφήνον έκθαμβο από τη γοητεία, που είχε η παρουσία τους, και από την ασύγκριτη τέχνη τους στο χορό και στη μουσική...

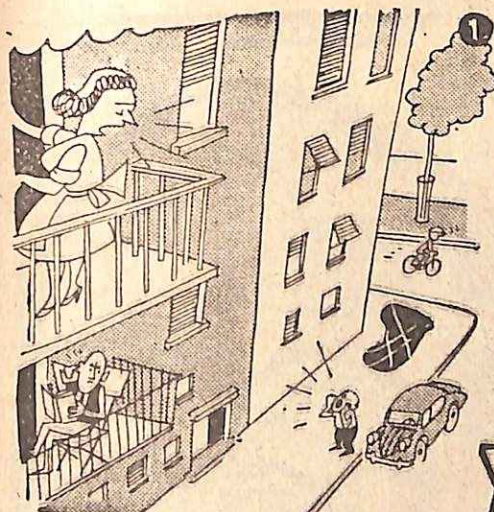
— Άααα! Το έπιασα, επί τέλους, το ποτίνι που έκανε θόρυβο ένα βράδυ στο πάτωμα και δε μ'αξ άφινε να κοιμηθώμει!...

Γαυήλια ταξίδια του μέλλοντος.

— Δε μπορώ να καταλάβω, ποιό μου πάει καλύτερα. Το μαύρο ή το άσπρο;

Για να σας σεβαστούν και αυτοί

Καθένας είναι αφέντης μέσα στο σπίτι του και μπορεί να κάνει, ό,τι θέλει. Καμιά αντίρρηση δεν υπάρχει γι' αυτό. Άλλα, για να χαρή αυτό το δικαίωμα του σ' ελ του την έκταση, θέπρεπε το σπίτι του να βρίσκεται στην κορυφή κάποιου βουνού ή στη μέση ενός δάσους, χωρίς να μένουν άλλοι άνθρωποι ελόγυρα.

Μέσα σε μία πόλη, όμως, το πράγμα διαφέρει. Γιατί εκεί δεν μπορεί να λογαριάσει, μόνο τον εαυτό του. Πρέπει επίσης να λογαριάσει και τους άλλους. Και τα πράγματα γίνονται πολύ σοβαρότερα προκειμένου για μία σύγχρονη πολυκατοικία, που είναι μία μικρογραφία πόλεως σε ύψος. Για να υπάρξει αρμονική ζωή μέσα σ' αυτήν, πρέπει όλοι οι ένοικοι να σέβονται τις υποχρεώσεις τους. Διαφορετικά, η ζωή της πολυκατοικίας κατατάει μαρτυρική.

Ο γενικός κανόνας για μία πολυκατοικία άλλα και για κάθε συνοικισμ, είναι απλός: Σεβασήτε τους άλλους στον ίδιο βαθμό που θέλετε να σας σεβώνται κι' αυτοί. Άς προσπαθήσουμε, όμως, να δούμε αυτό τον κανόνα στις διάφορες εφαρμογές του:

1) Δεδομένου ότι ζήτε στο ίδιο περιβάλλον με τους άλλους ένοικους, η καλή συμπεριφορά απαιτεί να τους χαιρετάτε όλους μ' ευέγεια, κάθε φορά που συναντιόσαστε μαζί τους στις σκάλες, στους διαδρόμους, στο άσαντερ κλπ. Άλλα σταματήστε σ' αυτό το σημείο και μη ζητάτε να μάθετε τα καθεκαστα της ζωής τους. Αυτά δε σας ενδιαφέρουν.

2) Αποφύγετε τις φατρίες και τα στρατόπεδα. Συμβαίνει πολλές φορές δυ ή τρεις ένοικοι να σμίγουν μεταξύ τους γιά... να κουτσουπολύνουν τους άλλους. Αύριο θα σχηματισθί μία καινούργια κλίκα, που θ' αρχίση να κουτσουμπολεύει εσάς.

3) Μη ζητάτε από τους γείτονές σας να σας δανείσουν σκεύη, έπιπλα, τρόφιμα κλπ. Κι' αν το κάμετε σε περίπτωση απόλυτης ανάγκης, προσπαθήστε να έπιστρέψετε το συντομώτερο από πού πήρατε. Είναι περιττό, βέβαια να πούμε ότι πρέπει να το έπιστρέψετε στην ίδο κατάσταση.

4) Μη βγαίνετε στο παράθυρο ή στη βεράντα για να υπενθυμίσετε στον άνδρα σας που έφυγε διαστικά κάτι που έχασε ή για να φωνάξετε ένα μικροπωλητή ή για να πιάσετε κουδέντα με την άντικρυνη γειτόνισσα. Μη ξεχνάτε ότι στο γειτονικό διαμέρισμα μένουν άλλοι ένοικοι, που ανησυχίτε με τις φωνές σας.

5) Δέν επιτρέπεται να έχετε στην πολυκατοικία σκυλιά, γάτους, παπαγάλους κι' άλλα ζώα.

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ ΣΟΦΟΣ

Ο μεγάλος Άινσταιν ήταν τόσο αφηρημένος, ώστε κάποτε παρουσιάστηκε την πολυτελή τραπεζαρία ενός υπερωκεανείου με τις πιτζάμες του!

Όταν το βάλανε δε υπαρκτό του, για να τον τιμήσουν, μερικά θαυμάσια όργανοειδή, αυτός έσφανε και συγχάρηκε ύστερα τον αρχιμαγειρο για την άραίσ «εσλάτα» του!

Τέλος, κάποτε που του είχαν δώσει ένα τσέκ 500 δολαρίων από το «Ίδρυμα Ροκφέλλερ» τα χρησιμοποίησε για «σπιτάκι» μέσα σ' ένα θάβρι. Έγινε ένας κάπου το θιβόλιο έχασε το τσέκ κι' άφανκα έπικε να έλπιση άλλο.

η πουλιά.

6) Προσχή στα ρολλά! Για το άνεδοκατί θαμά τους πρέπει να σεβασθήτε τις ώρες της κοινής ήσυχιας. Δέν μπορείτε π.χ. να τα άνοιγοκλείνετε στις τρείς το μεσημέρι ή στις δυο μετά τα μεσάνυχτα ή στις έξη το πρωί. Τις ώρες αυτές οι άλλοι ένοικοι μπορεί να κοιμούνται και δέν έχετε το δικαίωμα να τους άνησυχίτε, για να κάμετε το κέφι σας.

7) Το ίδιο ισχύει και για το ραδιόφωνο. Κατά γενικό κανόνα, πρέπει να το δάξετε σιγά. Τη νύχτα και το μεσημέρι, όμως, πρέπει άπαραιτήτως να το σταματήτε. Οι άλλοι θέλουν αυτές τις ώρες να ήσυχάσουν.

8) Αν παίζετε πιάνο ή κάποιο άλλο όργανο, θα σεβασθήτε και πάλι τις ώρες της κοινής ήσυχιας. Η ευγένεια άπαιτεί, μάλιστα, να σεβασήτε άρισμένες συνήθειες και των άλλων ένοικων. Αν π.χ. έξερετε ότι ένας γείτονας σας εργάζεται τη νύχτα κι' άργεί το πρωί να γυμνήση,

ΣΕΒΑΣΘΗΤΕ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ!

δέν πρέπει να τον εσσηκώνετε από τα έημερόματα με τη μουσική σας.

9) Κανείς δέν μπορεί να σας άπαγορεύσει να δάσετε μία γιορτή στο σπίτι σας. Άλλα, πρός Θεού! Δέν υπάρχει λόγος να σγκάσετε όλους τους άλλους ένοικους στο πόδαρι. Προσπαθήστε, λοιπόν, να συγκαταστήτε την όρμη των προσκαλεσμένων σας και τη δική σας.

10) Μην πετάτε από τα παράθυρα άχρηστα άντικείμενα, άδεια κουτιά, άναμμένα τσιγάρα, άποσιτίγαρα, σκουπίδια κλπ.

11) Μην άφήνετε την έξωτερική πόρτα του διαμερίσματος μισάνοιχτη, για να πιάσετε κουδέντα μ' έκείνους που δά περάσουν ή για να παρακολουθήτε ποιος μπαίνειβγαίνει στο γειτονικό διαμέρισμα.

12) Μην άπλώνετε στις βεράντες και στα παράθυρα έσάρομα και χαλιά. Υπάρχουν γι' αυτό το σκοπό οι ταρατσες κι' οι αούλες.

13) Τη νύχτα, όταν γυρίζετε στο διαμέρισμα σας, πρέπει να περπατάτε σιγά. Θ' άποφύγετε επίσης να μετακινήσετε πολυθρόνες, κομώβια, ντιβάνια ή άλλα έπιπλα. Σκεφθήτε ότι ύπαρχουν άνθρωποι από κάτω.

14) Όταν ποτίζετε τα λουλούδια, που έχετε στη βεράντα σας, πρέπει να λογαριάζετε έκείνους που βρίσκονται από κάτω. Θα διαλέξετε επίσης την κατάλληλη ώρα για το ποτί.

1) Μην εσφονίζετε από τις θεράντες και το παρόθυρο. 2) Όταν δίνετε ένα άαρτυ, δέν είναι ανάγκη να χαλάσετε τον κόσμο με το θόρυβο και τις φωνές σας. 3) Μην πετάτε άκοπα άντικείμενα όπου τύχη. 4) Τη νύχτα τα τακούνια κάνουν θόρυβο. Έπίσης οι θρούσες του λουτρού. 5) Όταν ποτίζετε τα λουλούδια σας, δέν πρέπει να καταβρέχετε έκείνους, που βρίσκονται από κάτω.

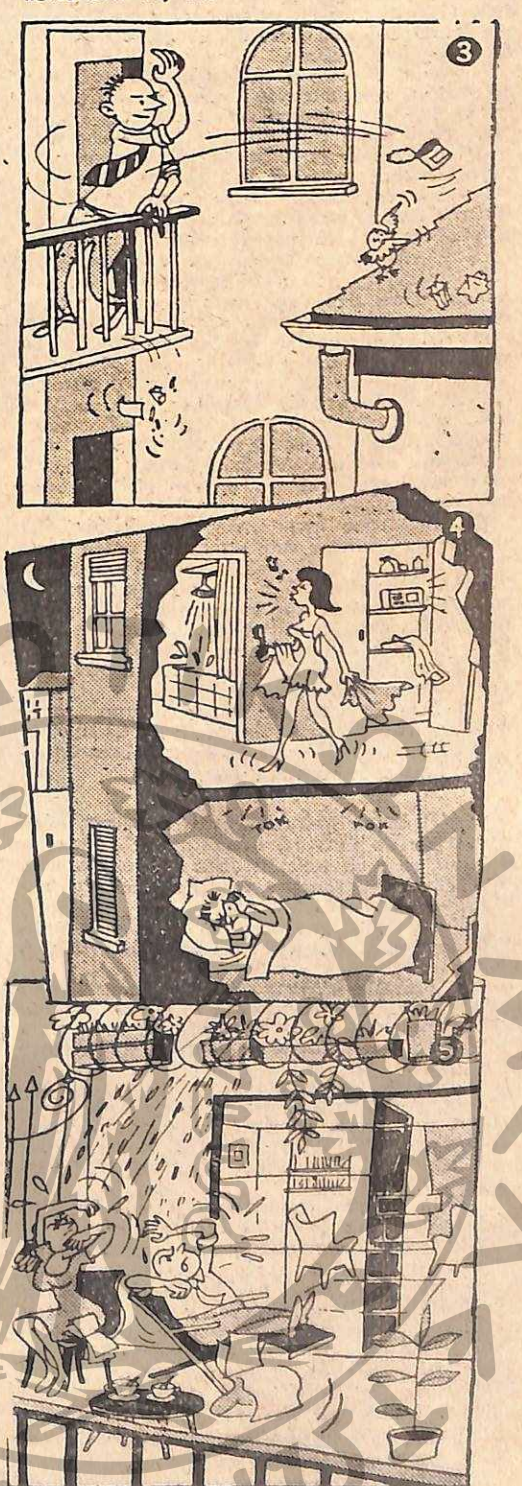
σμα. Έπειδή γυρίσατε τα μεσάνυχτα, αυτό δε σημαίνει ότι μπορείτε να ποτίσετε έκείνη την ώρα τις γλάστρες σας.

15) Όταν ύπαρχη ένας άρρωστος σε κάποιο διαμέρισμα, έκείνοι που μένουν στα γειτονικά πρέπει να κάνουν μεγαλύτερη ήσυχία. Η ύποχρέωσι αυτή έπιβάλλεται από λόγους άνθρωπισμού.

16) Οι κουζίνες στις πολυκατοικίες βρίσκονται όλες στο ίδιο μέρος. Μην έπωφεληστε άπ' αυτή την εύερεία για να τρυπώνετε στην κουζίνα της γειτόνισσας και μην έχετε την περιέργεια να μάθετε τί μαγειρεύει ή πως κάνει τις δοξφιές τις.

17) Μη χτυπάτε τις πόρτες. Και κάτι άλλο: Όταν βγάτε τα παπούτσια σας, για να πέσετε στο κρεβάτι, μην τα πετάτε με όρμη στο πάτωμα.

18) Τα λουτρά στις πολυκατοικίες κάνουν δαιμονιμένο θόρυβο. Φροντίστε, λοιπόν, να παίρνετε το μπάνιο σας σε ώρες που να μην ένοχλήτε τους άλλους. Σε άρισμένες μεγαλούπολεις, δέν επιτρέπονται τα λουτρά στις πολυκατοικίες τις μεσημερινές ώρες και τη νύχτα, έπειτα από τις 11.

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «Θησαυρού» το πιο συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα του δημοφιλούς Αμερικανού συγγραφέως.

ΤΣΕ.Ι.ΜΣ ΤΣΕ.Ι.Ζ

Η ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΚΟΥΚΛΑ

Ο νέος δημοσιογράφος, θύμα των έχθρων του, βρίσκεται χωρίς δουλειά κι' αναγκάζεται να δεχθί μία παράξενη συμφωνία για την έικονική άπαγωγή της κόρης ενός πολυκατομυριούχου. Άλλα, η ιστορία αυτή, που φαίνεται σαν μία άπλη μικροπότη, καταλήγει σ' ένα συγχερό και μυστηριώδες έγκλημα. Έτσι ο δημοσιογράφος βρίσκει έαφνικά μπλεγμένος στις μηχανορραφίες μιας άναρτωλής γυναίκας, διωσμένης για χρήμα και για παρόνομο έρωτα. Όλα, λοιπόν, δείχνουν πως θα είναι το άδωο θύμα, που θα πληρώσει πανάκριβα μία έπιπολασιότητα του, μα μία μικρή φράσι φωτίζει έαφνικά τα ζωερά σκοτάδια της επαληθευτικής περιπέτειας του και τον οδηγεί πρός την ανέλπιστη σωτηρία.

50

ΠΑΡΕΞΟ ΔΗΤΗΜΑ

Εκείνη την ημέρα ο γλύπτης Μπρεβέ πήγε με άλλους περιηγητές να επισκεφθώ το φρούριο Μπούργκ αφημένο τη γυναίκα του στο ξενοδοχείο.

Το παλιό φρούριο Μπούργκ, που όρθώνει τον όγκο του πάνω από τη Νυρεμβέργη, ήταν, την εποχή που συνέβη αυτή η ιστορία, ένα μουσείο, γεμάτο από έργα τέχνης και όργανα που χρησιμοποιούσαν από Μεσαιώνα για να βασανίζουν τους κατάδικους.

Όταν οι επίσκοπτες έφτασαν στο τελευταίο πάτωμα, ταράχμενοι απ' όσα είχαν δει κι' απ' όσα τους εξίστασαν οι φύλακες, έρεθηκαν ξαφνικά μπρος στον υπάρχα Κάρλ, που είχαν ακούσει τόσα γι' αυτόν.

Ο υπάρχα Κάρλ ήταν ο οδηγός του τελευταίου πατάματος, ένας πανύψηλος και κοκκαλιάρης άντρας με πελώρια μύτη και μάτια χαμένα βαθιά στις κόγχες τους. Φορούσε στολή δημίου του Μεσαιώνα και με λόγια ζοφερά τους έδειχνε τα διάφορα βασανιστήρια του «διαμερισμάτος» του. Δεν κατέβαινε καθόλου απ' το πάτωμα αυτό. Ζούσε εκεί, μακριά απ' τους ανθρώπους, κλεινόντας δυο άγαπημένους του νεκρούς... Πραγματικά, πριν λίγα χρόνια, μεγάλη συμφορά τον είχε χτυπήσει. Ένας σωφέρ είχε σκοτώσει με τ' αυτοκίνητό του το κοριτσάκι της Μαρίας, ένα άγγελουδι όγδοι χρόνων... Η μητέρα, μαθάνοντας τον τραγικό θάνατο του παιδιού της, πέθανε κι' αυτή απ' τον καύμο της... Τα χτυπήματα της μοίρας είχαν κλονήσει το λογικό του Κάρλ. Αποτραβήχτηκε, λοιπόν, από τον κόσμο, με την απόφαση να περάσει την υπόλοιπη ζωή του στην κορυφή του Μεσαιωνικού φρουρίου, φορώντας πάντα τη στολή του δημίου. Οι περιηγητές που επισκεπτόνταν το φρούριο, αλλά κι' οι κάτοικοι της Νυρεμβέργης, τον θεωρούσαν μισοτέλλο και μιλούσαν γι' αυτόν με τρόμο.

Μόλις ο Κάρλ είδε τον Μπρεβέ όπισθοχώρησε ταραχμένος. Ο γλύπτης φαντάστηκε ότι εκείνο που θα έκανε έντυποι στον οδηγό θα ήταν το περιηγητικό του κοστούμι, που έμοιαζε κάπως με στολή σωφέρ. Δεν έδωσε όμως προσοχή στην τα-ραχή του. Μά κι' ο ίδιος ο Κάρλ δεν άργησε να συνέλθει. Και άρχισε να περιγράφει στους επισκέπτες τα έργα τέχνης, που ήταν σκορπισμένα στις τρεις αίθουσες του τελευταίου πατάματος.

—Και τώρα, είπε ξαφνικά, θα σας δείξω το πιο ενδιαφέρον αντικείμενο του μουσείου μας.

Και ώθησε τους περιηγητές σ' ένα μικρό δωμάτιο, φωτισμένο από ένα φεγγίτη. Στη μέση του δωματίου ήταν ένα έρμαρι, όμοιο με τεράστιο ξύλινο αγγαλμα, που είχε στην κορυφή ένα κεφάλι Παναγίας. Με τη διαφορά ότι το αγγαλμα αυτό άνοιγε με δυο πόστες έφωτισμένες από μέσα με πολύ μεγάλα κοφτά. Το έπιπλο αυτό έμοιαζε με πελώρια κούκλα χωρίς χέρια και με άνοιγμένα τα σπλάχνα.

—Αυτή είναι η Παναγία με τα Σιδερένια Κορφιά! Εξήγησε ο υπάρχα Κάρλ στους περιηγητές. Στον Μεσαιώνα έβαζαν τους κατάδικους στο έσωτερικό του αγγαλματος, τους έδεσαν γύρω απ' το λαιμό τον χαλκά που βλέπετε στο βάθος για να μη μπορούν να φύγουν, κι' ύστερα έκλειναν την πόρτα... Τα κορφιά, που βλέπετε από μέσα, έμπαιναν σιγά-σιγά στις σάκες του κατάδικου, καρφώνονταν στα μάτια του, στην καρδιά του, στο λαιμό του, στην κοιλιά του... Και καταλαβαίνετε σε τι χάλια έβγαζαν από μέσα τον κατά-δικο...

Οι επισκέπτες κύττασαν με τόμο το στανικό αυτό μηχανήμα, που από μια τεχνική ειναι, ήταν στολισμένο και με ξύλινο κεφάλι μιας Παναγίας, που νοσηλεύεσε γλυκά...

Ο Μπρεβέ άφου εξέτασε καλά-καλά τ' άγγαλμα, έκανε να δώσει ένα νόμισμα στον Κάρλ για τον κόπο του. Μά εκείνος ρίχνοντας τον ένα παρξένο βλέμμα του είπε:

—Όχι... Εύχαριστώ! Από σάς δε θέλω τί-ποτα!...

Κάντε να νυχτώση 'Ο Μπρεβέ, άφου έκανε λί-γες βόλτες στην παλιά συνοικία της Νυρεμβέργης, αποφάσισε να γυρίσει στο ξενοδοχείο, όπου θα τον περίμενε η γυναίκα του.

Ξαφνικά, είδε πως είχε χάσει το μπλόκ στο οποίο είχε σημειώσει σκέψεις, πολύτιμα γι' αυτόν, για μια μελλοντική έργοσσία του.

—Θά μου έπιασε στο Μπούργκ! σκέφτηκε. Και γύρισε πίσω. Βρή-ε το μουσείο έτοιμο, άφου. Στην πόρτα δεν ήταν κανένας φύλακας.

Ανέθηκε άμέσως στο τελευταίο πάτωμα Βρήκε τον υπάρχα Κάρλ να πένη θάλτες στο δάσκαλο τον πατάμα πια. Μάκις ο οδηγός είδε το γλύ-πτη, ένα άγγαλο χαμόγελο χαράς φώτισε το ρυτι-μένο πρόσωπό του...

—Μήπως ήρθε να κείνη το τεταόδιο; ρώτη-σε στον Μπρεβέ. Σας έπιασε στο δωμάτιο της Πα-ναγίας με τα Σιδερένια Κορφιά... Το άφησα σε μια γωνία... Πάμε να σάς το δώσω...

Η ΠΑΝΑΓΙΑ

ΜΕΤΑ ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΚΑΡΦΙΑ

Ο γλύπτης τον άκολουθησε. Μά μόλις μπήκε στη μικρή αίθουσα, ο Κάρλ χύμηξε πάνω του και πριν προλάβει ο Μπρεβέ ν' άμυνθι, τον έδεσε κιό-λας μ' ένα σχοινί. 'Υστερα ζύγωσε κοντά στο πρόσωπο του και θρυχήθηκε:

—Α! σε κρατώ, κακούργε! Έσύ σκότωσες τη Μάρια μου!...Θά μου πληρώσης το κακό που μου έκανες!...

—Μά όχι!...όχι! φώναξε ο γλύπτης. Κάνεις λάθος! Πρώτη φορά έρχομαι στη Νυρεμβέργη! Άφησε με να φύγω!...

—Δε με γελάς έμένα! Εξακολούθησε ο Κάρλ. Τα ίδια ρούχα, φορούσες, όταν σκότωσες τη Μα-ρία μου...Μά εγώ σου πήρα το μπλόκ κρυφά απ' τη τσέπη, για να σε αναγκάσω να ξαναβάρεις εδώ... Κι' έτσι θα πετύχω το σχέδιό μου... Είμαστε μόν-οι τώρα...Κάνεις δεν θα μπορείς να σ' άκούσω... Είμαστε μόνον, έσύ εγώ και η Παναγία με τα Σι-δερένια Κορφιά!...Τώρα θα δεις τί θα πάθεις,

—Ξέρω ποιός σκότωσε τη Μάρια σου, είπε ο Μπρεβέ στον Κάρλ.

κακούργε!...

Κι' ο Κάρλ, σήκωσε όρθιο τον Μπρεβέ με την υπεράνθρωπη δύναμη, που άποκτούν οι τρελλοί, όταν τους πιάσει κρίσι, και τον έβαλε στο έσωτε-ρικό του ξύλινου αγγαλματος, άφου πέρασε απ' το λαιμό του τον χαλκά και τούδεσε τα πόδια, για να μην μπορεί να κινηθί... Στο θολωμένο του μυαλό είχε ριζοβολήσει η πεποίθηση, ότι ο άνθρω-πος αυτός δεν μπορούσε να είνε άλλος από τον σωφέρ, που σκότωσε τη Μάρια του, άφου κι' αύ-τός φορούσε όμοια σχεδόν στολή!...

Υστερα ο υπάρχα Κάρλ, γελώντας άγρια, τρά-βηξε ένα μοχλό....

—Δέκα λεπτά της ώρας θα κάνουν να κλείσουν τα δυο αυτά θυροφύλλα! έρυχήθηκε. 'Υστερ' απ' τα δέκα λεπτά, αυτά εδώ τα κορφιά θα μπαινουν στις σάκες σου, θα σε τρυπάνε και θα σε κάνουν κοσκινό!...

Ο γλύπτης κατάλαβε ότι δε μπορούσε να πε-ριμένη από πούθενά βοήθεια. Ήταν καταδικασμέ-νος να πεθάνι από τον τρομερό αυτό θάνατο, όθμα της πλάνης ενός τρελλού... Αυτόσο, την τελευ-ταία στιγμή, η άπελπίσια του και το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως, του έδωσαν μια έμπνευση!

—Ξέρω ποιός σκότωσε τη Μάρια σου! είπε στον Κάρλ. Έλα πιο κοντά να σου πω στ' αυτή το όνομά του...Είναι ένας από τους πλουσιώτερους ανθρώπους της Νυρεμβέργης!...

Ο γλύπτης μιλούσε με τόσο πειστικό ύφος, ώστε ο Κάρλ κατάλαβε ότι δεν προσπαθούσε να τον γελάσει. Και για ν' άκούση καλά το όνομα του κακούργου που σκότωσε τη Μάρια του, πλησίασε το πρόσωπό του στο πρόσωπο του γλύπτη. Πέντε λεπτά θα χρειαζόντουσαν ακόμα για να κλείσουν τα δυο θυροφύλλα. Και τότε ο Μπρεβέ άρπαξε με τα δόντια του τη μύτη του Κάρλ και την έσπασε με τη δύναμη που είχαν οι μασέλες του...

Ο οδηγός άρχισε να μουγκρίζει απ' τον πόνο.

Ο γλύπτης όμως είχε θυθεί τα δόντια του στη μύτη του και τον κρατούσε κολλημένο άπάνω του.

Στο μεταξύ τα δυο θυροφύλλα έκλειναν σιγά-σιγά. Ο Κάρλ σπαρταρούσε από φόβο. Δύο τα-νάλεις του έφωγαν τη μύτη, χωρίς να μπορεί ν' άποσπασθί από τον Μπρεβέ... Τα θυροφύλλα έ-κλεισαν πιά μπήγοντας τα κορφιά τους στον Κάρλ, που προστάτευε έτσι με το σώμα του το γλύπτη! Κι' ο Μπρεβέ είδε τον οδηγό του μουσείου να ξεφυλά με φρικτούς μορφοσμούς. Πέρασε όλό-κληρη τη νύχτα άντικρύζοντας το παραμορφωμένο πρόσωπο του νεκρού, πατώντας σε μια λιμνη αί-ματας, που είχε σχηματισθί από τις θοαίες πλη-γές, που άνοιξαν τα κορφιά της πόρτας, στο σώ-μα του Κάρλ...

Κι' όταν την άλλη μέρα το πρωί έλευθέρωσαν το γλύπτη, εκείνος γελάσε!

Είχε τρελλάθι από την άγνωση που δοκίμα-σε περνώντας μια νύχτα όλόκληρη στην άγκαλιά ενός νεκρού!

ΖΟΖΕΦ ΡΕΝΩ

ΤΟ ΡΟΜΠΟΤ ΠΟΥ ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Τα μετεωρολογικά δελτία λένε συνήθως τη-ρήβηια, άλλ' όχι πάντοτε. Σ' αυτό, όμως, δεν φταίνε οι έπιστήμονες που τα συντάσσουν. Τα λάθη όφείλονται στο ότι τα δεδομένα που εξετά-ζονται για την πρόβλεψη του καιρού είνε άναγ-καστικά περιορισμένα. 'Αν οι έπιστήμονες ή-βελαν να συμπεριλάβουν στους υπολογισμούς τους όλα τα άπαιτούμενα στοιχεία, θα χρειαζόνταν τό-σο πολύν καιρό, που οι προβλέψεις τους θα καταντούσαν άχρηστες, γιατί θα ήταν μεταγενέ-στερες από το χρονικό διάστημα, που θα άφο-ρούσαν.

Υπολογίζεται ότι για να είνε μια πρόβλεψη σωστή, χρειαζόνταν ένα έκατομμύριο άριθμητικές πράξεις. Αυτές τις πράξεις, ένας άνθρωπος, δου-λεύοντας συνεχώς, δεν θα μπορούσε να τις τερ-ματίσει πριν από τρία χρόνια.

Άλλ' ότι δεν μπορεί να κάνη ο άνθρωπος, είνε σε θέση να το φέρη εις πέρας ένα ρομπότ. Αυτό το ρομπότ το κατασκεύασαν τελευταία οι 'Αγ-γολοι έπιστήμονες και το άνόμισαν «Μετεώρο». Είνε ένας γίγας ύψους δύο μέτρων και μήκους δώδεκα, που περιβάλλει έναν τελευταίο ή-λεκτρονικό έγκέφαλο. Ο γίγας αυτός χρειαζεται για να κάνη τις 1 έκατομμύριο άριθμητικές πρά-ξεις, που άπαιτούνται για την πρόβλεψη του και-ρού μόνο 20 λεπτά!

Το «Μετεώρο» κάνει σήμερα προβλέψεις από 36 ώρες πριν. Άλλ' οι 'Αγγολοι έπιστήμονες υπο-λογίζουν ότι θ' άνέβασουν το χρόνο προβλέψε-ων σε 48 ώρες. Για τις προβλέψεις αυτές λαμ-βάνονται υπ' όψιν όλα τα μετεωρολογικά δεδο-μένα του πλανήτη μας, από τους πόλους μέχρι του 'Ισημερινού. Το «Μετεώρο» τα επεξεργάζεται άμέσως κι' έπειτα από 20 λεπτά δίνει την άπαν-τησί του.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΛ ΜΑΡΙ

Ο έργοσασίάρχης 'Ερρίκος Βιλεντιέ παρέσυρε με την ύπόσχεσι του γάμου κι' έκα-νε φιλένδοα του τη Ζακελίνα Ζελινιέ, δασκάλα της μικρής κόρης του 'Εριέτας. Ο άρ-χιεργάτης του Ντενί Ζερβου-άξ άγαπούσε με πάθος τη Ζα-κελίνα και της ζήτησε να την παντρευθί, άλλ' εκείνη άρνή-θηκε, γιατί είχε συνδεθί πιά με το Βιλεντιέ. Όταν άωτό-σο η Ζακελίνα κατάλαβε πως θα γινόταν μητέρα, ο Βιλεν-τιέ όχι μόνο δεν κράτησε την ύπόσχεσί του, αλλά και παν-τρεύτηκε με μια πλούσια χή-ρα, για να διορθώσι τα κλο-νισμένα οικονομικά του. Τότε η δυστυχισμένη κοπέλλα του είπε πως ήταν άτιμος και πως θάφευγε μακριά του, χω-ρίς να προλάβη σκάναλό. Τον προειδοποίησε όμως, ότι, αν έπιζητούσε ποτέ να ξανα-βρεθί στο δρόμο της, θα τον τι-μορούσε άλύπητα. 'Υστερα έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι, τη Λι-λιάν, και το έμπιστέθηκε σε κά-ποιους συγγενείς της. Παντρεύτη-κε δε το Ζερβουάξ, κρύβοντας του το παρελθόν της. Πέρασαν οι δυο τους μερικά χρόνια πολύ δύσκολα. 'Υστερα έφυγε να σώσει ο Ζερβου-άξ τη ζωή της μικρής Λιλιάν, κι' έτσι η Ζακελίνα βρήκε την ευκαιρία να την κρατήσει κοντά της και να την υιοθετήσουν.

Ο Βιλεντιέ θέλοντας να έπανα-λάβη τις σχέσεις του μαζί της και καταλαβαίνοντας πως η Λιλιάν ή-ταν το παιδί της, προσάθηκε να την εκδίδει φοβερίζοντας την πως θα τ' άφανέρωνε όλα στον άντρα της. Άλλά δεν πρόλαβε να πραγμα-τοποιήσι την άπειλή του, γιατί ο Ζερβουάξ μετανάστευσε με την οί-κογένειά του στην 'Αμερική, όπου σε 10 χρόνια έγινε δαδύλινος.

Άγρόστες τότε μια δίλλα στη Γαλ-λία, κοντά στο σπίτι του Βιλεντιέ, και πήγε να περάσει εκεί λίγο και-ρό. Ο Βιλεντιέ βρήκε τότε την εύ-καιρία να έπαναλάβη τις εκδίδ-αιτικές προσάσεις του στη Ζακελί-να. Της έδωσε δε ραντεβού σ' ένα μοναχικό περίπτερο του πάρκου του. Έξω απ' το άκατοίκτη αυτό περίπτερο πήγαινε και ρέμβανε συ-χνά η Λιλιάν, που ήταν ένα κορίτσι παράξενο και άτίθησο. Έμπαινε μάλιστα και μέσα, από ένα άνοιχτό παράθυρο. Έτσι, παρακολούθη-σε την κοινότητα ενός έρωτικού ζευγα-ριού που έπρόκειτο να χωρίσι. Οι δυο αυτοί ήσαν η κόρη του Βιλεν-τιέ, κι' ο φίλος της άδελφωτικός Ρενώ Ραϊζίς, που τον έγκατέλειπε εκείνη για να παντρευθί το μεσο-κόπο άλλά πλούσιο δικηγόρο Ζον-τρου Τυρέ. Την ίδια νύχτα, συναντή-θηκαν στο περίπτερο ο Βιλεντιέ κι' η Ζακελίνα. Η νέα γυναίκα είχε πάει στο ραντεβού, άπλησίμνη μ' ένα μαχαίρι του άντρα της με το σκο-πό ν' άπειλήσει μ' αυτό το Βιλεν-τιέ. 'Επειτα όμως από μια σύντομη και βίαια σκηνή μαζί του, τον σκό-τωσε. Η 'Εριέτα κι' ο Ρενώ ά-κουσαν όλη τη σκηνή, άλλ' η κα-πέλλα δεν άφισε το φίλο της να έτεμνη, για να μη την εκθέσει.

Έπίσης τ' άκουσε κι' η Λιλιάν και λιποθύνησε από την ταράχη της. Την άλλη μέρα ο Ζερβουάξ βρήκε το πτώμα του Βιλεντιέ κι' αναγνώ-ρισε το μαχαίρι του, αλλά δε μπο-ρούσε να έξηγήσει το μυστήριο. Ο Ρενώ Ραϊζίς συνελήφθη κατηγορού-μενος για τη δολοφονία του Βιλεν-τιέ, γιατί τ' άβραναν διάφορες ένδείξεις. Την ύπερασπίσι του ά-νέλαβε ο Ζοντρου Τυρέ.

Η 'Εριέτα θα μπορούσε να πα-ρουσιάσθι στη δικαιοσύνη και ν' αλλοθιάζε με την κατάθεσί της το Ρενώ, αλλά δεν το έκανε, για να μην εκθέθι. Κι' ο νέος, από ίππο-τισμό, δε μίλησε. Όσο για το Ζερβουάξ, είχε άποφασίσει να έ-πεμψι μόνο στην περίπτερο, που θα καταδικαζόταν ο Ρενώ. Άλλ' ο νέος άπαλλάχτηκε λόγω άμφιβολι-ών, χάρις στη θουμισσία άγρόστου.

—Είμαι πρόθυμος, της είπε έ-κείνος. Πέστε μου τί θέλετε να κά-νω.

Κι' η Λιλιάν άποκρίθηκε:

—Θά σας πώ... Είχα μάθει έλ-λοτε από τον πατέρα μου πως ο κ. Μπαρζετόν έστειλε κάθε μήνα ένα ποσό στους φτωχούς γονείς μου άνιστον... Άλλ' ένας άντρας χρησιμοποίησε τότε το πραγμα-τικό τους όνομα.

—Ο συλλογισμός σας είνε σω-στός.

—Δε μου φαίνεται δύσκολο λοι-πόν να μάθω αυτό τ' όνομα από τον ταχυδρομείο από τη ζήτη-των έπιταγών! Δε μπορεί να κοπεί-σι αυτή την πληροφορία μια κοπέ-λα, θά τους έκανε έντυποι και θά μου άνοιγόνταν... Άλλ' ένας άντρας όπως έσείς, θα βοή άσφαλώς τον τρόπο να μάθω... Άδριο βήχετε.

—Πολύ σωστά! Άδριο βήχετε τη πληροφορία που ζητάτε. Είν' εύ-καλο... Θά πώ στον υπάλληλο ότι ο κ. Μπαρζετόν μου είχε άναβείσι να στείλω κάτι λεφτά σε μια διέυ-

του συγγόρου του. 'Εμεινε άωτόσο με το στίγμα της ύποψιας κι' άναγκάστηκε να παραιτηθί από το στρατό και να φύγη για την 'Α-μερική, με τα ψευδώνυμα Μωρίς Μπαρζετόν, για να δημιουργήσι μια καινούργια ζωή. Έκεί μπήκε άργότερα στην ύπρεσια του Ζερ-βουάξ, που τον άναγνώρισε και υιοθέτησε τ' όνομα άποφάσισε να τον παντρευθί, άπάντησε σοδάρη η Λιλιάν. 'Ακριβώς γι' αυτό, θέλω να μάθω τί συμβαίνει...

—Ναί, τον άγαπή και του έχω έμπιστοσύνη, άπάντησε σοδάρη η Λιλιάν. 'Ακριβώς γι' αυτό, θέλω να μάθω τί συμβαίνει...

Ο Σίμων άναστενάξε και είπε:

—Ευτυχισμένος άνθρωπος που κέρδισε μια άγάπη σαν τη δική σου!...

Τ' άλλο πρωί, ο Σίμωνς έπισκέ-θηκε πάλι τη Λιλιάν που τον πε-ρίμενε άνυπόμονη. Της έδωσε ένα χαρτί κι' της είπε:

—Ορίστε τ' όνομα κι' η διέυσθι που μου ζήτησατε.

Η Λιλιάν πήρε το χαρτί και διάδσε:

—Ραϊζίς. — Καλλιεργητής — Νεβίζι. Γαλλία.

—Επειτα από τρεις μέρες, η Λι-λιάν συνάντησε το Παραμυτιέ. Τον άναγνώρισε, γιατί απ' αυτόν σκό-πευε ν' άρχισι την έρευνά της.

Όταν τον είδε, το πρόσωπό της φωτίστηκε. Της φανότανε σαν να βλέπε κάτι από το Μωρίς... Τον πλησίασε, πριν την αντίληψη εκεί-νος και προσάθηκε να την άπο-φύγη, και τον ρώτησε ξαφνικά:

—Έχετε καμιά είδησι από τον κ. Ραϊζίς;

—Είμαι πρόθυμος, της είπε έ-κείνος. Πέστε μου τί θέλετε να κά-νω.

Κι' η Λιλιάν άποκρίθηκε:

—Θά σας πώ... Είχα μάθει έλ-λοτε από τον πατέρα μου πως ο κ. Μπαρζετόν έστειλε κάθε μήνα ένα ποσό στους φτωχούς γονείς μου άνιστον... Άλλ' ένας άντρας χρησιμοποίησε τότε το πραγμα-τικό τους όνομα.

—Ο συλλογισμός σας είνε σω-στός.

—Δε μου φαίνεται δύσκολο λοι-πόν να μάθω αυτό τ' όνομα από τον ταχυδρομείο από τη ζήτη-των έπιταγών! Δε μπορεί να κοπεί-σι αυτή την πληροφορία μια κοπέ-λα, θά τους έκανε έντυποι και θά μου άνοιγόνταν... Άλλ' ένας άντρας όπως έσείς, θα βοή άσφαλώς τον τρόπο να μάθω... Άδριο βήχετε.

—Πολύ σωστά! Άδριο βήχετε τη πληροφορία που ζητάτε. Είν' εύ-καλο... Θά πώ στον υπάλληλο ότι ο κ. Μπαρζετόν μου είχε άναβείσι να στείλω κάτι λεφτά σε μια διέυ-

θυσι που την έχασα, αλλά που ά-πάρχει στα διδλία των έπιταγών, γιατί ο κ. Μπαρζετόν έστειλε εκεί χρήματα κάθε μήνα. Σέ πέντε λε-πτά, θα μου δώση την πληροφο-ρία...

—Περίφημα! φώναξε η Λιλιάν χτυπώντας τα χέρια της.

—Έχω όμως μια παρατήρησι: δεσποινίς. 'Ας πουμε πως μάθαμε σε ποιους έστειλε χρήματα ο κ. Μπαρζετόν. Ποιός μας δεσβαινει ότι αυτό είνε, οι γονείς του; —Θά έχω τουλάχιστον μια πρώ-τη ένδειξι, για να προχωρήσω στις έρευνες μου...

—Εγώ πάντως θα έκπληρώσω την έπιθυμία σας.

—Και βήχετε πάντα την εύγη-μοσύνη μου!

—Τόσο πολύ άναγάτε, λοιπόν αυτό τον άνθρωπο που μπορεί στο κάτω-κάτω να είνε κανένας τυ-χοδιώκτης, άφου ζούσε με ψευδών-υμο;

—Ναί, τον άγαπή και του έχω έμπιστοσύνη, άπάντησε σοδάρη η Λιλιάν. 'Ακριβώς γι' αυτό, θέλω να μάθω τί συμβαίνει...

Ο Σίμωνς άναστενάξε και είπε:

—Ευτυχισμένος άνθρωπος που κέρδισε μια άγάπη σαν τη δική σου!...

Τ' άλλο πρωί, ο Σίμωνς έπισκέ-θηκε πάλι τη Λιλιάν που τον πε-ρίμενε άνυπόμονη. Της έδωσε ένα χαρτί κι' της είπε:

—Ορίστε τ' όνομα κι' η διέυσθι που μου ζήτησατε.

Η Λιλιάν πήρε το χαρτί και διάδσε:

—Ραϊζίς. — Καλλιεργητής — Νεβίζι. Γαλλία.

—Επειτα από τρεις μέρες, η Λι-λιάν συνάντησε το Παραμυτιέ. Τον άναγνώρισε, γιατί απ' αυτόν σκό-πευε ν' άρχισι την έρευνά της.

Όταν τον είδε, το πρόσωπό της φωτίστηκε. Της φανότανε σαν να βλέπε κάτι από το Μωρίς... Τον πλησίασε, πριν την αντίληψη εκεί-νος και προσάθηκε να την άπο-φύγη, και τον ρώτησε ξαφνικά:

—Έχετε καμιά είδησι από τον κ. Ραϊζίς;

—Είμαι πρόθυμος, της είπε έ-κείνος. Πέστε μου τί θέλετε να κά-νω.

Κι' η Λιλιάν άποκρίθηκε:

—Θά σας πώ... Είχα μάθει έλ-λοτε από τον πατέρα μου πως ο κ. Μπαρζετόν έστειλε κάθε μήνα ένα ποσό στους φτωχούς γονείς μου άνιστον... Άλλ' ένας άντρας χρησιμοποίησε τότε το πραγμα-τικό τους όνομα.

—Ο συλλογισμός σας είνε σω-στός.

—Δε μου φαίνεται δύσκολο λοι-πόν να μάθω αυτό τ' όνομα από τον ταχυδρομείο από τη ζήτη-των έπιταγών! Δε μπορεί να κοπεί-σι αυτή την πληροφορία μια κοπέ-λα, θά τους έκανε έντυποι και θά μου άνοιγόνταν... Άλλ' ένας άντρας όπως έσείς, θα βοή άσφαλώς τον τρόπο να μάθω... Άδριο βήχετε.

—Πολύ σωστά! Άδριο βήχετε τη πληροφορία που ζητάτε. Είν' εύ-καλο... Θά πώ στον υπάλληλο ότι ο κ. Μπαρζετόν μου είχε άναβείσι να στείλω κάτι λεφτά σε μια διέυ-

—Εκείνος τινάχτηκε, σαν να τον είχε δαγκώσει, σκορπίος. 'Υστερα όμως προσηύχθηκε ότι δεν είχε κα-ταλάβει.

—Για πού μου μιλάτε δεσποί-νις; είπε.

Η Λιλιάν γέλασε δυνατά άνα-σκήκωσε τους ώμους της κι' άπάν-τησε:

—Θά μάθω! Μην το δεχνά-τε...

—'Αν ξέρατε, δεσποινίς, ποιά δυστυχία έπιδόκεται μονάχη σας! —της είπε μελαγχολικά ο Παραμ-υτιέ. Σας λυπούμαι μ' όλη μου την καρδιά!...

—Όποτε δεν έκανα λάθος, είπε σιγά η Λιλιάν. Το πραγματικό ό-νομα του κ. Μπαρζετόν είνε Ραι-ζίς...

—'Ο δεσποινίς! Ούτε μπορώ ούτε θέλω να σας πώ τίποτα...

Όλο εκείνο το μυστήριο τη φό-βιζε. 'Ωστόσο δεν ύποχωρούσε. Ένω-νούσε να μάθι την πραγματικότητα, όποια κι' άν ήταν!

Η ταραχή του Παραμυτιέ απ' την ξαφνική ερώτησί της άκούσεσι για να ενισχύση τις ύποψίες της και να τις κάνει δεσβαιότητα. Σίγουρα, το πραγματικό έπιθετο του Μωρίς ήταν Ραϊζίς.

Το ίδιο βράδυ, η Λιλιάν μίλησε με το Ζερβουάξ. Δεν του άναφερε τίποτα για τ' όνομα που είχε άνακαλύψει. Τού έπε μονάχα:

—Είμαι πολύ λυπημένη... Κλάει διαρκώς... Μή μ' άείσετε στη δυ-στυχία! Πέστε μου αυτό που θέλω να μάθω...

—Ποτέ μη μου το ξαναζητήσης αυτό, παιδί μου... Μού είν' άδύνα-το να σου άπαντήσω!... Το καλ-λύτερο για σένα είνε, να μη σκέ-πτοαι πιά αυτό το ζήτημα!

Η Λιλιάν δεν έπε τίποτ' άλλο. Σέ λίγο, βρέθηκε μονάχη με τη Ζα-κελίνα.

—Μητέρα λυπήσου με έσύ!...

της είπε.

—Θέε μου! Τί έχεις λοιπόν, χρυ-σή μου; φώναξε η Ζακελίνα.

—Υπάρχει στη ζωή του Μωρίς ένα μυστικό που το ξέρεi ο πατέ-ρας... Είμαι βέβαιη γι' αυτό. Μά είνε! έπίσης βέβαιο ότι ο Μωρίς

Κουβέντες της πιότας κοινότητας

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

Δέκα πέντε χρόνια είμαι ταξιδιές μέσα στην πιάτα και γνωρίζω, οε Βαγγέλη, κάθε μάσια, κάθε φάση... Ξέρω τ' είνε ο καθένας και ποιός ήταν πιο μπροστά, δηλαδή με δυο κουβέντες, πούθε... ή σκούφια του βασιά!

Τό λοιπόν, αυτός που πήρες με τ' διαδύ σου άγώι και για κύριος μοστράει από σπίτι κι' από σοί, ούτ' εγώ δεν ξέρω πόσους στην άπ' έξω έχει σείει κι' άπ' τις «τρανές» του κοντεύει και το μάτι μου να φώδ!

Την εμφάνισι του κάνει με σκληρό καπέλλο πάντα, με χαμόγελο Τζοκόντας, με πουάκι και με τσιπτα και μοιράει στα κορδία όλο καότες κι' ύποσχεσεις, για προμήθειες, για «μπίνες», για ουσσφέτια και για... (θέσεις!)

Περί για «μεγάλα μέσα» όλο άνοίγει συζητήσεις κι' όλο παίρνει «κατι όλιγα», για κατόσημα κι' αίσθησις, ή γερές προκαταβολές για τον κόπο του ταμπακι και κατόπι, άδερφέ μου, μην τον είδατε που πάει!

Στους Άγιους Τόπους, τώρα, πάει ο «τσιφτης» να πα- (σάση) και με δυο και τρεις μάταιες την ψυχή του ν' άγιάσει.

Όμως ούτε κι' έχει πέσα την ψυχή του θ' άπαλύν.

γιατί, φίλε μου Βαγγέλη, είνε ο γάγκας τέτοια λέρα, που κι' αυτός ο 'Ισοδάνης δεν μπορεί να τον ξεπλύν!

Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

έξικε την αγάπη μου... Μητέρα, αν το ξέρεις εσύ αυτό το μυστικό, πές μου το αν θέλεις να προλάβεις ένα μεγάλο δυστύχημα!...

— Η Ζακελίνα, ταραγμένη, έσφιξε στην αγκαλιά της την κόρη της. — Μα δεν ξέρω τί θέλεις να πής! φώναξε.

— Μου τ' όρκίζεσαι;

— Σου τ' όρκίζομαι στην αγάπη μου για σένα!

— Τότε θα σου εξηγήσω... Διάβασε πρώτα αυτό εδώ...

Της έδωσε το γράμμα που της είχε στείλει ο Μωρίς, πριν φύγει για το Λονδίνο. Η Ζακελίνα το διάβασε και της το έπιασε, λέγοντας:

— Δεν κατάλαβα τίποτα...

— Δεν κατάλαβες;... Υπάρχει κάποιο μυστικό στο παρελθόν του Μωρίς... Πρώτο είναι άραγε: "Επεισε θύμα μιας μεγάλης δυστυχίας, μιας πλάνης, μιας αδικίας εις βάρος της τιμής του; Δεν ξέρω... Μα κάτι όμως πρέπει να συμβαίνει, γιατί τ' όνομα που ξέρουμε δεν είναι το πραγματικό του. Μεταχειριζόταν ψευδώνυμο... Υποπτεύομαι δε πως ο πατέρας ξέρεει όλη την αλήθεια και δε θέλει να σου την πη!

— Δε μου απαγόρευσε να φροντίσω μόνη μου να την ανακαλύψω. Πριν από λίγο όμως μου εξασέπη: «Το καλλίτερο για σένα είναι να μη σκέπτεσαι πια αυτό το ζήτημα». Κι' ο κ. Παπαμπίου μου είπε προχτές: «Σας λυπούμαι μ' όλη μου την καρδιά».

— Παιδί μου, ήσυχασε, σε παρακαλώ, είπε η Ζακελίνα. Δε φαντάζεσαι πόσο με στεναχωρείς!...

— Λοιπόν, μητέρα, τ' όνομα Μωρίς Μπαρζέτον δε σου θυμίζει τίποτα;

— Όχι, τίποτα απολύτως.

— Και τ' άλλο... το πραγματικό του, όπως νομίζω;

— Ποιό είν' αυτό;

— Ραίσις!

— Η Ζακελίνα τινάχτηκε πάνω, έντρομη, με τα μάτια γεμάτα φρίκη. — Τί είπες;... φώναξε βραχνή. 'Ο κ. Μωρίς Μπαρζέτον είναι ό... Στην κρίση όμως στιγμή, το λογικό της νίκησε τον τρόμο της και σώπασε.

— Όχι, όχι, ήταν αδύνατο! Ούκανε λάθος η Λιλιάν... Το τρομερό παρελθόν ήταν πολύ μακριά. Δε μπορούσε να ξαναγυρίσει για να γκρεμίσει την ευτυχία της!...

— Η Λιλιάν την κτύπησε στο μάτι, χλωμή κι εκείνη. Μείνανε κι οι δυο αμίλητες για λίγο. «Επιτέλους η Λιλιάν είπε:

— Βλέπεις, μητέρα, ότι κάτι ξέρεις;...

— Η Ζακελίνα την τράβηξε στα γόνατά της και τη φίλησε τρυφερά. Του κακού όμως προσπαθούσε να την πείσει με διάφορα ψέματα. — Η Λιλιάν την άφισε να μιλήσει. — Άλλα δταν εκείνη τελείωνε, νομίζοντας πως την είχε μεταπειστεί, η κοπέλα απάντησε σταθερά:

— Όχι, μητέρα.

— Πιστεύω με, χρυσή μου, θα τον ξεχάσεις... θα σου βρώμε άλλον, καλλίτερο, που θα σ' αγαπάει περισσότερο και θα τον αγαπάς και σύ...

— Όποτε και σύ μητέρα, συμμαχείς με τους άλλους εναντίον μου!... Σου λέω λοιπόν ότι είπα και στους άλλους: Θέλω να μάθω και θα μάθω!

— Η συνομιλία εκείνη είχε κλονίσει πάλι τη Ζακελίνα. «Ήξερε καλά την ακαταβλήτη ένεργητικότητα της κόρης της.

— Εκείνο που την τρόμαζε περισσότερο, ήταν ότι η Λιλιάν έπαιρνε τον αληθινό δρόμο προς την αναζήτηση του δολοφόνου του Βιλεντίε. Είχε ήδη ανακαλύψει πως ο Μπαρζέτον ήταν ο Ρενώ Ραίσις, πράγμα που το άγνοούσε η Ζακελίνα.

— Ήταν αδύνατο λοιπόν να καταλήξουν οι έρευνες της στην αποκάλυψη της αλήθειας;... Μιάς αληθείας που θα παρυσίαζε στα μάτια της τη μητέρα της ενόχου ενός εγκλήματος, για το όποιο κατηγορήθηκε άδικα ένας άλλος!...

— Η Ζακελίνα εμπιστεύθηκε στον άντρα της ότι της είχε πη η Λιλιάν για τ' όνομα του Μπαρζέτον.

— Ναί, είν' αλήθεια, απάντησε εκείνος. Σου έκριμα αυτό το μυστικό, γιατί δεσμευόμουν από την έποσχη που είχα δώσει στο Μπαρ-

ζετόν... Πραγματικά, ο νέος αυτός είναι ο υπολογιστής του πυροβολικού Ρενώ Ραίσις, που είχε κατηγορηθεί άλλοτε για τον φόνο του Βιλεντίε.

— Πώς έμαθε η Λιλιάν το αληθινό όνομά του; μυστήριο! Μου φαίνεται όμως αδύνατο να μάθω ποτέ την ιστορία εκείνου του εγκλήματος — δε προσπαθώ να μάθω.

— Ναί, μα δεν θα το καταρρώσω. Μου ζήτησε ένα μεγάλο ποσό, για να το μεταχειριστή για τις έρευνες της.

— Και δεν της άρνήθηκε; — Γιατί να της άρνήσω; — Επειτα να σου πω... — Αν κατορθώσω να βρω τον πραγματικό φονιά και να τον παραδώσω στη δικαιοσύνη, τόσο το καλλίτερο! — Η τιμή του Ραίσις θ' αποκασταθεί και δε θα υπάρχει πια κανένα εμπόδιο στο γάμο της... Γιατί να τη δυσκολέω να κάνει κάτι που είναι — δίχως να το φαντάζεται — σχεδόν καθήκον της;

σε τόνο ανοιξιιάτικο, απαλό, βελούδινο με τούς νέους μοντέρνους χρωματισμούς του νέου ανεξίτηλου κραγιόν "ZINNIA 24,"

★ Πολυτελής μεταλλική θήκη
★ Καλλιτεχνική πλαστική θήκη
★ Ανταλλακτικά

Linnia
ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

— Καθήκον άπραγματοποίητο, είπε η Ζακελίνα.

— Και προσέδε με το νου της: «Ευτύχως»!

— Παραδόξομαι πως θα συναντήσω πολλούς δυσκολίες. Άλλα δεν αποκλείεται να πετύχω.

— Την ίδια προσπάθεια θάκανε βέβαια και ο κ. Ραίσις, αλλά άπετύχε...

— Γιατί του έλειπε ένας δύνατος μοχλός, το χρήμα. Ενώ η Λιλιάν θα το έχυ αφύονο.

— Όστε έλπιζεις, Ντενί;...

— Όχι, δεν είναι αυτό. Όύτε έλπίζω ούτε δεν έλπίζω. Άπλως περιμένω... Μιά κοπέλλα έρωτευμένη είναι πολύ έφευρετική. Προπάντων όταν πρόκειται για τη Λιλιάν!

— Η Ζακελίνα κρατιόταν με πολύ κόπο να μη λιποθυμήσει.

— Κι' αν υποθέσουμε πως βρεθή ό πραγματικός δολοφόνος, τί θα γίνει τότε; ρώτησε.

— Τί θα γίνει;... Μα άπλούστατα θα δικασθή και θα καταδικασθή. Κι' έτσι θ' αποκασταθεί άπόλυτα η τιμή του Ρενώ Ραίσις.

— Α, ναί, έχεις δίκιο... Θα κα... *

Το τέλος αυτής της λέξεως έσβυσε στα χείλια της Ζακελίνας. — Εκείνη τα μάτια της.

— Τότε μονάχα προσέδε ο Ζερούαζ την εξαιρετική εκείνη συγκίνησή της.

— Τί έχεις, Ζακελίνα; φώναξε.

— Εκείνη με μια προσπάθεια, κατόρθωσε να ξαναχαμογελάσει. Οι φουοί του Ζερούαζ διαλυθηκαν. — Εμεινε, μερικές στιγμές σκεπτικός κι' ύστερα είπε, σαν να μιλούσε στον εαυτό του:

— Φαίνεται πως είναι η Θεία Δίκη... Είχα άδικο να μη καταθέσω άλλοτε στο δικαστήριο ό,τι ήξερα για το μαχαίρι του εγκλήματος... Ίσως ν' ανακάλυπταν τότε τον πραγματικό ένοχο. Πάντως, θ' άποδυνύωνταν η άδωότης του Ραίσις. Μα με συγκράτησε ένας άνόητος φόδος, κι' αυτό ήταν το λάθος μου.

— Ίσως η τύχη προορίζει την κόρη μας να έπανορώσει το λάθος μου εκείνο... Άς άφίσουμε το πεπρωμένο να κάνει ό,τι θέλει, κι' άς έχθρομαι να πετύχω η Λιλιάν.

— Ναί, άς το εύχουμε... είπε μ' άδύνατη φωνή η Ζακελίνα.

— Αν δε με δέσμευε ο όρκος μου στο Μπαρζέτον, θα φανέρωνα την αλήθεια στη Λιλιάν...

— Κι' αν κατορθώσω να την ανακαλύψω μόνη της;

— Το εύχομαι! Γι' αυτό τη βοηθάω όσο μπορώ...

— Και συ άκόμα; φώναξε η Ζακελίνα. Και σύ;

— Ζακελίνα! Τί έχεις; Τί σου συμβαίνει;...

— Η Ζακελίνα συνήλθε.

— Έχεις δίκιο, είπε. Η Λιλιάν πρέπει να γίνει ευτυχισμένη. Και θα γίνει, είμαι βέβαιος... Πρέπει να επιτύχω... Έχεις δίκιο να τη βοηθάς... Στην ανάγκη, θα τη βοηθώ κι' εγώ!

— Εσύ; Μα τί θα μπορούσες να κάνεις εσύ, αγαπητή μου;

— Δε ξέρω άκριβώς. Μα ίσως κάτι να μπορώ να κάνω.... *

Πριν συνέλθω καλά — καλά η Ζακελίνα άπ' τη συγκίνησή εκείνη, δοκίμασε ένα καινούργιο κλονισμό. Το δράδυ εκείνο, η Λιλιάν δεν παρουσιάστηκε για φαγητό. — Ο Ζερούαζ κι' η Ζακελίνα άνησυχήσαν και ρώτησαν τη καμαριέρα της. Αυτή τους απάντησε πως η δεσποινίς είχε κλειστή στην καμαρά της, με τη δικαιολογία ότι ήταν άρρωστη κι' ήθελε ν' άναπαυθή.

— Η Ζακελίνα χτύπησε την πόρτα της, αλλά δεν πήρε απάντησι. Νόμισε τότε πως είχε αποκλεισθή και δε θέλησε να την άνοησίσει.

— Μετα το φαγητό ξαναδοκίμασε, του κακού και πάλι. — Έσχυμε άφουγκράστηκε και της φάνηκε πως άκουσε την ήσυχη άναπνοή της κόρης της. — Ήσυχασε τότε κι' άπομακρόνηθε άδούρησε.

— Τί άλλο πρωί, δε φάνηκε η Λιλιάν. Η καμαριέρα της δήλωσε πως δε την είχε δε καθόλου.

— Τέλος, η Ζακελίνα δεν κρατήθηκε πια και μπηκε στην καμαρά της. — Υπήρχε άπόλυτη τάξη εκεί μέσα. Το κρεβάτι ήταν άπείραχτο.

— Η Ζακελίνα κτύπησε γύρω της κι' είδε πάνω σ' ένα τραπέζακι ένα κλειστό φάκελλο. Τον πήρε και διάβασε: «Προς τούς αγαπημένους μου γονείς».

— Τον άνοιξε, με χείρα που τρέμανε. — Εκείνη τη στιγμή μπηκε κι' ο Ζερούαζ, είδοποιημένος από την καμαριέρα κι' άνησυχος.

— Η Ζακελίνα διάβασε, προσπαθώντας του κακού να κρατήση σταθερά τη φωνή της:

— «Πατέρα μου, μητέρα μου. Θα σας στενοχωρήσω πολύ. Σας ζητώ συγγνώμη γι' αυτό. Μη με νομίζετε άχαριστή. Μη νομίζετε πως δε σας αγαπώ πια... Σας λατρεύω... Δε θέλω σέβε δίως να μου φανερώσετε το μυστικό της ζωής του Μωρίς... Έπειδή λοιπόν εγώ δε μπορώ να ζήσω χωρίς το Μωρίς, έπειδή η ευτυχία μου έξαρτάται από αυτό το μυστικό φεύγω μονάχη μου.

— Σας είχα πη πως έβλεω να μάθω την αλήθεια, και πρέπει να τη

μάθω. Δε μπορώ πια να υπομείνω αυτό το μυστήριο... Κλαίω που σας άφνω, αλλά πρέπει να φύγω! Να προσερχώστε για μένα... και γι' αυτόν! Άντίο... Συγχωρώστε το άγριοκόριτό σας... Όταν ξαναγυρίσω θα είμαι ευτυχισμένη, γιατί θα έχω ανακαλύψει την αλήθεια...».

Το γράμμα έξυγε άπ' τα χείρα της Ζακελίνας, κι' έπεισε μισοπεθαμένη στην αγκαλιά του Ζερούαζ. — Εκείνος ζήτησε να ξεκαθίρωσι τί είχε άπογίνει η Λιλιάν. Δε δυσκολεύτηκε να μάθω πως είχε πάρει, το περασμένο δράδυ, το ύπερκεά-νιο που έφτανε για τη Γαλλία.

— Έπειδή δεν ήθελε να τραβήξη την προσοχή, δε πήρε μαζί της άποσκευές έκτος από ένα μικρό βαλίσάκι. — Ο Ζερούαζ έμαθε όλες αυτές τις λεπτομέρειες. Έβαλε τα κλάματα.

— Ά, την άχάριστη! φώναξε. Ποτέ δε μας άγάπησε αληθινά!...

— Ο Ζερούαζ δεν είχε τη δύναμη να την παρηγορήσει. — Εκκάλισε κι' αυτός.

— Πρώτη η Ζακελίνα ήσυχασε κάπως και ρώτησε:

— Και τώρα τί θα γίνει;

— Θέλει ρώτημα; απάντησε ο Ζερούαζ με αποθυμωμένους. Θα πάμε να τη δρούμε να τη φέρουμε πίσω, με το καλό ή με το ζορί! Μπορούμε να φύγουμε άμέσως, αν θέλεις... Έχει άγάπης! Άννοεί κι' είναι καίριος που δεν είδαμε τη Πριμερό... Προηγούμενος όμως θα προσπαθώ να μάθω...

— Άλλοίμονο! συλλογίστηκε η Ζακελίνα άνατοχιάζοντας. — Ίσως είναι άργά πια!... *

Άκλόνητη στην άπόφασί της να πραγματοποιήσει το σχέδιό της, η Λιλιάν έμεινε σ' όλο το ταξίδι άποροφημένη άπ' τις σκέψεις της, χωρίς να προσέχη ό,τι γινόταν γύρω της. — Άδιαφορούσε για την έντύπωσι που έκανε στους συνταξιδιώτες της η κάπως παράξενη όμορφιά της.

— Όταν έφτασε στη Γαλλία, είχε καταστρώσει πια το σχέδιό της, μ' όλες του τις λεπτομέρειες.

ΙΔ'.

— Έπρεπε να μάθω πρώτα — πρώτα αν το έπιθετο Ραίσις, ήταν πραγματικά το αληθινό όνομα της οικογενείας του Μωρίς. Είχε άποφασίσει λοιπόν ν' άπευθυνθή σ' εκείνους που τούς έστειλε λεφτά ο Μωρίς άπό τη Νέα Υόρκη.

— Σίγουρη πως οι γονείς της θα την παρακολουθούσαν στη Γαλλία και θα την άναζητούσαν στα μεγάλα ξενοδοχεία, φρόντισε να νοικιάσει ένα διαμέρισμα έπιτάξιμο, σε μία ήσυχη συνοικία του Παρισιού. — Έπειτα δε άπό τρεις μέρες, πήρε το τραίνο για το Νεδίζυ.

— Όταν έφτασε σ' αυτό το γωριό, ζήτησε το σπίτι του Ραίσις.

— Το τελευταίο δεξιά, στην άκρη του δρόμου, της είπαν.

— Προχώρησε άργά, βυθισμένη στη σκέψη της. — Έτσι, δεν αντίληφθηκε κάποιον, που ξεπρόβαλλε μόνο το κεφάλι του πίσω από ένα φράχτη. — Εκείνος δίως την είδε και ψιθύρισε μ' άγωνία:

— Η Λιλιάν!...

— Ύστερα ο άνθρωπος αυτός έφυγε σαν τρελλός και, άκολουθώντας διάφορα μονοπάτια, έτρεξε κρυφτή στο σπίτι, που είχαν υποδείξει στην κοπέλλα...

— Σέ λίγο, η Λιλιάν έμεινε στη μεγάλη αλή μιάς φέρμας.

— Έδώ μένει ο κ. Ραίσις; ρώτησε ένα έργατή.

— Μάλιστα, δεσποινίς, απάντησε εκείνος. Νά το σπίτι του! Θα τον βοηθή εκεί, με την κυρά του... Καί της έδειξε μία μισανοιχτή πόρτα, στο βάθος.

— Η Λιλιάν έκανε μερικά βήματα και σταμάτησε, γιατί της είχε έρθει έαφνικά μία ιδέα: να στήση παγίδα στον άπολοικό εκείνο χωρικό. — Ξαναγύρισε, λοιπόν, πίσω και τον ρώτησε χαμογελώντας:

— Μήπως είν' εδώ κι' ο γυιός

τους, που τον είχα γνωρίσει στην 'Αμερική;

— Ό κ. Ρενώ;

— Ναί, είπε η Λιλιάν πνιγόντας τη συγκίνησή της.

— Ήρθατε σε καλή ώρα!... 'Ο κ. Ρενώ ήρθε, εδώ και λίγες μέρες. — Θα μπορέσετε να τον δείτε...

— Η Λιλιάν τον εύχαρίστησε και στράφηκε προς το σπίτι, για να κρύψει την ταραχή της. Δε χωρούσε πια άμφιβολία! 'Ο Μωρίς Μπαρζέτον λεγόταν πραγματικά Ρενώ Ραίσις... Και βρισκόταν εκεί κοντά της!... Ίσως μάλιστα να τον έβλεπε!...

— Όταν πέρασε την άνοχη πόρτα, η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. — Υπόφερε, αλλά συγχρόνως ήταν ευτυχισμένη...

— Μπήκε σ' ένα δωμάτιο, που χρησίμευε για κουζίνα και τραπέζα-ρία. Είχε ένα μικρό παρόθυρο κι' ένα βαρύ και μακρύ τραπέζι στη μέση. Δίπλα του στέκονταν δυο γέροι, ένας άντρας και μία γυναίκα, όρθιοι και σά φοβισμένοι. Κρατιόνταν άπ' το χέρι, σά νάβελαν να δώσουν κουράγιο ο ένας στον άλλο, και κύτταζαν άμίλητοι τη Λιλιάν.

— Εκείνη τούς χαιρέτησε, συγκινημένη. Τούς κτύπησε μερικές στιγμές, άναζητώντας στα ρυτιωμένα

κι' ήλιοψημένα πρόσωπά τους όμοιότητες — με τον άνθρωπο που τού είχε χαρίσει για πάντα την καρδιά της.

— Άν της χρειάζονταν κι' άλλη άπόδειξι, την είχε μπροστά της: 'Ο Ρενώ — ο Μωρίς — ήταν ο ίδιος κι' άπαράλλαχτος με τη μητέρα του!...

— 'Ο γέρος της πρόσφερε μία καρέκλα. — Ύστερα τη ρώτησε: — Έμάς ζητάτε, δεσποινίς; Τί θέλετε;...

— 'Ηθελα να δώ τον κ. Ραίσις...

— 'Εγώ είμαι. Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

— Εκείνη ψιθύρισε, νομίζοντας πως θα της άνοιγαν την καρδιά τους και την αγκαλιά τους. Όταν θ' άκουγαν τ' όνομά της:

— Είμαι η Λιλιάν...

— Οι δυο γέροι δεν κουνήθηκαν. Μονάχα η γυναίκα άνογόκλεσε τα μάτια της — άπό συγκρατημένη συγκίνησι, άραγε, ή άπ' την προσπάθειά της να καταλάβη;...

— Είσαστε η Λιλιάν; είπε ο γέρος, σά να προσπαθούσε να θυμηθ. Ποιά Λιλιάν; Δεν ξέσουμε καμιά μ' αυτό το όνομα... Τί λές και σύ, γυναίκα;

— Βέβαια, καμιά... Δε θυμάμαι κι' εγώ...

— Μα η φωνή της γερόντισσας έ-

τρεμε, ενώ η ματιά της είχε πάρει μία έκφρασι πολύ τρυφερή.

— Η Λιλιάν κατάλαβε πως έπρεπε ν' άγωνισθή κι' εκεί...

— Δε σας μιλήσε, λοιπόν, ποτέ για μένα ο γυιός σας, ο Ρενώ; είπε.

— Οι δυο γέροι ταραχθηκαν, βλέποντας πως ήταν περισσότερο πληροφορημένη άπ' ό,τι περίμεναν. Μα θάχαν, φαίνεται, προειδοποιηθεί, γιατί συγκρατήθηκαν, κι' ο άντρας απάντησε:

— 'Ο γυιός μας λείπει άπό πολύν καιρό, δεσποινίς.

— Σας έγραφε όμως με τ' όνομα Μωρίς Μπαρζέτον...

— Δεν καταλαβαίνουμε, κόρη μου, τί έννοείτε... είπε η γυναίκα.

— Καταλαβαίνετε πολύ καλά, απάντησε η Λιλιάν μ' ένα νευρικό γέλιο. Τόσο καλά, ώστε είσαστε ταραγμένοι κι' οι δυο σας... 'Ο Ρενώ είν' εδώ, το ξέρω. Μου το είπε ένας άπ' τούς έργατες σας... Δεν ξέρατε πως θάρχομουν και δεν πήρατε δλα σας τα μέτρα... Ίσως μάλιστα να μ' άκούη ο Ρενώ αυτή τη στιγμή...

— Μα δε μ' ενδιαφέρει! Τώρα πια ξέρω τ' όνομά τ'. Έμαθα εκείνο που ήθελα. Τ' άλλα θάρχουν με την ώρα τους... Έθέλετε και την άποδείξι;

— Σηκώθηκε, προχώρησε προς το

Ζαευδείτε με τό' Αούγκριτον
Υ/Π "ΟΛΥΜΠΙΑ"

23.000 ΤΟΝΝΩΝ - ΜΑΥΠΗΝΗΣΕΩΣ 1953

Η ώρα του βραδυνού όρεκτικού σ' ένα από τα πέντε Μπαρ του "ΟΛΥΜΠΙΑ"

Τό 'Υπερκεάνιον "ΟΛΥΜΠΙΑ" προσφέρει σε όλους άνεξαιρέτως τούς έπιβάτας του πρωτοφανείς άνέσεις και πολυτέλειαν.

GREEK LINE

ΓΕΝ. ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ. Α.ΟΙ ΓΟΥΛΑΝΔΡΗ (ΕΛΛΑΣ) Α.Ε.